

HARLEQUIN®

37 W 06/01

HISTORICKÁ ROMANCE

109,- Sk

Sylvia Andrewová

ROSABELA

Rosabela a Annabela Kellandovy jsou k nerozeznání podobná dvojčata, ovšem život každé z nich určil jiný způsob života. Zatímco Rosabela vyrůstala u své kmotřenky v Londýně, Annabela strávila mládí na venkově. Když Rosabela po nevydařeném manželství ovdoví, ujímá se správy jejího majetku bratranec zesnulého manžela, který jí nelehkou situaci ještě více znepříjemní. Při návštěvě své sestry Annabela vidí, že by si její dvojče potřebovalo pobyt na venkově prodloužit, aby se trochu zotavilo, a tak se v její hlavě zrodí plán: obě dívky si prostě vymění své role.

Milá čtenářko,

pro příjemnou letní četbu Vám tento měsíc přináším pokračování středověkých příběhů o rytířích Z rodu Cavendishů od Tori Phillipsové, které nese název Rytíř na zabití. Je to druhá část z chystané pentalogie.

Téma dvojčat se v historických romancích příliš často neobjevuje, ale talentovanou autorku Sylvii Andrewovou zaujalo a rozhodla se napsat napínavé vyprávění o jednovaječných dvojčatech, která si vyměnili role. Tentokrát se setkáte s Rosabelou a příští měsíc s její sestrou Annabelou. Krásné počtení a co nejkrásnější léto Vám přeje

Váš Harlequin

Všechno, co chcete vědět o knížkách nakladatelství Harlequin, najdete na našich internetových stránkách na adrese:

<http://www.harlequin.cz>

pod odkazy

• NOVINKY • VYŠLO • HOROSKOP • • Z VAŠICH
DOPISŮ • AUTORSKÉ PROFILY • E-mailová adresa:

dopisy@harlequin.cz

 HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu: Rosabelle

První vydání: Mills & Boon, 1998

Překlad: Jana Farfaxová

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 1998 by Sylvia Andrew © Harlequin Publishers, s.r.o., Praha
2001 Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha Sazba: Sdružení
MAC s.r.o., Praha Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A.
Barcelona, Spain

Adresa redakce: Revoluční 8, 110 00 Praha 1 Telefonní spojení:
sekretariát: 21409452 distribuce: 21409455 produkce:
21409456 redakce: 21409458

CENA 89 Kč

ISBN 80-241-0693-0

Sylvia Andrewová

ROSABELA

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – Vánoce 1818

U okna stála mladá žena a dívala se ven na zasněženou krajinu. „Je mi jedno, co na to říkáte, Gilesi! Už se vám nebudu podřizovat. Vím, co je správné, a zařídím se podle toho.“ Otočila se a pohlédla na muže, který stál uprostřed místnosti. Ve tváři se jí zračil vzdor i zoufalá prosba o pochopení. S jejím společníkem to však nehnulo.

„Skutečně? To se vám nestává často, Rosabelo. Hodláte opět přesvědčit samu sebe, že to, co si přejete, je správné?“

Chvilí bylo ticho. Musím se ovládnout, říkala si Rosabela. Na další výbuch bezmocného pláče nebyla teď správná doba. Gentleman, s nímž měla tu čest, nikdy neměl pro takové projevy slabosti žádné pochopení. Giles Stanton byl totiž tvrdý, nekompromisní muž.

„Gilesi, má sestra je na Temperley sama a otec je nemocný. Je tak těžké pochopit, že bych o letošní Vánocích byla ráda s nimi?“

„Nemluvě o tom, že teď, když máme smutek v rodině, se v Londýně nudíte. Protože konvence, když už nic jiného, vám nedovolují chodit do společnosti!“

„Netoužím po společnosti, Gilesi. Pouze bych ráda strávila Vánoce na Temperley.“

„Skutečně příkladný zájem o rodinu, Rosabelo! Povězte mi, kdy že jste naposledy navštívila svůj rodný dům?“

Rosabela se kousla do rtu a sklopila oči. „Před čtyřmi lety.“

„Před čtyřmi lety? Tedy ani jednou od té doby, co jste se provdala za mého bratrance a stala se bohatou paní Ordwayovou? Má milá, opravdu nemůžu považovat vaši náhlou potřebu shledat se s příbuznými za upřímnou.“

„My... jednou jsme tam zajeli na návštěvu... Jisté důvody mi ale –“

„Samozřejmě!“ přerušil ji posměšně. „Proč byste opouštěla manžela, který vás zbožňuje, laskavou tchyni a pohodlný dům? Rozhodně ne proto, abyste navštívila podivínského otce a sestru, která nikdy nebyla dál než za humny. Starý venkovský statek, kde pravděpodobně táhne, se s tímhle vším přece nedá vůbec srovnávat.“

Giles neurčitě mávnul rukou, aby upozornil na přepychové zařízení pokoje. Rosabela přelétla očima po místnosti. V obrovských zrcadlech ve zlacených rámech se odrážely stěny pokryté hedvábím, třpytící se lustry a elegantní francouzský nábytek. Sběrka tabatěrek a jiné cenné umělecké předměty, které byly Stephenovou vášní, se povalovaly všude kolem.

Zachvěla se. Neměla ten pokoj ráda. Pohlédla do zrcadla na protější stěně. Celá ve smutku vypadala vedle vši té nádhery jako stín.

„No?“

„Proč mě tak nenávidíte, Gilesi? Celé ty čtyři roky jste byl pryč. Co můžete vědět o tom, jak jsme tu žili?“ Snažila se argumentovat rozumně, ale hlas se jí chvěl. Levačkou si pevně svírala pravé zápěstí, aby se jí ruce

tak viditelně netřásl. Už dávno zjistila, že Giles si oškliví jakékoliv citové projevy. Musím se odsud dostat, prostě musím, říkala si. Měla tetu Lauru opravdu ráda, ale sama potřebovala čas, aby opět nabrala trochu sil a energie. Tušila, že obojí bude ještě potřebovat.

„Nenávist je příliš silné slovo, Rosabelo. Já k vám žádnou nenávist necítím. Jenom vám nevěřím. Není těžké uhodnout, proč chcete z Londýna zrovna teď. Už jsou to dva měsíce, co jsme se poprvé setkali. Přesto jsem u vás dosud nepozoroval žádné známky upřímné lítosti nad předčasným úmrtím vašeho manžela. Sotva bych mohl očekávat, že byste zůstala jen proto, že vás teta Laura potřebuje. Asi se teď hodně nudíte. Jistě, nemůžete se věnovat svým večírkům a plesům a jiným povrchním zábavám, které vás dřív tolik zaměstnávaly. Zahálka ale skončila, má milá.“

„Nechápu, jak si o mně můžete myslet něco tak hrozného. Co jsem vám udělala?“

„Lady Ordwayová si vás vzala k sobě a vychovala vás jako vlastní dceru –“

„Je to má kmotra, Gilesi! Když má vlastní matka zemřela –“

„Vzala si vás k sobě,“ pokračoval neúprosně, „a vy jste brzy zjistila, že si starou paní snadno omotáte kolem prstu. Natolik jste ji okouzila, že dovolila, abyste se provdala za jejího jediného syna. Dokonce ještě předtím, než Stephen dosáhl plnoletosti. Nedivím se, že jste se svatbou tak spěchala. Asi jste dobře věděla, že jeho náklonnost k vám nevydrží věčně. Musela to být pro vás

rána, když Stephen zemřel ještě předtím, než zdědil rodinné jmění.“

Gilesova slova se jí dotkla natolik, že se neovládla. „Ale to je šílené! Byla jsem tak mladá. Netušila jsem –“ Odmlčela se. Přísahala, že o těch věcech nikdy nikomu nic nepoví.

Giles její poznámku ignoroval a s hořkostí v hlase pokračoval: „Nebyla jste s to dodržet svou část dohody.“

„Dohody?“

„Ano, Rosabelo. Pohodlný život pro dívku, která sama neměla co nabídnout, výměnou za věrnost a trochu té lásky pro mého bratrance. Ale vy jste mu nemohla dát ani to!“

Rosabela si byla dobře vědoma vlastních chyb. „Co... co tím myslíte?“ Hlas se jí trochu chvěl.

„Víte moc dobře, co tím myslím. Stephen byl ještě chlapec – hodný, jemný, důvěřivý chlapec. Zradila jste ho a nakonec jste ho zničila. Nevrt'te hlavou, Rosabelo. Mám důkaz.“

„Nemáte. Nemůžete mít, protože žádný neexistuje.“

„Nebyl jsem v Londýně, madam, ale mám Stephenovy dopisy. Vaše nevěry mu zlomily srdce. Vyjádřil se v tomto smyslu dosti jasně.“

„Jaké nevěry? S kým?“ zasténala Rosabela zlomeně.

„Říká vám něco jméno Selder? Ano, vidím, že říká.“

„To bylo něco jiného... Nesmíte si myslet...“ Rosabela zmlkla. Připadal si najednou tak vyčerpaná. Proč by se měla snažit něco popírat? Stephen vždycky překroutil fakta tak, jak se mu to hodilo. Dokázal působit tak věrohodně. Nikdo by jí nevěřil, nikdo kromě tety

Laury. A to poslední, co teta Laura ve svém současném stavu potřebuje, je slyšet znovu pravdu o svém jediném synovi. Rosabela tedy jen rezignovaně zavrtěla hlavou, ale už se dál nebránila. „Nemáte pravdu, Gilesi. Asi vás o tom nedokážu přesvědčit, ale nemáte pravdu.“ Nešťastně sklopila oči. „Já... nechápu, proč trváte na tom, abych tu zůstala. Nebylo by pro všechny lepší, kdybych odjela na Temperley a zůstala tam?“

„Vůbec ne! Nepochybuji, že pobyt na Temperley by vám v současné situaci přišel velmi vhod. Opravdu ale nevím, z čeho byste žila. Váš otec jistě nepočítá s tím, že by vás po těch letech znovu začal podporovat. Ne, nepojedete na Temperley. Zůstanete tady. Teta už nepotřebuje ošetřovatelku, ale bez podpory chápající společnice se neobejde. Ta trocha toho dobrého, co ve vás je, spočívá, jak se zdá, ve vašem vztahu k vaší tchyni...“

„Mám tetu Lauru ráda,“ přerušila ho vášnivě. „Nikdy nezapomenu, jak na mě byla hodná, když jsem byla ještě dítě.“

„Krásná slova, Rosabelo. Teď budete mít možnost prokázat svou oddanost v praxi,“ odtušil Giles chladně. „Pokud to, co jste teď řekla, skutečně myslíte vážně, zůstanete v Londýně a budete se o tetu starat, dokud se ze Stephenovy smrti úplně nevzpamatuje. To bude vaše hlavní povinnost. Kromě toho budete mít také na starosti chod domácnosti. To vás jistě nijak nezatíží – služebných máte dost.“

„Ale vy mě nesnášíte! Sám jste řekl, že mi nedůvěřujete.“

„Na to, abych mohl využít vašich služeb, vás nemusím mít rád. Pochopitelně se postarám, aby mi na vás moji lidé dohlédli.“

„Já to nedokážu, Gilesi! Nemohu žít v atmosféře špiclování a nedůvěry. Prostě to nedokážu.“ Cítila, že se jí chvěje hlas. Zhluboka se nadechla. Musím zůstat klidná, říkala si. Musím!

„Sama jistě dojdete k názoru, že můžete. Jinak... jinak, má milá, odmítnu zaplatit bratrancovy dluhy. Jistě vám nemusím připomínat, že jsou to teď vaše dluhy. Vaše a tety Laury. Váš manžel stihnul za svůj krátký život utratit ohromující sumu peněz. Až všechny jeho věřitele vyplatíte, budete velmi, velmi chudá vdova, má milá. Teta Laura na tom nebude o moc líp. Předpokládám, že vás oba v těch vašich extravagancích podporovala.“

„To neuděláte! Nemůžete!“

Zdalo se, že ho pohled na zoufale bezmocnou, pateticky štíhlou ženu ještě více rozčiluje. „Nezkoušejte to na mě, Rosabelo. Dobrý bože, však vy si to zasloužíte. Stephen měl víc peněz, než by leckdo dokázal utratit, a strýc tetu Lauru štědře zaopatřil. Poslední dva měsíce jsem strávil tím, že jsem se snažil zjistit, kam všechny ty peníze přišly. Vy jste mi ale opakovaně odmítala pomoci.“

„Já... nevím, kam se poděly,“ špitla.

„Cože? Žádné milodary chudým?“ utrousil posměšně. „Žádné příspěvky zchudlým příbuzným? Čekal jsem, že si vymyslíte něco lepšího než ‚Nevím, kam se poděly‘.“

Rosabela zavřela oči. Posledních několik let se její život podobal noční můře a celá tato konverzace byla jejím pokračováním. Musím prostě tu zášť ignorovat, říkala si v duchu.

„A... a když zůstanu? Co vy? Odjedete zase do ciziny?“

„Ne nadlouho, má milá.“ Giles se zlověstně usmál. „Neutěšujte se marnými nadějemi. Příští týden odplouvám do Francie, ale brzy se vrátím. Nehodlám nechat tetu Lauru a ordwayovské jmění na pospas vašim hrabivým ručkám déle, než bude nezbytně nutné.“

Rosabela měla co dělat, aby se neroztřásla. Vždycky pro ni bylo těžké vyrovnat se s tvrdými slovy, kritikou. Celý život se snažila vyhovět odměnou za lásku a bezpečí a Giles Stanton ji svým odměřeným hlasem a neskrývaným pohrdáním děsil jako nikdo před ním. Ani se Stephenem to nebylo tak strašné.

Jistěže, nebyla úplně v pořádku. Události minulého roku a ošetřování tety Laury z ní udělaly uzlíček nervů. Už dva měsíce, od té doby, co Giles Stanton poprvé vkročil do jejich domu na Upper Brook Street, bojuje s jeho předsudky a výhrůžkami. Přijel přesvědčen o její vině a nic by ho nepohnulo k tomu, aby svůj názor změnil.

Byl k ní tak nespravedlivý. Klesla do židle a zabořila tvář do dlaní. Necítila se dobře a neměla nikoho, koho by mohla požádat o pomoc, nebo se mu alespoň svěřit. Znovu ji začala přemáhat panika. Musím se uklidnit, říkala si v duchu. Kéž by mě tak Giles nechal na pokoji!

„Gilesi,“ zhluboka se nadechla. „Postarám se o tetu Lauru. Udělala bych to, i kdybyste mi nevyhrožoval. Ale... potřebuju si napřed trochu odpočinout. Nejde mi o nějaké radovánky. Žádám jen, abyste mi dovolil navštívit mou rodinu.“

Gilesovi už začínala docházet trpělivost. Mohla mu přece oznámit, že tu nezůstane, sebrat se a prostě odjet. Vážil by si jí mnohem víc, kdyby si prosadila svou,

1 když by mu byl její odjezd velice nevhod. Nikdy nepochopí, co teta a Stephen na téhle bledé a nervózní dívce viděli. Je to skvělá herečka, připomněl si. Tu bezmocnou zranitelnost předvedla skutečně na výbornou. Kdyby nevěděl, co je zač, uvěřil by jí. Jeho nebohého bratrance určitě úplně pobláznila. A nejen jeho, jestli to, co mu Stephen psal, byla pravda. No, mladá paní Ordwayová brzy zjistí, že konečně narazila. Život v domě na Upper Brook Street už pro ni nikdy nebude, co býval. Giles neměl v úmyslu měnit své současné plány, jen aby vyhověl jejím rozmarům. Rozhodl se ale, že příležitostně jí návštěvu u příbuzných povolí.

„Gilesi?“

„Snad později,“ odvětil úsečně. „Teď vás teta Laura potřebuje víc než rodina na Temperley. Navíc během příštích tří čtyř měsíců, dokud se vévoda z Wellingtonu nepřestěhuje zpět do Anglie, můžu být kdekoliv. Podle mého vlastního odhadu budu mít čas na rodinné záležitosti nejdřív tak o Velikonocích. I vy jistě uznáte, že teta Laura tu ve svém současném stavu nemůže zůstat

sama. Jestli jí bude lépe, budete moci odjet domů na Velikonoce.“

„Ale –“

„To je moje poslední slovo, Rosabelo. A nepočítejte s tím, že byste se tam mohla zdržet déle než měsíc. Doufám, že tou dobou už budu v Anglii natrvalo. Vy tu ovšem budete mít i nadále své povinnosti. Jestli se nevrátíte včas, na brány Temperley brzy zaklepou vaši věřitelé.“

Rosabela sklonila hlavu. Kam se poděla její někdejší energie a elán? Dřív se uměla bránit. Před pár lety by si takové kruté zacházení nenechala líbit. Teď ale byla nervózní, jazyk měla jako svázaný Vydržím v Upper Brook Street až do Velikonoc? uvažovala. Vypadá to, že budu muset. V jedné věci má ale Giles pravdu. Teta Laura tu nemůže zůstat sama, a když bude Giles Stanton většinu času v Paříži, budu mít alespoň klid.

„Děkuji vám, Gilesi.“

„Neděkujte mi. Nedělám to, abych vám vyhověl. V budoucnu hodlám dohlédnout na to, abyste mé rodině splatila, co jí dlužíte.“

Když za sebou Rosabela zavřela dveře, skutečně se jí ulevilo. Před pokojem své kmotry se zastavila a několikrát se zhluboka nedechla. Čtyři měsíce! Do Velikonoc zbývají ještě celé čtyři měsíce. Když ale vkročila do matně osvětlené místnosti, všechny myšlenky na únik ji opustily. Jak jen mohla uvažovat o tom, že odjede a nechá tu tetu samotnou? Zvláště teď, když vypadá tak bledá. Samozřejmě že s ní zůstane,

dokud se nezotaví. Lady Ordwayová otevřela oči. „Jsi to ty, Stephen?“ otázala se ospale.

Rosabela vzala skleničku z nočního stolku. „Ne, teto Lauro. Stephen teď nemůže přijít. To jsem já, Rosabela. Mám tě podepřít, aby ses mohla napít?“

„Rosabela?“ Tvář staré ženy rozzářil úsměv. „Kolik je hodin?“

„Dvě. Zase začalo sněžit.“

„Dvě hodiny. To už je pozdě.“

„Spala jsi celé dopoledne.“

„Myslela jsem, že je to Stephen.“ Úsměv jí zmizel z tváře a znovu zabořila hlavu do polštáře. „To bylo ode mě hloupé. Stephen je mrtvý Jak je to dlouho? Šest měsíců?“

„Sedm, teto Lauro,“ zašeptala Rosabela.

„Je Giles ještě tady?“

„Myslím, že je právě na odchodu. Chtěla bys s ním mluvit?“

„Ne, teď ne. Víím, že se musí vrátit do Paříže. Něco tam zařizuje. Má tolik práce s pozůstalostí... Musí jednat s právníky a... těmi ostatními. Všechno teď patří jemu. Pochopitelně. Byl stanoven jako dědic v případě, že by Stephen neměl dítě, a Stephen žádné děti neměl.“

„Ne,“ přisvědčila Rosabela tiše. Nikdy nebyla ani ta nejmenší naděje, že by ona a Stephen měli dítě.

„Omlouvám se. To jsem neměla říkat, je mi to líto. Moc líto.“ Lady Ordwayová byla velice rozrušená. Roztřesenýma rukama žmoulala pokrývkou a po tvářích jí stékaly slzy.

Rosabela se k ní naklonila a podala ji sklenici s vodou. „Napij se.“

Lady Ordwayová trochu usrkla a znovu se zabořila do polštářů. „Zapomněla jsem... zapomněla jsem na to, Rosabelo. Pořád se z toho nemůžu vzpamatovat.“

Rosabela políbila tetu na tvář. „Není ti dobře. Všechno se ale brzy zlepší, uvidíš.“

„Giles vždycky býval hodný chlapec. Stephena měl moc rád. Jsem si jistá, že kdyby tu byl, Stephen by... by...“

Rosabela tetě zlehka přiložila ukazováček na ústa. „Nemluvme o tom, teto Lauro. Obě nás to rozrušuje.“

„Nikdy jsem tě neměla nutit, aby sis ho vzala. Jen jsem doufala... Byla jsi vždycky takové šťastné dítě a tak krásná. Myslela jsem, že bys ho mohla zachránit... a teď se na sebe podívej.“ Vzala Rosabelu za ruku. „Dělala jsi, co jsi mohla, abys mě toho všeho uchránila, ale já nejsem slepá. Jsi takbledá, hubená a nervózní a já na tom nejsem o nic líp. Bože, co jsem ti to provedla, holčičko? Můžeš mi někdy odpustit?“

„Jistěže ano. Mám tě moc ráda, teto.“

Chvilí tam seděly jen tak, v naprostém tichu. „Něco mě napadlo,“ prohodila lady Ordwayová. „Giles se už brzy o všechno postará. Mohla bys navštívit svou rodinu na Temperley.“

„Teď... teď to nejde. Giles tu nemůže být pořád, sama jsi to říkala. Slíbil mi, že budu moct odjet na Velikonoce. Samozřejmě pokud budeš v pořádku.“

„To se tedy musím snažit! Víš, ležím tady, přemýšlím. Tolik bych toho měla Gilesovi říct a tolik

toho musím skrývat. Dnes už vím, že jsem byla úplně zaslepená. Snažila jsem se tě využít. Teď ale chci, aby byla zase mladá. Chci slyšet tvůj smích. Myslím, že bys měla odjet na nějakou dobu na Temperley. Řekněme tak na tři měsíce. Mohla bys tam strávit léto jako za starých časů. Budeš mi moc chybět, ale nějak to tu zvládnou.“

„Nesmím tam zůstat tak dlouho. Giles mi dal jeden měsíc.“

„To nestačí!“

„Bude muset. Giles je... Trvá na tom.“

„Vždycky byl trochu arogantní. To ta armáda, je zvyklý dávat rozkazy. Bojoval po boku vévody z Wellingtonu,“ dodala teta s jistou pýchou v hlase, „a pak, po válce, pro něj pracoval. Je zvyklý, že je vždycky všechno po jeho.“

„To jsem si všimla,“ podotkla Rosabela suše. Lady Ordwayová na ni s úsměvem pohlédla.

„No, jestli se chceš na Temperley zdržet, budeš se mu muset postavit.“

„To ne! To on by nikdy nepřipustil. A já... já se mu prostě nedokážu vzepřít.“

„Ne? Tak to budeme muset něco vymyslet.“ Stará paní se na Rosabelu šibalsky usmála. „Vždycky můžeš místo sebe poslat zpátky Annabelu. Je to tvoje dvojče a bůhví, že jako děti jste mě takhle mockrát nachytaly. Giles by nic nepoznal.“

„Patřilo by mu to.“ Rosabela si povzdychla. „Ne, raději udělám to, co mi poručí.“

„Nikdy se neoženil, i když mu teď musí být už přes třicet. Byl o trochu starší než... než Stephen.“ Stará paní

opět posmutněla. Rosabela jí znovu přidržela sklenici u úst. Lady Ordwayová se napila a zase se pohodlně opřela. „Giles je v podstatě hodný člověk, drahá. Vždycky mě měl rád. Má trochu panovačné způsoby, ale postará se o nás.“

„Určitě ano, teto Lauro,“ odvětila Rosabela. Snažila se ze všech sil, aby to znělo přesvědčivě.

O týden později odjel Giles Stanton do Paříže. Rosabela seděla sama v jídelně a sloužící před ní servírovali jeden chod za druhým. Večeře se sotva dotkla. Stůl zdobilo jmelí a mísy s ovocem, místnost ale přesto vypadala smutně. Byl Štědrý večer a Rosabela přemýšlela o tom, co asi právě teď dělá její sestra. Vánoce byly na venkově vždycky ty nejdůležitější svátky v roce. Temperley určitě vypadá nádherně. Na stolech se vrší hory jídla, pokoje zdobí spousty cesmíny a jmelí a... Povzdychla si. Bude tam prostá, veselá společnost. Všichni se budou se smát, bavit, zpívat... žít.

Očima přejela po stěnách ponuře a stroze zařízeného salonu. Bylo jí smutno. Tolik toužila po návratu na Temperley, po návratu do časů svého dětství, do doby, kdy se budoucnost zdála tak růžová... Kéž by tak mohla strávit Vánoce doma! Rosabela zvedla bradu. Ne, musím se sebrat, připomněla si. Ted' na Temperley nemůžu a Annabele jsem to už taky napsala. Giles slíbil, že budu moci jet na Velikonoce. Do té doby to tady prostě musím vydržet!

DRUHÁ KAPITOLA

Hrabství Berkshire – Vánoce 1818

„Slečno Belo, slečno Belo! Pan Winbolt je tady.“ Becky potkala Annabelu na schodech. „Uvedla jsem ho do malého salonku.“

„Proč jsi mu neřekla, že nejsem doma?“

„To bych přece nemohla udělat! Běžte nahoru a oblečte si nějaké slušné šaty. Já vás pak učešu. Pan Winbolt jistě chvílku počká. Zatím jsem mu přinesla víno a sušenky.“ Chůva dostrkala protestující Annabelu nahoru.

Becky Bostocková přišla na Temperley jako pomocnice do kuchyně dávno předtím, než se Annabela narodila. Léta páně 1818 byla tato statná, růžolící dáma na Temperley hospodyní. K mladé paní domu se před cizími chovala s patřičným respektem. Ani jedna z nich ale nikdy nezapomněla, že Becky byla Annabelinou chůvou, rádkyní a společnicí po celé její osamělé dětství.

A nebylo to s ní vždycky snadné. Annabela bývala Wrdohlavé, vzpurné dítě. Vždycky si chtěla prosadit svou. Matka jí zemřela, když jí bylo šest, a otec dával před společností své dcerky přednost samotě. Becky na ni dohlížela, čas od času ji hubovala a taky, když to bylo potřeba, utěšovala.

Léta běžela. Annabela dospěla a začala spravovat rodinné panství jménem svého otce, Becky však zůstala i nadále její hlavní oporou a důvěrníci. Když se do

sousedství přistěhoval mladý, bohatý a svobodný Philip Winbolt, Beckyino romantické srdce to nemohlo nechat chladným. Annabelu však pan Winbolt vůbec nezajímal.

„Vždyť víš, co bude, Becky!“ brblala odmítavě, když jí Becky pomáhala s oblékáním. „Zeptá se, jestli by mohl mluvit s otcem, a já mu řeknu, že otci není dobře a že nepřijímá návštěvy. Zeptám se, jestli mu můžu s něčím pomoci já, a on se zatváří starostlivě a zakoktá něco o ženách a obchodních záležitostech a...“

„Nehýbejte se, slečno Belo, musím zapnout tady tu sponu. Tak a je to. Víte sama dobře, že pan Winbolt by nikdy nic takového neřekl.“

„Možná ne nahlas, ale je nad slunce jasné, že si to myslí. Navštívil nás už třikrát, a přesto mu ještě nedošlo, že otci mohou být sousedé ukradení a panství zrovna tak, a vůbec všechno kromě jeho knih. Jestli chce pan Winbolt tu záležitost vyřídit, bude ji muset probrat se mnou. Určitě mi přišel říct, že plot u našeho pole zase spadnul. Jako bych to nevěděla! Kdybych byla na jeho místě, dávno bych se přestala ovládat. Měl by mi říct pěkně od plic, abych sebou hodila a nechala ten plot konečně pořádně spravit. To on ale neudělá, protože jsem ‚mladá dáma‘. Jde mi hrozně na nervy. Je to idiot.“

„Jste k panu Winboltovi nespravedlivá, slečno Belo. Jste k němu nespravedlivá už od té doby, co k nám poprvé přišel.“

„Jeho strýc, to byl skutečný muž,“ namítla Annabela netrpělivě, „a ne takový panák. Ty vlasy jsou dobré, Becky. Už je nech být. Stejně nemůžu doufat, že bych byla tak dokonale upravená jako pan Winbolt.“

„Tak, to je lepší. Na tom, že je někdo upravený, není nic špatného, slečno. Belo.“

„Starý pan Winbolt se s ničím takovým neobtěžoval a nechybělo mu to. A na etiketě mu taky sešlo jako na loňském sněhu. Když měl chuť mi vynadat, tak to prostě udělal. Ne že by to k něčemu bylo. Všechny ploty na panství jsou tak staré, že drží pohromadě jen zázrakem. Starý pan Winbolt mi vždycky řekl, co si myslí, a pak je prostě nechal spravit. Nenavštěvoval nás co chvíli, aby žvanil o tom, co je třeba udělat. Tolik mi chybí, Becky!“

„Byl to dobrý soused a laskavý přítel, to je pravda.“

„Ano, to byl. Ten jeho synovec je úplně jiný! Myslím, že právě proto jsem na něj tak nepříjemná. Ty jeho gentlemské způsoby jsou hrozně otravné.“

„Na dobrém chování není nic špatného, slečno Belo. A taky si myslím, že nemáte pravdu! Podle mě je ten plot jenom výmluva. Pan Winbolt sem chodí proto, aby se s vámi mohl setkat. Líbíte se mu, to vidí každý. Měla byste na něj být milá. Byla by to dobrá partie.“

„Becky, já vím, že se celá třeseš, abys mě dobře provdala, ale pana Winbolta bych si nevzala, ani kdyby byl ten poslední na světě! K čemu by mi byl takový ňouma?“

„To se mýlíte, mladá dámo. Pan Winbolt rozhodně není žádný ňouma. Nevzteká se a nezuří jako starý pan Winbolt, ale dokáže zařídit všechno stejně dobře jako on.“

„Kdepak, Becky, je to ňouma!“

To už scházely dolů po schodech. Mírně je zneklidnilo, když si všimly, že dveře do salonu jsou

trochu pootevřené. Bylo dost dobře možné, že gentleman, o němž byla řeč, mohl poslední poznámku zaslechnout. Annabele trochu zrudly tváře. Nicméně vešla do místnosti a s ledovým klidem podala panu Winboltovi ruku. On se k ní galantně sklonil, aby ji políbil.

Annabela si ho kriticky změřila pohledem. Jeho šatům se nedalo nic vytknout. Svlékl si svrchník. Pod ním nosil dokonale střižený, tabákově hnědý kabát. Žlutohnědé jezdecké kalhoty mu skvěly padly a vysoké boty očividně před nedávnem někdo velmi pečlivě vyleštil. Kolem krku měl složitě uvázanou kravatu a nad ní zářil jeho zdvořilý úsměv. Nic nenaznačovalo, že by její poznámku zaslechl. Annabele se ulevilo. Pravděpodobně obdivoval sám sebe v zrcadle a nic neslyšel, pomyslela si.

„Co pro vás mohu udělat, pane Winbolte?“ otázala se Annabela nepříteliš přívětivě.

Než odpověděl, na okamžik se na ni upřeně zadíval. Annabele se na chvíli zdálo, že v jeho očích zahlédla smutný úsměv. Když pak promluvil, ten pocit zmizel.

„Přišel jsem se poptat na vašeho otce. Doktor Jardine se mi zmínil, že jeho stav se bohužel nezlepšil.“

„Ano, bohužel je to tak.“

„Mohu pro vás já nebo má sestra něco udělat?“

„Děkuji vám, jste velice laskav, ale v tuto chvíli mě skutečně nic nenapadá. Otec nevyhledává společnost. Ani tu moji ne, natož někoho úplně cizího –“ Annabela se odmlčela. Nechtěla být nezdvorná. „Chtěla jsem říci, pane...“

„Neomlouvejte se, slečno Kellandová. Víím, co jste chtěla říct. Jsem si jist, že pokud budete potřebovat naši pomoc, dáte nám vědět. Také jsem vám přišel říct, že já a Emily strávíme Vánoce ve městě u našeho dědečka. Pár týdnů se tedy neuvidíme.“

„Ale to je báječné! Totiž... pro vás. Sousedům budete chybět, tím jsem si jistá.“

„O tom pochybuji, slečno Kellandová. Skoro nikoho tu neznáme. Strýček si dokázal znepřátelit kde koho v okruhu pěti mil. Jsme tu teprve šest týdnů a teprve teď přijímáme první návštěvy.“

Směje se mi, napadlo Annabelu. Ne, to ne. Tváří se přece naprosto vážně. Kdy ale konečně přejde k tomu rozbitému plotu? „Tak to tedy musím vám a vaší sestře popřát příjemný pobyt v Londýně. Ehm...“ odmlčela se. „Přál jste si ještě něco, pane Winbolte?“

„Ne, ne. Mohu dopít to víno? Možná byste si se mnou připila?“

Annabela zrudla hanbou. To od ní bylo velice nezdvořilé.

„Ano, samozřejmě, promiňte mi,“ zamumlala. „Prosím, posad'te se, ještě sušenku?“

Usmál se a z karafy, kterou Becky předtím postavila na malý stolek, jí nalil sklenici vína. „Děkuji vám, ale nemohu se zdržet. Mám ještě práci. Pokud pro vás nemohu nic udělat, dopiju a půjdu.“

Byl zdvořilý, ale Annabela se nemohla zbavit dojmu, že právě dostala lekci. Nebyl to příjemný pocit. S mírně staženým hrdlem mu popřála šťastné a veselé Vánoce. Pak už si za žádnou cenu nemohla vzpomenout na nic,

co by mu mohla ještě říct. V tichosti čekala, až si obleče kabát, a pak ho doprovodila ke dveřím.

Když se s ní zdvořile loučil, nevydržela to. „A na plot u pole se nezeptáte?“

„Je spravený, slečno Kellandová. Na shledanou.“ Pan Winbolt už byl dávno pryč a Annabela pořád ještě stála ve dveřích s výrazem nelíčeného překvapení ve tváři.

„Myslíte, že to slyšel?“ zeptala se jí Becky. „Slyšel co?“

„Přece jak jste o něm řekla, že je ňouma.“

„Jistěže neslyšel. Neposlouchá za dveřmi, je to přece gentleman. Vůbec se kvůli němu nemusíš vzrušovat, Becky. Pan Winbolt a jeho sestra odjíždějí do Londýna. Vráti se až po Vánocích.“

Kdyby Annabela mohla být svědkem rozhovoru mezi panem Winboltem a jeho sestrou, nebyla by sama se sebou zdaleka tak spokojená.

„Tak jak to šlo, Philipe?“

Pan Winbolt pohlédl na svou sestru a smutně se usmál. „Myslí si, že jsem ňouma.“

„Ty? ňouma? Je blázen.“

„Ne, jen není zvyklá na zdvořilé způsoby. A já se za nic na světě nedokážu chovat jinak, i když vím, jak ji to popouzí.“

„Když je to tak, možná by ses měl vzdát naděje, že tu dámu, dá-li se vůbec dámou nazvat, někdy získáš.“

„Když ona je tak pěkná, Emily! Víím, že nemá vychování, ale pomysli na to, jaký život vedla. Vychovávali ji sloužící, nechali ji zdivočet, nechodila do

společnosti... Já ale vím, že ve skutečnosti je milá. Navíc přestože je tak půvabná, není ani trochu marnivá.“

„V tom s tebou souhlasím. Slečně Kellandové na vzhledu příliš nezáleží.“

Philip vzal svou sestru za ruku. „Jsi k ní tak kritická, Emily. Nemáš ji ráda? Víím, není lehké se s ní sblížit.“

„Musím přiznat, že bych ji měla raději, kdyby k tobě byla laskavější. Pokud jde o mě, snáším ji docela dobře. Je přímá, a to se mi na ní líbí. Ale stejně si myslím, že ona pro tebe není ta pravá, Philipe.“

„Proč ne?“

Emily chvíli váhala. „Do noumy máš rozhodně daleko, ale taky máš rád svůj klid, a toho by sis se slečnou Kellandovou moc neužil.“

„Byl bych rád, kdybys mi to mohla objasnit blíže.“

„Ona má velkou potřebu být nezávislá, a ty zase přehnaně vyvinutý smysl pro odpovědnost za ty, které miluješ. To by nedělalo dobrotu. Jsem si jistá, že tvá snaha o nás pečovat by jí šla hrozně na nervy.“

„To to se svou péčí opravdu tak přeháním?“ zeptal se smutně.

„Jistěže ne! Jsi drahoušek a skoro každá žena by se považovala za velmi šťastnou, kdyby se jí podařilo získat tvou přízeň.“ Emily bratra láskyplně objala. „Jestli ses rozhodl pro Annabelu Kellandovou, přijmu ji do rodiny s otevřeným srdcem. Ale teď máme před sebou cestu do Londýna. Možná že za těch pět týdnů svůj názor na slečnu Kellandovou změníš.“

„Myslím, že na to asi nedojde, Emily. Pochybuju, že by se v celém Londýně našla krásnější dívka.“

„Krásnější možná ne, vhodnější určitě ano. Ale Philipe, netvař se tak! Já jen chci, abys byl šťastný. Tolik si to zasloužíš. Mluvme o něčem jiném. Chceš v pátek vyrazit brzy ráno, abychom dorazili k dědečkovi, ještě než se setmí, nebo pojedeme pomalu a po cestě se zastavíme u Verrinderových? Myslíš, že bude sněžit?“

„Přinesl už John poštu, Becky?“

Annabela stála u okna a pozorovala poletující sněhové vločky. Winboltovi odjeli za vánočními radovánkami do města a život na Temperley šel dál svým obvyklým poklidným tempem. Pan Kelland se rozhodl vstát a trávil nyní několik hodin denně posedáváním ve velkém křesle vedle krbu v klidu své ložnice. Po nemoci byl ale ještě zesláblý a po společnosti netoužil více než jindy.

Vánoce byly za dveřmi. Annabela rozdala drobné dárky služebnictvu už šestého prosince. Vánoční přípravy byly v plném proudu. Chystaly se balíčky pro chudé, štědrovečerní pohoštění pro vesničany. Annabela stávala u onoho okna každý den. Každý den se Becky ptala na totéž a každý den dostávala stejnou odpověď.

„Ano, právě před chvilkou, slečno Belo. Ale z Londýna nic nepřišlo.“

„Proč Rosa nepíše? Poslala jsem jí dopis už před dvěma týdny a stále žádná odpověď. To od ní není hezké. A do Vánoc zbývají už jenom tři dny!“

„Možná dopis nedorazil kvůli počasí. John se musel cestou na poštu prodírat závějemi a poštovní dostavník měl hodinu zpoždění. Kvůli sněhu uvízl u Hounslow.“

„Je to možné, ale dost o tom pochybuju. Spíš mám pocit, že nás má sestra nechce vidět.“ Annabela nepřítomně pohlédla z okna. Sněžilo hustěji než před chvílí. „Jestli bude svůj příjezd tahle odkládat, tak se sem možná vůbec nedostane.“

„Jo, jo, vypadá to, že letos budeme mít pořádnou zimu. Opravdové zasněžené Vánoce.“

„Opravdové Vánoce? Co jsou opravdové Vánoce?“ zamumlala Annabela pochmurně. „Copak jsme někdy měli opravdové Vánoce?“

„Styďte se! Říkat něco takového! Každý rok k nám chodí koledníci a vždycky je tu dost jídla pro všechny, kteří mají hlad. Váš otec by chudým nikdy jejich pohostění neupřel.“

„Nepochybuju, že otec nám vždycky rád umožní ujmout se plnění jeho povinností. Zvlášť o Vánocích. Ale šťastné svátky to nejsou, Becky.“

„Bývalo to jiné, slečno Belo, když ještě žila vaše matka. Tolik legrace a smíchu, velkolepé přípravy, hostiny a společenské hry. Dům vždycky vypadal tak krásně, celý vypulírovaný a vyzdobený.“

Beckyna tvář zružověla zaujetím. Annabela se přestala dívat z okna a sedla si ke krbu. „Povídej mi o tom, Becky,“ prosila ji.

Seděly u ohně jako už tolikrát předtím a Becky znovu vyprávěla o časech radovánek a hlučného veselí, jakými Temperley žilo před dvaceti třiceti lety.

„Pořádali se výlety do lesa. Sbírali jsme tam větve cesmíny a jedliček. Pak jsme jimi ozdobili naše dubové

schodiště a všechny velké svícny a krby. A všude bylo jmelí...”

„Určitě tě pod ním mockrát políbili, Becky.“

„Neříkám že ne,“ zavzpomínala Becky se zasněným úsměvem na tváři. „Ale když se tu objevil můj John, už si nikdo netroufnul.“

„Líbá tě pod jmelím i teď po těch letech, Becky?“

„Ale jděte! Jsem vdaná už víc než třicet let, děti jsou už dávno dospělé! Jo, jo, jak jsem říkala, všude viselo jmelí a na mísách byly jablka a pomeranče se zapíchaným hřebíčkem. A co práce jsme měli! Peklo se, vyvarovalo, opékalo – zvěřina, skopové, hovězí... Bývalo tolik sněhu, ale stejně přicházeli lidé z celého kraje a často zůstali až do Tří králů.“

„A dnes ty a já jíme v kuchyni a snažíme se bavit lidi z vesnice...” povzdychla si Annabela. Její špatná nálada byla zase zpátky.

„Pro některé z nich je to jediné pořádné jídlo za celou zimu, slečno. Je to hezký starý zvyk.“

„Ano, ale já bych se o Vánocích ráda bavila. Alespoň jednou, Becky! Vůbec bych se ráda bavila a vlastně je mi jedno, jestli to bude o Vánocích nebo někdy jindy. Chtěla bych žít jako Rosabela v Londýně a chodit na večírky, plesy a na koncerty!“

„Myslím, že posledních šest sedm měsíců, se vaše sestra zas až tolik nebaví. Nemáte důvod jí závidět, slečno Belo.“

„Ne,“ připustila Annabela tiše a sklonila hlavu.

Becky se zamyslela. „Nebylo vám ani šest let, když vaše matka zemřela. Byly jste hezké jako obrázek a

jedna od druhé k nerozeznání. Obě vás pojmenovali po matce, Rosanně Kellandové, Bůh jí žehnej. Jsou tak krásné, Becky,‘ říkala mi. ,Rosabela a Annabela.

Přidám jim ke jménu *bela* – to znamená krásná.‘ Vy jste byla vždycky taková malá bojovnice, ale slečna Rosabela vypadala tak... ztracená. Myslím, že si lady Ordwayová vybrala ji, protože cítila, že ji bude potřebovat víc než vy. Kromě toho byla slečna Rosabela její kmotřenkou.“

„Na rozdíl ode mě měla štěstí. Moje kmotra umřela, když mi bylo pět. Zbyla mi po ní jen ta hnusná stříbrná mísa na ovoce. Kde vlastně je, Becky?“

„Na půdě. V jídelně ji nebylo kam dát.“

„Těžko bychom pro ni našly vhodnější místo,“ podotkla Annabela sarkasticky a vrátila se k původnímu tématu. „Nakonec se Rosabela sňatkem se Stephenem stala skutečnou dcerou lady Ordwayové. Ráda bych věděla, jaký Stephen doopravdy byl.“ Na chvíli bylo ticho. Obě ženy se dívaly do ohně, pak Annabela dodala: „Zvláštní, že nás Rosabela už tak dlouho nenavštívila. Od té doby, co se provdala, tu vlastně byla jenom jednou. Jako malá holka přijížděla každé léto a myslím, že se jí na Temperley vždycky líbilo.“

„V Londýně asi vedla velmi společenský život. Mladý pán Ordway byl tak bohatý, vyrůstal ve městě. Myslím, že venkov neměl moc rád.“ Becky sklonila hlavu. Záměrně se na sebe s Rosabelou nepodívaly. Jedna druhé se vyhnula pohledem. Stephenova návštěva se příliš nevydařila. „Slečna Rosabela ho asi nechtěla přemlouvat.“

„Ale proč nepřijede teď, zvlášť když jsem ji o to požádala? Napsala jsem jí, že otci není dobře. A jsou Vánoce! Lady Ordwayová by ji jistě mohla na čas postrádat. Víím, že jí nejsme lhostejní. Myslím, že otci nikdy nezazlívala, že se jí vzdal.“

„Ne... ale –“

„Ale co?“

„No, vždycky jsem měla pocit, že to slečnu Rosabelu poznamenalo. Není pochyb o tom, že lady Ordwayová ji už jako holčičku zbožňovala. O to nic, ale... vzít ji z domova a odloučit ji od rodiny, a zvlášť od vás, jejího dvojčete. Byly jste si tak blízké, musel to být pro ni šok. Nikdy neměla tu vaši jistotu a myslím, že pak se to s ní ještě zhoršilo.“

„Mám takový divný pocit, Becky, že Rosabela není šťastná.“

„Jistěže není šťastná! Není to ani rok, co ztratila manžela.“

„Ne, Becky. Rosabela je nešťastná už dlouho. Píše mi, ale o svých pocitech se nikdy nezmiňuje. Kéž by tak přijela!“

„Když to půjde, určitě přijede, má milá. Jistě by nezůstala v Londýně, pokud by pro to neměla dobrý důvod.“

„Ale co když se sem nedostane kvůli sněhu?“

„Přestaňte si malovat čerty na zed a běžte dělat něco užitečného. Už jste se dneska byla podívat na otce?“

„Ne, zajdu tam teď. On ale stejně nikoho nepotřebuje. Vždyť ho znáš, Becky. Nestojí o společnost.“

„Já vím, má milá, ale stejně byste s ním měla chvíli pobýt.“

Annabela stoupala po širokém dubovém schodišti ke dveřím otcovy ložnice a představovala si, jak asi vypadalo ozdobené cesmínou, břečťanem a prosáklé vůní ovoce a sušených bylin. Bezútěšné ticho haly ustoupilo šustění taftu a hedvábí, spěšnému klapotu podpatků a potlačovanému smíchu. Ve vzduchu se vznášela vůně levandule a z ložnic voněly parfémy, med a včelí vosk, jablka a koření, a to všechno se mísilo s vůní pečeného masa a cukroví z kuchyně...

Nahoře u zábradlí se otočila a zlehka se klonila fiktivnímu vysokému, tmavovlasému nápadníkovi. Jistě se ji chystá v nádherném kočáře taženém ušlechtilými koňmi odvézt na ples... Ne, byl to jen sen. Na schodech nikdo nebyl. Nikdo, kdo by jí políbil ruku a obdivné se vyjádřil o jejích šatech. Hala byla prázdná a ona tam stála úplně sama.

Povzdychla si, ale pak se při pohledu na své jednoduché domácí šaty a praktické boty musela zasmát. Ani ta nejdivočejší fantazie z ní princeznu neudělá. Kdepak, Vánoce uběhnou jako kterékoliv jiné všední dny. Procházka zasněženou krajinou, bohoslužby, návštěvy u nemocných – to jsou body programu jejích vánočních zábav. Zaklepala na dveře otcovy ložnice. Otevřel jí jeho sluha.

„Je otec vzhůru, Waltersi?“

„Ano, slečno, ale nevím, jestli...“

„Nesmysl. Jestli je vzhůru, navštívím ho. Běžte na chvíli dolů. Určitě potřebujete přestávku.“ Mrštně proklouzla kolem zamračeného staříka, který byl ve službách jejího otce, kam až její paměť sahala. „Jak se ti daří, tati?“

„O nic líp než před hodinou, Annabelo, ale taky o nic hůř. Když už jsi poslala Walterse pryč, mohla bys mi nalít sklenici vody?“

Annabela mu vyhověla.

„Postavila bys ten svícen trochu blíž, má milá? A podej mi ten komentář k Donnovi, co jsem četl včera.“

„Ale doktor Jardine říkal –“

„Vím, co říkal. Podej mi ten komentář, buď tak hodná.“

Annabela mu s povzdechem podala ochmataný svazek z nočního stolku. Pan Kelland se s námahou posadil. Mávnutím ruky přitom brysčně odmítl dceřinu pomoc. Otevřel knihu a začel se do ní.

„Od Rosabely pořád ani řádek, tati.“

„Hmm? No, to nevadí. Až budeš odcházet, tak prosím tě, pečlivě zavři dveře. Jinak táhne a ten průvan je velice nepříjemný. A řekni Waltersovi, ať se brzy vrátí.“

Annabela věnovala otci zlostný pohled a tiše vyšla z pokoje. Becky tvrdila, že otec byl v mládí okouzlující společník, ale jeho dcery ho už takového nepamatovaly.

Pan Kelland se přestal zajímat o život okolo sebe po smrti své ženy Rosanny, která zemřela pouhých pět let po porodu vytouženého syna. Chlapec se narodil, když dvojčatům nebyl ještě ani rok. Rosannu porod vyčerpal.

Už nikdy pak nebyla tak silná jako předtím. Ztrácela se před očima a nakonec přes svou nezdolnou vůli podlehla.

Henry Kelland byl bez sebe žalem. Zdálo se, že bez energie a optimismu své ženy neví, co si počít. Nedokázal si představit, že by měl vychovávat tři malé děti. Když mu lady Ordwayová nabídla, že si jedno děvčátko vezme k sobě, měl pocit, že mu ji posílá samo nebe. A tak se dvojčata musela rozloučit. Rosabela odjela do Londýna, Annabela zůstala na Temperley, aby dělala společnost svému bratrovi. Ne nadlouho. Chlapec byl od narození slabý a zemřel ještě před svými sedmými narozeninami. Od té doby žil pan Kelland jako poustevník. Zahrnut péčí svých tichých služebníků, zajímal se jen o své knihy. Nároky okolního světa na svou osobu ignoroval, pokud to šlo.

Annabela byla více méně ponechána sama sobě. Když nakonec odjeli všichni učitelé a vychovatelky, nebyl tu nikdo, kdo by ji uvedl do společnosti. S Beckynou pomocí se naučila řídit domácnost a dohlížet na správu panství. Někdy však měla pocit, že s výjimkou několika letních týdnů nikdy nepoznala, co to znamená být úplně bezstarostná, bez břímě odpovědnosti.

O dvacet minut mladší Rosabela byla drobnější a slabší. Kdyby musela čelit takovým protivenstvím jako Anna, dávno by podlehla. Rosabela potřebovala stále projevy lásky a péče. Byla stejně chytrá jako Annabela a měla i smysl pro humor, ale byla mnohem klidnější a křehčí. Její živou představitivost bohužel často ovládal

strach. Strach z toho, že selže, že lady Ordwayovou zklame.

K nejšťastnějším dnům života dvojčat patřily letní měsíce, které spolu děvčata strávila na Temperley. Každý rok přijížděla Rosabela na venkov, aby zde ve společnosti své sestry pobyla tři měsíce na čerstvém vzduchu. Becky s pýchou sledovala, jak se z vážné, klidné návštěvnice stává veselé bezstarostné děvče. Její vlastní neukázněná, impulzivní svěrenkyně se zase od sestry učila ovládat a pochytila i trochu zdvořilého chování.

Rosabelin sňatek však učinil letním návštěvám jednou provždy konec. Od té doby navštívila Temperley jen jednou, ve společnosti svého manžela. Návštěva se nevydařila a mladý pár pak už nikdy nepříjel.

O tři dny později stála Annabela opět u okna a smutně pozorovala tmavou oblohu. Vypadalo to, že co chvíli začne zase sněžit. Vánoce byly už z větší části za nimi. Na Štědrý večer šla do kostela na půlnoční. Pan Kelland překvapil celé sousedství, když se pak druhý den objevil na ranní mši po jejím boku. Po návratu z kostela se však opět uchýlil do svého pokoje. Přes nepřízeň počastí se podařilo rozdat vánoční balíčky chudým z celé farnosti. Mnozí vesničané a nájemci se na Temperley dostavili osobně, aby popřáli šťastné a veselé Vánoce a zúčastnili se tradiční hostiny. Teď už byli všichni pryč a v domě se opět rozhostilo obvyklé ticho.

Rosabela nakonec nepříjela. Když její, tak dlouho očekávaný dopis konečně dorazil, Annabela byla velice

zklamaná. Rosabela se omlouvala. Moc si přála strávit Vánoce na Temperley, ale prostě to nebylo možné. Teta Laura se stále ještě nevzpamatovala ze Stephenovy smrti a Giles Stanton, Stephenův dědic, si přeje, aby zatím zůstala v Londýně. Nicméně doufá, že bude moci přijet na Velikonoce.

„Tak a to je všechno,“ informovala Annabela Becky. „Ten dopis je tak hrozně krátký, vůbec nepíše, jak se jí daří. Kdyby tu nebylo tolik práce a kdybych tu mohla nechat otce samotného, nasedla bych na první dostavník a odjela do Londýna. Však já už bych přišla na to, co se tam děje.“

„To byste nemohla tak jako tak, slečno Belo. Všude je tolik sněhu. Silnice jsou stejně neprůjezdné. Podle mého je možná dobře, že slečna Rosabela nepřijede. Klidně by taky mohla zůstat trčet někde na cestě. Takhle se můžeme těšit na Velikonoce. Počasí bude rozhodně mnohem lepší než teď.“

Ani po Vánocích se počasí o mnoho nezlepšilo. Zima se protáhla až do poloviny března a mrazivé severovýchodní větry vydržely ještě déle. Annabela se věnovala své obvyklé práci a těšila se na Velikonoce. Winboltovi se vrátili z Londýna a pan Winbolt ji několikrát navštívil. Ale i jeho optimismus, k Beckyině velké lítosti, v mrazivé atmosféře Annabeliny lhostejnosti mírně ochabnul.

„Nechápu vás, slečno Belo. Milejšího gentlemana abyste pohledala a zavalená nabídkami taky zrovna Wjste, jestli to tak můžu říct.“

„Musím ti to opakovat pořád dokola, Becky? Pana Winbolta bych prostě nesnesla. Uhýčkal by mě k smrti!“

„Co je na hýčkání špatného, to bych tedy ráda věděla.“

„Omezoval by mě. Postarám se o sebe sama.“

Koncem března došlo k drobnému incidentu, který názorně ukázal, nakolik se rytířství pana Winbolta dotýká Annabeliny vášně pro nezávislost.

Annabela tehdy nesla košík vajec jedné bývalé sloužící, která se vdala a žila s manželem v chalupě na kraji vesnice. Jennyino manželství nebylo šťastné. Její muž byl líné budižkničemu a trávil většinu času v místní putyce. Nebýt dobrosrdečnosti přátel a sousedů, jeho žena a děti by třely bídu s nouzí. Annabela se snažila Samu Carterovi vyhýbat. Většinou totiž býval opilý a vulgární. Tentokrát ale měla smůlu.

Když dorazila ke Carterovic chalupě, Sam stál ve dveřích a odmítal se hnout. Představa, že by jí vlastně měl být vděčný, ho z nějakého důvodu rozzuřila. Vytrhnul Annabele košík z ruky a začal vykřikoval, že s ním praští o zem. Choval se odporně, ale Annabela na to byla připravená. Sama dobře znala. Věděla, že je slaboch. Stačilo by zvýšeným hlasem požádat, aby jí košík vrátil, a on by to udělal.

Na nic takového ale nedošlo. Kolem totiž právě projížděl Philip Winbolt. Než se Annabela stačila vzpamatovat, košík byl Carterovi odebrán a Carter sám mírně přidušen pevným stiskem pana Winbolta.

TŘETÍ KAPITOLA

„Proč nejste v práci, Cartere?“ otázal se pan Winbolt stroze. Carter se přikrčil a zamumlal něco o tom, že se dneska necítil dobře.

„Jděte si namočit hlavu pod pumpu!“ Pan Winbolt řádně postrčil Cartera ke studni a pak se obrátil k Annabele. „Doufám, že vám neublížil, slečno Kellandová.“

„Ne, vůbec ne. Jsem na Carterovy hrubosti zvyklá, pane,“ řekla odměřeně. „Ujišťuji vás, že by si netroufnul své výhrůžky realizovat. Na to mě zná až příliš dobře.“

„Je opilý a muži, když mají v hlavě, často nevědí, co dělají. Pod studenou vodou vystřízliví a já dohlédnu na to, aby se vrátil do práce.“

„Jste velice laskav.“ Tón Annabelina hlasu byl ještě o poznání chladnější než před chvílí. „Carterova žena bude jistě ráda, že půjde do práce. Potřebují peníze. Přesto bych vás ráda ujistila, pane Winbolte, že váš zásah nebyl nutný. Jsem s to Sama Cartera a jemu podobné zvládnout sama. Opilé i střízlivé.“

Pan Winbolt byl očividně jiného názoru a zjevně se hodlal v tomto smyslu vyjádřit. Pak si ale všimnul, že se kolem nich začínají sbíhat lidé. Zaváhal. Nakonec jen pokýval hlavou a pobaveně si Annabelu přeměřil očima.

„To jsem pravdu rád, slečno Kellandová. Přesto, pokud byste někdy v budoucnu potřebovala mou pomoc,

ať už s Carterem nebo s kýmkoliv jiným, můžete se na mě obrátit.“

Vesničané, kteří se mezitím seběhli kolem, uznale pokyvovali hlavami. Respektovali sice autoritu slečny Annabely, ale zásah pana Winbolta očividně považovali za přirozený a jedině správný. Annabela byla vzteky bez sebe, ale neodvážila se dát to najevo. Mírně pokynula panu Winboltovi hlavou na rozloučenou a spěšně vešla do chalupy. Pan Winbolt pak zastavil kolem pojíždějící povoz a domluvil se s kočím, že vezme Cartera zpátky na pole. Pak šel svou cestou.

Když Annabela zmínila onen incident na Temperley, přílišné podpory se jí nedostalo. Jejího otce ta příhoda mírně znepokojila.

„John Bostock měl jít s tebou.“

„Ale tati! John mi nemůže dělat chůvu pokaždé, když vytáhnu paty z domu. Sama Cartera zvládám už celé roky! Vždyť víš, že je neškodný.“

„Tentokrát zřejmě neškodný nebyl. Winbolt se zachoval správně.“

„Zvládla bych to i bez něj.“

„Když myslíš, má drahá. Už přinesli poštu? Objednal jsem si pár slovníků.“

„Tady to máte!“ rozohnila se Becky, když jí Annabela celou historku vylicila. „Vždycky jsem říkala, že John by měl chodit do vesnice s vámi. Nebo byste měla mít vlastního sluhu.“

„Becky! Ty taky? John má dost vlastní práce a dalšího sluhu si nemůžeme dovolit,“ rozčílila se Annabela. „Nechápu, co se to s vámi děje. Všechno šlo

dobře, dokud se tu neobjevil pan Winbolt s těmi svými hloupými londýnskými manýrami! Kéž by nás tak nechal na pokoji!“

Krátce po tomto incidentu odjeli Winboltovi do Londýna a Annabela měla konečně klid, přesně jak si přála. Pan Kelland se při vánoční návštěvě kostela nachladil a po konzultaci se svým lékařem oznámil, že zůstane na loži, dokud se neoteplí. Objednal si spoustu nových knih z Londýna a dny trávil čtením u krbu nebo v posteli. Dalo by se říci, že byl ještě méně společenský než obvykle. Annabela za ním chodila několikrát denně, ale její návštěvy nebyly nikdy vítány.

Rosabela psala pravidelně. Její sestra však měla pocit, že Rosa své dopisy i několikrát přepisuje, jen aby v nich nezbylo ani zrníčko citu. Nakonec zbýval do Velikonoc už jen týden. Rosabela se však v posledním dopise o svém příjezdu nezmínila. Annabela si začínala dělat starosti.

O několik dní později zaslechla Annabela cestou do otcovy ložnice z venku nějaký hluk. Zastavila se a poslouchala. Slyšela ale jen hučet vítr v komíně, a tak šla dál.

„Neslyšel jste něco, Waltersi?“ zeptala se, když jí starý sluha otvíral dveře.

„Jen vítr, slečno Kellandová. Okny profukuje. Průvan není pro nemocného zrovna to nejlepší. Požádali jsme Bostocka, aby je utěsnil, ale ještě se tu ani neukázal.“

Annabela jeho stížnosti ignorovala. Walters záviděl Johnu Bostockovi vliv, který měl v domácnosti pana Kellanda, a zřídka si nechal ujít příležitost ho zkritizovat. „To nebyl vítr,“ namítla. „Jak se ti daří, tati?“

„Docela dobře,“ odpověděl pan Kelland roztržitě. „Neseš svíčky? Walters požádal to děvče, aby nějaké přineslo, ale ještě se nevrátilo.“

„Podívám se po ní a řeknu jí, aby ti je hned donesla. Ještě tu ale nějaké máš, ne?“

„Ano, ale je nepříjemné, když pak najednou dojdou. Děkuju. Podala bys mi ten slovník, prosím tě?“

„Ráda bych věděla, jestli Rosa nakonec přijede. Musím na to pořád myslet, ty ne?“

„Ani ne, dítě. Měla by ses jít raději podívat po tom děvčeti. Tak tucet svíček by mělo stačit. Mohla bys, prosím, zkusit rozhrnout a upevnit závěsy? Waltersovi to bohužel příliš nejde.“

Annabela si povzdychla. Walters se to totiž nechce naučit, pomyslela si, když ozdobnými provázky svazovala těžkou látku. Při pohledu z okna se jí však svíčky i závěsy rázem vykouřily z hlavy. Vykřikla radostí. Po příjezdové cestě se k domu blížil kočár. „Tati! Tati! To je Rosa! Přijela! Nakonec přijela!“

Kočár zastavil na dvoře. Annabela slyšela, jak kočí křičí na čeledíny. Rychlostí blesku seběhla ze schodů a otevřela obrovské dubové dveře dokořán.

„Becky, Martho, Johno, rychle, rychle! Paní Ordwayová je tady!“

Nedbala na ledový vítr a rozběhla se přímo ke kočáru. Celá netrpělivá čekala, až Rosa vystoupí. Měla pocit, že jí to trvá celou věčnost. Když se Rosabela nakonec objevila, vypadala neuvěřitelně křehce. Annabela slyšela, jak Becky vedle ní zamumlala: „Panebože!“ Pak se sestry objaly a všude bylo plno smíchu a slz. Sluhové pobíhali sem tam se zavazadly a s vlněnými pokrývkami a vítr nadmul Rosabelin modrý plášť lemovaný kožešinkou tak, že vypadal jako vlající prapor.

Rosabela se chvěla zimou. Zavedli ji do kuchyně, protože to byla nejteplejší místnost v domě. Becky pobíhala kolem plotny a mumlala něco o posteli, pořádném ohni a ohřívacích láhvích, zatímco Martha chystala vzácnému hostu mléko.

„Nechcete si odložit plášť, madam?“ otázala se Martha. „U ohně se bez něho zahřejete rychleji.“

„To je pravda,“ souhlasila Becky. „Opatrně ho pověš, děvče, a skoč pro láhev brandy. Je ve skříni v jídelně. Paní Ordwayová potřebuje kapku povzbudit.“ Annabela seděla vedle své sestry, třela jí zimou zmodralé, prokřehlé ruce a úzkostlivě si pohlížela její pobledlou tvář.

Rosabela se na ni usmála. „Je to báječné, být zase doma. Netvař se tak ustaraně, Annabelo. Zdrželi jsme se u Maidenhead Thicket. Došlo tam k sesuvu půdy. Musela jsem na chvíli vystoupit a počkat, až dostanou kočár na druhou stranu. Byla hrozná zima! Měla jsem s sebou horké cihly a vlněné příkrývky, ale tou dobou už bylo všechno prochládlé. Brzy rozmrznu. Jak se daří otcí?“

„Celkem dobře. Zrovna jsem byla u něj, když jsem z okna zahlédla tvůj kočár. Ach bože! Právě jsem si vzpomněla! Martho! Martho, požádej nějaké děvče, aby odneslo do pánova pokoje tučt svíček. A ať mu taky řekne, že slečna Rosa přijela. Za chvíli mu ji přivedu nahoru.“ Pak se obrátila k sestře: „Jsem tak šťastná, že jsi konečně tady!“

Annabela se jala líčit sestře všechny poslední novinky z Temperley a okolí a přitom si Rosabelu nenápadně prohlížela. Rosabela byla na kost vyhublá a kůži měla skoro průsvitnou. Ruce, v nichž teď svírala hrnek horkého mléka, se jí stále ještě chvěly. Od doby, kdy ji její sestra viděla naposledy, se Rosabela hodně změnila. A v žádném případě to nebyla změna k lepšímu.

Že by ji tolik poznamenala ztráta manžela? Annabela nikdy nebyla zamilovaná, takže to nemohla dost dobře posoudit. Rozhodla se přijít té záhadě na kloub, ale ne teď. Teď její sestra potřebuje lásku a péči, a té se jí taky dostane.

„Tak, paní Ordwayová, máte ustláno v pokoji vedle slečny Bely –“

Becky se zarazila a dvojčata se na sebe usmála. „Které slečny Bely, Becky?“ otázaly se jednohlasně.

Byl to jejich starý, oblíbený žert. Becky si za ta léta zvykla oslovovat Annabelu „slečno Belo“. Když ale byla Rosabela na Temperley, slyšely na „Belo“ obě a Becky jim pak musela říkat celými jmény.

„Prosím tě, Becky, říkej mi Roso jako za starých časů,“ navrhla Rosabela Becky ještě dřív, než ta stihla

něco namítnout. „Paní Ordwayová zní od tebe tak divně.“

„Vy a slečna Anna jste se mě s tím něco natrápily. Už byste mohly mít rozum. A abych byla upřímná, dnes by rozhodně nebylo těžké říct, která z vás je která. Co jste to se sebou provedla, slečno Roso?“

Rosabela sklopila oči. „To by bylo na dlouhé povídání, Becky.“

Becky se na ni na okamžik zkoumavě zadívala a pak řekla: „No, teď to nebudeme rozebírat. Co kdybyste se pozdravila s tatínkem a pak šla do postele? Jestli máte hlad, přinesu vám něco k jídlu. Hlavně si ale musíte po té strašné cestě odpočinout. Co vy na to, slečno B-Anno?“

„Skvělý nápad. Zavedu tě k otci.“

Po krátkém a naprosto typickém rozhovoru s otcem, během něhož pan Kelland vyjádřil radost nad opětovným shledáním se svou druhou dcerou a zároveň naději, že ho nebude vyrušovat příliš často, se Rosabela konečně mohla uložit ke spánku. Jakoby zdálky slyšela, jak jí Annabela přeje dobrou noc, a pak poprvé po mnoha měsících usnula zdravým, ničím nerušeným spánkem.

„Co budeme dělat?“ otázala se Annabela, když s Becky sešly ze schodů. „Neměla bych zítra poslat pro doktora Jardinea?“

Becky se zamračila. „Je hrozněbledá a hubená. Ty její kruhy pod očima se mi vůbec nelíbí.“

„Možná je jen vyčerpaná. Zmínila se, že lady Ordwayová stále churaví. Určitě s ní tráví hodně času.“

Nepočkáme, až co s ní udělá pár dní odpočinku a zdravého, výživného jídla?“

„Asi máte pravdu. Víte, kdy se musí vrátit do Londýna?“

„Je mi jedno, kdy chtějí, aby se vrátila. Neodjede odsud, dokud nebude úplně v pořádku. Bez ohledu na to, jak dlouho to může trvat. Budou se muset bez ní obejít.“

Rosabela strávila příštích několik dní na lůžku. V krbu její útulné, malé ložnice stále hořel oheň a dveře do Annabelina pokoje byly po celou dobu dokořán. I když Rosa tvrdila, že se cítí den ode dne lépe, Annabela byla stále na vážkách, zda zavolat doktora Jardinea, nebo ne.

První den a půl Rosabela prospala. Vzbudila se jen párkrát, aby se napila vody a vzala si lžičku Marthyina vývaru. Spala neklidně a Annabelu v noci často budily výkřiky a srdcervoucí vzlykot z vedlejšího pokoje. Když šla sestru uklidnit, Rosabela se k ní v polospánku přitiskla a nechťela ji nechat odejít.

Třetího dne po příjezdu se Rosabele částečně vrátila její stará dobrá nálada. Oznámila, že vstane.

Becky a Annabela dělaly všechno pro to, aby se letošní Velikonoce zvláště vydařily. Kuchyň byla provoněná kořením do velikonočních koláčků a sušenek a Annabela trávila celé hodiny malováním kraslic a pořádala hotové nájezdy na zahrady a přilehlá mláZU aby zaplnila dům kočičkami a narcisy.

Když Rosabela sešla dolů a usadila se u krbu v malém salonku, všude voněly květiny a cukroví. Jídlna byla zavržena jako příliš rozlehlá a chladná. Prostíralo se

v salonku a na stole vždycky stála váza s pozdními sněženkami.

Annabele a Becky to všechno dalo spoustu práce, protože času na přípravy bylo málo, ale dostalo se jim zasloužené odměny. Rosabela se teď častěji usmívala, do tváří se jí vrátila trocha barvy a v noci spala klidněji.

Na Velikonoční pondělí, právě když se rozezněly kostelní zvony, vyděsila Rosabela svou sestru oznámením, že ji doprovodí do kostela.

„Ale Roso –“

„Je to jenom kousek, Anno. Teple se obleču a podívej se, svítí slunce. Prosím. Hrozně ráda bych šla.“

Začínalo jaro. Pupence na stromech se nalévaly, květiny v zahradě rozkvétaly. Rosabela byla den ode dne silnější a šťastnější. Becky s uspokojením sledovala, jak se dvojčata spolu smějí a dohadují, vracejí se z dlouhých procházek s růžovými tvářemi a po večerech hrají s nadšením hloupé hry. Když nakonec doktor Jardine přišel prohlédnout pana Kellanda, nikoho ani nenapadlo navrhnout, že by se měl podívat i na Rosabelu.

Annabela netrpělivě čekala, kdy se jí sestra svěří. Nic takového se ale nestalo. Rosabela byla podle všeho rozhodnutá na Londýn a všechno, co s ním souviselo, alespoň na čas zapomenout.

Nějakou dobu šlo všechno dobře. Koncem dubna však nastala náhlá změna. Rosabela byla najednou zase tichá, začala ztrácet chuť k jídlu. Vypadalo to, že se její stav opět zhoršuje. Annabela vycítila, že její sestru něco trápí, netušila však co. Jednoho dne našla Rosabelu, jak

sedí v ložnici a se zoufalým výrazem ve tváři se dívá z okna na rozkvetlou krajinu. Pochopila, že už nemůže dál čekat. Prostě a jednoduše se sestry zeptala, co se děje.

„Nic, Anno. Nic, s čím bych mohla něco udělat. Musím se tomu prostě postavit tváří v tvář.“ Rosabela si povzdychla. „Ráda bych... Je to tak těžké, Anno.“

„Co je tak těžké? Čemu se musíš postavit tváří v tvář? Ať je to co chce, nemusíš tomu čelit sama! Jsme dvě, na to bys neměla zapomínat.“

„Ne, nemůžeš mi pomoci. Nikdo mi nemůže pomoci. Musím se vrátit zpátky.“ Mluvila tiše, jakoby mdle.

„Do Londýna? Nesmysl! Myslela jsem, že se zdržíš do léta.“

„Za týden pro mě přijede kočár. Přesně jeden kalendářní měsíc ode dne, kdy jsem opustila tetin dům na Upper Brook Street. On je velmi přesný. To bude asi tím, že byl tak dlouho v armádě... Nařídil mi, že se musím vrátit, až pro mě pošle.“

„Kdo je to ,on‘?“

„Giles Stanton, Stephenův bratranec a dědic.“

„Jak to, že jsem o něm ještě nikdy neslyšela?“

„Posledních deset let byl prakticky pořád v Evropě. Domů se vrátil teprve před pár měsíci.“

„A co on má co mluvit do toho, co bys měla nebo neměla dělat? Roso, je jasné, že ještě nejsi ve své kůži. Proč ti tak záleží na tom, co říká Giles Stanton?“

„Nechápeš to, Anno. Stephen... po sobě nechal spoustu dluhů. Nějak se mu podařilo dostat se i k penězům tety Laury a z větší části utratil i ty. Určitě by

všechno splatil, až by převzal dědictví. Na to ale nikdy nedošlo. A teď všechno patří Gilesovi.“

„Ale Stephenovi bylo už víc než jednadvacet, když zemřel, ne?“

„Ano, ale podle poslední vůle jeho otce by Stephen buď musel mít syna, nebo si na dědictví počkat až do pětadvaceti.“

„Aha. To jsem nevěděla... Nebylo to trochu... zvláštní?“

„Ano,“ souhlasila Rosabela. „Byly tu ale jisté důvody... Podstatné je, že když Giles ty dluhy nezaplatí, tetě Lauře a mně nezbude ani penny.“

„Je přeci věcí jeho cti, abyste byly s lady Ordwayovou finančně zajištěné.“

„Ze zákona mu vůči nám nevyplyvají žádné povinnosti.“

„To možná ne, ale jestli má srdce v těle –“

„To je ten problém. Nemá.“ Rosabele přeskočil hlas. Štíhlými prsty nervózně trhala kapesník, který ještě před chvílí pevně svírala v ruce, na malé kousky. „Nemá mě rád. Myslí si, že jsem parazit.“ Sklonila hlavu. „Snad má pravdu. Teta Laura ke mně byla vždycky tak laskavá. Nechala jsem ji, aby mě rozmazlovala. Když pak tolik stála o to, abych se za Stephena provdala, myslela jsem, že je to to nejmenší, co pro ni mohu udělat... Nebylo to pro peníze.“

„Cože? Opravdu si o tobě myslí takové věci? Příjemný člověk, jen co je pravda! Ale to, cos říkala o Stephenovi... Znamená to, že ho nemilovala?“

„Já... měla jsem ho ráda, protože to byl syn tety Laury. Choval se ke mně hezky... když jsem byla malá. Ale –“ Rosabela se náhle odmlčela a pevně stiskla rty. Pak jen dodala: „Musím se vrátit, až pro mě Giles pošle. Brzy se vrací do Francie a bude mě v Londýně potřebovat. Já... musím. Jen se na to ještě necítím.“

Annabela vzala sestru za ruce. „Nemá cenu, aby ses vracela, dokud ti nebude dobře, Roso. To snad pochopí i Giles Stanton. Musíš mu napsat a vysvětlit mu to.“

Rosabela zavrtěla hlavou. „Giles Stanton mi nevěří ani slovo.“

„Proč?“

„Stephen mu o mně navykládal hrozné věci.“

„Roso –?“

„Víc ti nemůžu říct. Přísahala jsem, že o Stephenovi nikdy nebudu mluvit. Ne, prostě se musím vrátit.“

Chvíli bylo ticho. Annabela nevěděla, co říct. Rosabela vedla v Londýně úplně jiný život, než si Anna představovala.

„Přesvědčím otce, aby napsal panu Stantonovi sám. Pokud ho s tím budu otravovat dost dlouho, udělá to.“

„To nepomůže. Musela jsem mu slíbit, že se vrátím, až pro mě pošle. Chce, abych se starala o tetu Lauru a vedla mu domácnost, když bude pryč. Jinak odmítne zaplatit naše dluhy –“

„To nemůže myslet vážně!“ Anna byla skutečně šokovaná. „Je to zrůda!“

„Myslím, že tetě Lauře by neublížil. Má ji rád. Ale nemohu si dovolit to riskovat. Je tak jízlivý a obviňuje mě z nevěry... Nevím, co mu na to říct. Bojím se ho.“

„Ten člověk je šílený.“

„Šílený nebo přičetný, má v rukou majetek rodiny Ordwayových. Jestli nezaplatí Stephenovy dluhy, teta Laura a já budeme žít v bídě.“

Annabela se zamračila a věnovala sestře zkoumavý pohled. „Chápu, že tě to sebralo, Roso. Nebylo to pro tebe snadné, vyrovnat se se ztrátou Stephena, nemocí tety Laury – a teď do toho všeho ještě ty dluhy. Ale musím říct, že dřív ses nenechala tak snadno zlomit.“

„Snad, ale ty časy jsou pryč. Nedokážu ve sporech a slovních šarvátkách nacházet to... potěšení jako ty. Chci s lidmi okolo sebe dobře vycházet. A... a...“ Rosabele se zachvěl hlas. „Posledních několik let jsem byla tak nešťastná.“

„Proč jsi mi to neřekla už dávno? Proč jsi nepřijela?“

„Nemohla jsem opustit tetu Lauru. Po Vánocích Giles odjel na čas do Francie. Chvíli mi bylo líp. Žily jsme samy, já a teta Laura, a v domě byl klid. Pak se ale Giles vrátil a začal dělat pořádek v Stephenových papírech. Našel jeho deníky a udělal mi ze života peklo. Anno, já ti přísahám, že jsem Stephenovy nezavdala žádný důvod k tomu, aby mě nenáviděl... Věříš mi?“

„Samozřejmě.“

„Giles mi nevěří. Mohla bych ho snadno přesvědčit, ale prostě nemůžu. Pořád musím myslet na to, co by mohl udělat tetě Laure. Vždycky zpanikařím a nedokážu logicky myslet. Jen kdyby mě návrat do Londýna tak neděsil!“

„Nevrátíš se tam!“ rozhodla Annabela. „Určitě ne dřív, než na to budeš dost silná. Potřebuješ čas, aby ses

trochu sebrala. Víím –“ Rukou naznačila Rosabele, aby ji nepřerušovala. „Ano, jistě, nemůžeš tam tetu Lauru nechat samotnou. Pověz mi ale, co si počne, až se zhroutí? A na to určitě dojde, pokud ti nedopřejí trochu času na zotavenou. Ne, musíš zůstat na Temperley, dokud ti nebude úplně dobře. Požádám otce, aby panu Stantonovi napsal ještě dnes.“

„Ne, to nemůžeš! Giles je pevně odhodlán myslet si o mně to nejhorší. Den před mým odjezdem se na mě rozzlobil tak, že jsem myslela, že mi nedovolí odjet. Musela jsem mu přísahat, že se vrátím, jakmile pro mě pošle kočár.“ Rosabela zbledla. „Když to neudělám, oznámí mým věřitelům, kde se skrývám. Možná by si pro mě dokonce přijel osobně.“

„Kéž by! S radostí bych mu pověděla, co si o něm myslím!“

Rosabela zavrtěla hlavou. „Teta Laura mě potřebuje. Musím se vrátit.“

Annabele bylo jasné, že její sestra je rozhodnutá podrobit se vůli Gilese Stantona a žádné argumenty ji nepřesvědčí. Nebýt tety Laury, možná by se mu postavila, přestože na tom je teď tak špatně. Byla však lady Ordwayové příliš oddána. Tak oddána, že se provdala za jejího syna, přestože ho nemilovala.

Kdyby tak Rosa mohla zůstat na Temperley, aniž by tím zároveň poškodila lady Ordwayovou, říkala si Anna v duchu. A najednou z ničeho nic, ji to napadlo. Byl to ale plán natolik troufalý, že ho okamžitě zavrhl. Ne, to by neprošlo!

V příštích dnech se Rosabelin stav ještě zhoršil a Annabele ten její nápad nedával spát. K čemu je člověku, že je jednovaječné dvojče, když to nemůže řádně využít? V minulosti se tak bavivaly často, většinou na účet Becky. A teď by to dokonce bylo pro dobrou věc. Přesvědčovala sama sebe tak dlouho, až jí nakonec ten nápad ani nepřišel tak šílený. Rozhodla se svěřit se s ním Rosabele. Její dvojče vytřeštilo oči.

„To jako že bys jela do Londýna místo mě? To je absurdní! Teta Laura mi něco takového navrhla, pochopitelně pouze v žertu. To prostě není možné, Anno! Neprošlo by nám to.“

„Už jsme to přece párkrát zkusily.“

„Ale nikdy ne na tak dlouho. Giles by na to přišel.“

„Giles Stanton mě nikdy neviděl. Jsme si strašně podobné, na to nezapomínej! A jestli tě opravdu nesnáší tak, jak říkáš, tak se s ním asi nebudu vídat moc často. Lady Ordwayová psala, že má Giles někam na měsíc odjet. Mohly bychom se zase vyměnit, než se vrátí. Jsem si jistá, že to vyjde! Jen si to představ, Roso. Mohla bys tu zůstat ještě měsíc, snad i přes léto. Pochopitelně bychom to musely říct otcí, ale ten určitě nebude proti.“

„To by bylo úžasné!“ povzdychla si Rosabela toužebně. „Ale nepůjde to.“

„Proč ne? Čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi ten nápad zamlouvá.“

„Neznáš služebnictvo, dům, Londýn...“

„Všechno mi popíšeš. Ještě máme trochu času.“

„A co vaši sousedé? Co synovec pana Winbolta a jeho sestra?“

„Sama bych to nenaplánovala líp. Jsou pryč. Tráví Velikonoce s dědečkem. Počítám, že se setkáte jšň párkrát. Vždycky se můžeš na něco vymluvit. Na návštěvy chodím zřídkakdy. Emily Winboltovou skoro neznám. Philip Winbolt se tu několikrát zastavil. Papá se vždycky vymluvil na nemoc, aby ho nemusel přijmout, a já jsem se mu taky moc nevěnovala. Roso, tohle je můj nejlepší nápad za posledních několik měsíců. Musíš mě nechat ho uskutečnit.“

„Dej mi čas na rozmyšlenou. Neříkám, že mě to neláká...“

O týden později stály obě dívky v malém salonku a dívaly se na sebe. Rosabela už nebyla tím politováníhodným stvořením, které před měsícem vystoupilo na dvoře z promrzlého kočáru. Dvojčata si byla zase k nerozeznání podobná. Tytéž tmavě modré oči rámovaly dlouhé tmavé řasy. Tytéž světlé vlnité vlasy splývaly podél dvou naprosto stejných, jemně modelovaných tváří. Jen hlava jedné z nich se napůl ztrácela pod kapuci cestovního pláště. Oběma ve tváři zářila směsice vzrušení a napjatého očekávání. Loučily se. Kočár přijel, jak bylo domluveno, a nyní čekal venku.

„Ještě si to můžeš rozmyslet, Anno.“

„Cože, rozmyslet si to? A zahodit tak ty hodiny, které jsem strávila studiem zvyklostí domácnosti rodiny Ordwayových? O londýnských ulicích ani nemluvě. Hloupý návrh. Kromě toho si to hodlám pěkně užít. Něco takového bych si nenechala ujít za nic na světě.“

Rosabela byla nervózní. „Máš můj dopis pro tetu Lauru?“

„Je bezpečně schovaný v kabelce. Předám jí ho, hned jak ji uvidím.“

„Ne, to ne! Napřed se musíš ujistit, že je dost silná. Víím, sama navrhla, že bychom se mohly vyměnit. Určitě by ji ale ani ve snu nenapadlo, že to doopravdy uděláme. Starej se o ni, Anno! Vysvětli jí, proč jsme to musely udělat. Já... nechtěla bych jí ublížit.“

„Roso, přestaň si dělat starosti. Nejlepší svou oddanost lady Ordwayové projevíš tak, když si pořádně odpočineš, aby ses o ni mohla starat sama. Nezapomínej, že jednoho dne zase staneš Gilesi Stantonovi tváří v tvář. I když pak už to asi nebude takový problém. Protože až s ním skončím, bude z něj možná i člověk.“

„Anno, prosím tě, hlavně ho nerozčiluj!“

„Jistěže, nebudu ho rozčilovat,“ ujistila ji Annabela. „Budu ohleduplnost sama, přísahám. Můžeš se na mě spolehnout. Ta léta s otcem mi byla dobrou školou. Už budu muset jít. Nechoď se mnou ven. Nechceme přece, aby nás Ordwayovic služebnictvo vidělo vedle sebe. Jen mi řekni, jak se jmenují ti sluhové tam venku.“ Dvojčata se přesunula k oknu.

„Nepamatuju si všechny. Ten nalevo je myslím Roberts. Jsou noví. Nebude jim divné, když si nevzpomeněš.“

„Kdo je ten muž u dveří?“ s „To je Goss. Ten je důležitý.“

„Ten Gilesův sluha? Co byl rotmistrem?“

„Máš dobrou paměť. Giles ho určitě poslal, aby dohlédl, že se vrátím, jak jsem slíbila.“

„Je tak pozorný!“

Rosabela zaváhala, pak náhle uchopila Annabelu za paži a šeptem vychrlila: „Anno, dala jsem tetě Lauře své slovo, že nikdy nikomu nebudu vyprávět o Stephenovi, ale nemůžu tě nechat odjet bez varování. Stephen měl... divné přátele. Dávej si pozor. Zvlášť kdyby ses setkala s mužem jménem Selder.“

„Dám si pozor. A ty si nedělej starosti, Roso.“ Annabella políbila sestru na tvář. „Nebudu přijímat žádné Stephenovy přátele, budu říkat lady Ordwayové teto Lauro a k Gilesi Stantonovi se budu chovat s úctou, pokud to půjde. Pojď mě doprovodit ke dveřím a pamatuj si, že mi před lidmi máš říkat Rosabelo.“

„Á, tady jste!“ vrhla se k nim Becky, sotva se za nimi zavřely dveře salonku. „Máte všechno, co potřebujete, slečno Belo?“

Dívky se na sebe podívaly a se smíchem obě najednou odvětily: „Kterou slečnu Belu myslíš, Becky?“

Becky se zamračila. Očima přejela sloužící Gilese Stantonova, kteří čekali hned za dveřmi, a s pohledem upřeným na Annabelu odvětila: „Slečnu Rosabelu, samozřejmě!“

Štíhlá dívka v modrém plášti objala svou sestru i Becky a nastoupila do kočáru. Sloužící vyskočili na stupátka, kočí prásknul bičem a vůz se pomalu rozjel. Annabela Kellandová byla na cestě do Londýna.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Rosabela si povzdychla a vrátila se zpátky do salonu. Najednou se cítila vyčerpaná. Poslední týden byl radostný, ale i náročný. Naučit Annabelu všechno, co bude ve své nové roli potřebovat, je obě stálo značné úsilí. Učily se nazpaměť, vzájemně se zkoušely, žertovaly a smály se. Dokonce se dvakrát málem pohádaly. Nakonec se však shodly, že Annabela zvládla všechno, co se za tak krátkou dobu zvládnout dalo. Rosabele nezbývalo než doufat, že to bude stačit. V jejím životě byla temná místa, která se týkala převážně jejího soužití se Stephenem. Annabele o tom nic neprozradila, jen ji varovala. Koneckonců situaci mají pevně v rukou – tedy pokud Annabela neztratí hlavu a nebude Gilese provokovat. Zachvěla se. Teď má měsíc a možná i víc na to, aby zapomněla na napjatou atmosféru v domě na Upper Brook Street a naučila se odpočívat.

Temperley brzy přijalo „slečnu Belu“ za svou. Většina sloužících si je dřív tak jako tak pletla, tolik si byly podobné. Současná slečna Bela měla snad o něco lepší způsoby. Rozdíl ale nebyl takový, že by ho náhodný pozorovatel byl s to postřehnout. Annabelino služebnictvo bylo loajální. Tajemství dvojčat bylo tedy dobře střeženo. Během uplynulého týdne nebylo času nazbyt a Rosabela se toho mnoho o každodenním životě na Temperley naučit nestihla. Trávila proto teď hodně

času s Becky a Johnem, aby poznala, jak to na Temperley chodí.

Pan Kelland zůstával stále ve svém pokoji. Co se týká jeho zdravotního stavu, nadále už nebylo možné tvrdit, že je v ohrožení života. Vzhledem k jeho slabosti a lhostejnosti vůči okolnímu světu bylo však nanejvýš nepravděpodobné, že by v dohledné době opustil klid a soukromí své ložnice. Dvojčata se mu svěřila, že se vymění. Zdálo se však, že je mu to celkem lhostejné.

Život na Temperley běžel dál ve starých kolejích. Pro Rosiny pocuchané nervy nebylo lepší léčby. Jednou ráno se John vrátil z vesnice se zprávou, že Winboltovi přijali pozvání nějakých přátel z hrabství Surrey a jejich návrat se tedy o několik týdnů odkládá. Rose spadl kámen ze srdce. Anna mluvila o Philipu Winboltovi pohrdavě. Ji ale už pouhé pomyslení na to, že by se s ním musela setkat, psychicky vyčerpávalo. Navíc měla pocit, že Becky si myslí, že pan Winbolt je ostražitější, než se zdá.

Dny ubíhaly a najednou tu byl konec května. Začínalo léto. Rosa chodívala ven skoro každý den, někdy se jen procházela, jindy si vyjela na koni. Ujala se i Annabeliných povinností a při jejich plnění si každý den počínala stále jistěji. Čerstvý vzduch, klid a Beckyina péče dělaly zázraky. Rosině chůzi se vrátila pružnost, kruhy pod očima zmizely a tváře se jí zaoblily. Už nebyla hubená, ale štíhlá. Chorobná křehkost a průsvitná pleť, které před několika týdny Annabelu tak vyděsily, byly pryč.

Rosa pomalu začínala věřit, že za krátký čas už bude schopna vrátit se do Londýna a ujmout se tam svých povinností. Ta představa ji ale nijak zvlášť netěšila. Zjistila totiž, že jí život na venkově vyhovuje mnohem lépe než ruch velkoměsta.

Jednou odpoledne na projížďce přivázala koně ke stromu, aby se mohla projít podél břehu řeky, jež oddělovala pozemky jejího otce od sousedního panství. Po chvíli došla na místo, odkud byl tak nádherný výhled, že sešla z cesty dolů k řece, aby si ho odtud mohla lépe vychutnat. Obraz dokonalé krásy rámovaly vrby sklánějící štíhlé větve až k zemi a na vodní hladinu. Proti proudu důstojně a pomalu pluly labutě. Na druhé straně údolí se zelená úbočí kopců pnula k azurově modré obloze. Rosabela se zatajeným dechem pozorovala tu nádhernou scenerii a vdechovala voňavý letní vzduch.

„Slečno Kellandová! Rád vás vidím. Právě jsem byl na cestě na Temperley, když jsem zahlédl vašeho koně. Dávejte pozor, ať vám nepodklouzne noha. Mohla byste skončit v řece.“

Rosabela se ohlédla. Přímo před ní stál neznámý muž. Vyděšeně vykřikla a o krok ucouvla, při tom se jí podařilo přišlápnout si sukni svého nového jezdeckého úboru. Kdyby ji ten neznámý včas nechytil, upadla by.

„Omlouvám se, že jsem vás vyděsil. Myslel jsem... Prosím odpusťte mi.“

Pomohl jí zpátky na cestu, ale pustil ji hned, jakmile se od něj malinko odtáhla.

Rosabela se na něj podívala.

Hlavou jí blesklo, že to je ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Měl pravidelné rysy, šedé oči a krátce zastřižené světlé vlasy.

„Je vám dobře, slečno Kellandová?“ znělo to tak ustaraně, že se rychle ovládla, aby mu mohla klidně odpovědět.

„Ano, děkuji. Slunce... slunce mi svítilo do očí. Děkuji, že jste mě chytil.“ Kdo by to tak mohl být? říkala si. S Annabelou se očividně zná. Že by to byl Philip Winbolt? Ten ňouma? Tu možnost okamžitě zavrhl; to bylo absurdní. Annabela se ale nezmínila, že by se do sousedství přistěhoval ještě někdo další. Díval se na ni. Měla pocit, že čeká, až něco řekne. Bože, musím něco vymyslet, uvažovala horečně.

„Nečekala jsem, že vás tady potkám.“ To se mi povedlo, pomyslela si. Zdálo se však, že neznámému to nestačilo. „Už jsme vás na Temperley dlouho neviděli.“ To byla pravda. Byla doma skoro dva měsíce a za tu dobu je tento člověk ani jednou nenavštívil.

„Neodvážuji se doufat, že byste mě postrádala. Emily a já jsme navštěvovali příbuzné a známé. Musím se ale přiznat, že jsem velice rád, že jsem zase zpátky doma na Shearings.“

Takže to *musí* být ten ňouma, pomyslela si Rosa. Zámek Shearings Hall patřil rodině Winboltů, kam až její paměť sahala. Annabela se jí taky zmínila, že sestra pana Winbolta se jmenuje Emily. Bože, jak jen mohla být Annabela tak slepá?

„Pane Winbolte...“ Neptestoval. Usmál se na ni. „Říkal jste, pane Winbolte, že jedete na Temperley?“

„Ano.“

„Pojedeme spolu?“ Bylo vidět, že ho její pozvání příjemně překvapilo.

„Jistě, slečno Kellandová. Nic by mě nepotěšilo víc.“

Huso! Annabela by k němu rozhodně nebyla tak přívětivá. Už se ale nedalo nic dělat. Mysli, Rosabelo, mysli, prikazovala si. Annabela se zmiňovala o nějakých plotech... Vykročila po pěšině k místu, kde nechala koně.

„Myslím, že bychom se cestou mohli podívat na... naše ploty,“ navrhla o poznání chladněji. „Chtěl jste se na ně podívat, ne?“.

„Ach ano, ty ploty. Nenecháme to raději na Johna Bostocka? Musím se přiznat, slečno Kellandová, že jsem stále ještě v prázdninové náladě.“

V šedých očích mu zajiskřil úsměv. Rosabele to neuniklo a úsměv mu oplátila. Právě jí podával ruku, aby jí pomohl přes příkop. Zarazil se, užasle se na ni podíval a pak se zhluboka nadechl. Vydali se ke koním. Pan Winbolt byl zřejmě tak překvapený, že si ani nevšiml, že ji stále drží za ruku. Rosabela ji po chvíli nenápadně odtáhla.

Horečně přemýšlela, ale zároveň cítila vzrušení, jaké předtím nikdy nepoznala. Bylo zřejmé, že pan Winbolt se o „slečnu Kellandovou“ zajímal víc, než jí sestra přiznala. Annabela ho zmiňovala trochu opovržlivě. Že by tak chtěla zakrýt své pravé city? Ne, to asi ne. Na to o něm Annabela mluvila příliš lhostejně. Jak se ale mohla v panu Winboltovi tolik zmýlit? Rozhodně to nebyl

žádný slaboch. Stisk ruky, která ještě před chvílí svírala její dlaň, byl pevný.

„Je váš sluha někde poblíž?“ zeptal se.

„Žádného s sebou nemám.“ Pan Winbolt dal najevo překvapení, ale Rosabela namítla: „Znám Temperley a okolí velmi dobře. Žiju tu přece celý život. Obejdu se bez sluhy. John Bostock potřebuje muže na farmě mnohem víc než já tady.“

„Ale mohla byste třeba spadnout,“ namítl zdvořile. Pak jakoby na omluvu zvedl ruku a dodal: „Vím, že máte velkou potřebu být nezávislá, takže už o tom raději nebudu mluvit. Mohu vám pomoci nasednout?“

Rosabela přikývla a za pár minut už byli na cestě na Temperley. Rosa celá nervózní přemítala, jak asi v této nečekané zkoušce obstojí. Pan Winbolt ji však po chvíli vyrušil z úvah.

„Zdáte se mi duchem nepřítomná. Doufám, že se vašemu otci nepřitížilo. Včera jsem ve vesnici potkal doktora Jardinea. Nabyl jsem dojmu, že stav vašeho pana otce považuje za uspokojivý.“

Rosabele se opravdu ulevilo. Zdraví jako téma hovoru se jí jevilo jako naprosto bezpečné. „Je to od vás laskavé, že si děláte starosti. Otcí je dobře. Je nejšťastnější, když může být sám a nikdo ho neruší. Jeho nemoc je mu vítanou výmluvou pro to, aby se nemusel s nikým stýkat.“

„Ano, to jste mi už říkala,“ zamumlal. „Myslel jsem si, že je to jen takový trik, abyste se mě zbavila.“

„Ach ne, to ne!“

„Říkáte to, jako byste si na to nevzpomínala, slečno Kellandová.“

Taková hloupost, pokárala se Rosabela v duchu. Jestli to takhle půjde dál, pan Winbolt brzy na všechno přijde. Začervenala se a zakoktala: „Chtěla jsem říct, že... nic takového jsem neměla v úmyslu.“ Bože, co to plácám? Teď to vypadá, že jsem se ho nechtěla zbavit! Do čeho se to zamotávám? Zhluboka se nadechla a odměřeně pokračovala. „Jak jistě víte, otec je lhostejný k nám ke všem – k rodině i k sousedům. Nešlo o žádný trik. Špatně jste mě pochopil, pane Winbolte.“

Podíval se na ni a viděl, že je rozčilená. Lítostivě zavrtěl hlavou. „Omlouvám se. Už vás nebudu škádlit. Je to takový můj ošklivý zlozvyk. Mou sestru taky velice popouzí.“ Na chvíli se odmlčel. Koně šli pomalu vedle sebe, nikdo je nepobídnul k rychlejšímu tempu. Byl nádherný den, jasno, ale ještě ne příliš horko.

„Jenomže...“ Philip Winbolt zastavil.

„Jenomže co?“

„Jenomže teď nevím, jestli by vám vadilo, kdybych vás navštěvoval. Už totiž nemohu předstírat, že docházím za vaším otcem.“

„Já... já...“ Rosabela se zmítala mezi naprosto protichůdným pocitem. Věděla, že by neměla panu Winboltovi dávat naději. Za to by jí Annabela rozhodně nepoděkovala. Na druhé straně... už dlouho nepotkala nikoho, kdo by jí byl tak sympatický. Nakonec se rozhodla pro kompromis. „Na venkově, pane Winbolte,“ podotkla upjatě, „se sousedé navštěvují ze zdvořilosti. Taková návštěva nic zvláštního neznamená.“

„Samozřejmě,“ přitakal. Tvářil se vážně, ale Rosabela měla dojem, že ho to pobavilo. „Když jsme se viděli naposledy, ještě jste nevěděla jistě, jestli vaše sestra bude moci přijet na Velikonoce? Přijela?“

„Cože? Ach ano. Měly jsme hezké, klidné svátky. Má sestra je... vdova.“

„Je mnohem starší než vy?“

Takže on netuší, že já a Annabela jsme dvojčata, konstatovala Rosa s jistým uspokojením. Tím lépe. „Ne, ani ne,“ odvětila Rosabela a své svědomí umlčela poukazem na skutečnost, že dvacet minut opravdu není tak moc.

„Je vám podobná? Mrzí mě, že jsem se s ní nesetkal.“

Rosabela si začínala zoufat.

„Jsme si podobné... trochu,“ koktala. Tak to dál nejde. Musí změnit téma. „Ehm... jak se daří vaší sestře? Líbilo se jí v Londýně?“

„Strávili jsme Velikonoce s dědečkem v jeho domě na Arlington Street. Nemohu říct, že bychom si příliš užili společnosti. Dědeček je starý pán a snadno se unaví, ale oba ho máme moc rádi. Jezdíme k němu vždycky na Vánoce a o Velikonocích. Pak nás pozvali přátelé k sobě do Reigate, tam se myslím Emily dobře bavila. Je hodně společenská, my oba máme rádi společnost, víte. Moc se jí to líbilo, ale stejně jako já je ráda, že jsme zase doma. Emily miluje zdejší krajinu a já taky. Doufáme, že za námi naši přátelé brzy přijedou. Velmi rád bych vás s nimi seznámil. Mohu doufat, že byste nás navštívila? Moje sestra by vás ráda zase

viděla.“ Všiml si, že Rosabela váhá, a dodal: „Šlo by jen o zdvořilostní sousedskou návštěvu, slečno Kellandová. Neznamenaloby to nic zvláštního.“

Věnovala mu odměřený pohled, i když měla co dělat, aby se nerozesmála. Ne, nebude se smát, slibovala si. Nebudu! Philip Winbolt se zájmem sledoval, jak se jí chvějí koutky úst. Když se ovládla, usmál se. Evidentně mu bylo jasné, jaké úsilí ji to stálo. Co je to se mnou? říkala si Rosabela. Neznám ho ani půl hodiny, a už ohrožuje můj duševní klid. Když si všimla, že jsou už skoro u brány Temperley, opravdu se jí ulevilo.

„Děkuji vám za společnost, pan Winbolte. Prosím, pozdravujte ode mě vaši sestru. Doufám, že se s ní brzy uvidím. Na shledanou.“ Podala mu ruku, aby nebylo pochyb o tom, že se loučí. Philip Winbolt se k ní sklonil a políbil ji.

„Naše společná projížďka se mi velice líbila, slečno Kellandová, ale ještě si s vámi musím o něčem pohovořit. Mohu vás zítra navštívit?“

„O čem se mnou musíte mluvit?“

„Přece o těch plotech, slečno Kellandová. Copak jste zapomněla?“

„Myslela jsem, že tu záležitost chcete nechat na Johna Bostocka,“ namítla Rosabela.

„Dneska, protože mám ještě prázdninovou náladu. Zítra to bude něco docela jiného. Ale teď vážně, slečno Kellandová, tu věc s hranicemi pozemků musíme vyřešit. Jsem si jist, že John Bostock a moji lidé většinu problémů zvládnou sami, ale minimálně o jednom či o dvou místech bychom si měli promluvit. Raději bych o

tom pohovořil s vaším otcem, ale, jak jste mi sama naznačila, on taková rozhodnutí stejně nechává na vás. Hodilo by se vám to okolo jedenácté?“

„Ano, budu vás očekávat. Sbohem, pane Winbolte.“

Rosabela pobídla koně a klusem dojela ke stájím. Jestli se má do zítřka do jedenácti hodin alespoň přibližně zorientovat v otcově pozemkovém majetku, musí začít okamžitě. Doufala, že u stájí narazí na Johna Bostocka. John ale nebyl v dohledu. Sesedla z koně a chvíli netrpělivě čekala, až si ho podomek odvede. Pak se rozběhla do kuchyně.

„Becky! Becky, rychle mi řekni, kde je John?“

„Můj John, slečno Belo? Odjel na trh do Readingu.“

„Zatraceně!“

„Slečno Rosabelo!“

Becky byla skutečně pobouřena.

„Promiň, Becky, ale je to naléhavé. A neříkej mi Rosabelo.“

„To jsou mi výrazy,“ pohoršovala se Becky upjatě.
„Co se děje?“

„Zítra přijde Philip Winbolt, aby si se mnou popovídal o našich společných hraničních plotech, a já o těch plotech nevím vůbec nic! To se děje!“

„Ach bože! A v kolik hodin přijde?“

„V jedenáct. Budu muset předstírat, že mi není dobře. Jinak by mu po pěti minutách bylo jasné, že já nejsem já.“

N „Ale no tak, slečno Belo. Uklidněte se. Mapy a doklady jsou v knihovně. Zajdeme si pro ně. John by se

měl brzo vrátit. Pak se vám bude věnovat a zítra mánie ještě skoro celé dopoledne.“

„Možná by přece jen bylo lepší, kdybych mu řekla, že mi není dobře. Bůh ví, že by to byla pravda.“

„No tak, slečno Belo. Jestli s vámi pan Winbolt chce o těch plotech mluvit, dříve nebo později se tomu nevyhnete. Rozhodně nebude čekat, až se vrátí slečna Annabela. Myslete na ni! Musela by se za vás stydět: pro ty vaše zaječí úmysly, slečinko.“

Becky domluvila a důstojným krokem zamířila ke knihovně. Rosabela ji pokorně následovala. Ukázalo se, že Annabela pracovala metodicky a efektivně. Dokumenty byly uloženy v jasně označených pouzdrech a pozemky, jejichž vlastnictví bylo v minulosti sporné, na nich Annabela označila červeně. Rosabela je všechny posbírala, odnesla do salonku a tam je rozložila na stůl u okna. Za chvíli už byla zahloubaná do plánů temperleyského panství.

Jména polí a lesů si matně pamatovala z dětství. Když se probírala dokumenty, vybavovala se jí jedna vzpomínka za druhou. Les mrtvého muže, Jižní pole, Hraniční pole, Hrnčířská jáma, Thomasův les, všech ny je znala a všechny je měla ráda.

Po čase ji Becky vytrhla od práce se zprávou, že John už se vrátil.

„Teď si něco zakousnete a pak se do toho můžete pustit spolu. Můj John sice není studovaný, ale po zemky pana Kellanda zná jako svoje boty. Slečně An nabele taky ze začátku pomáhal.“

Rosabela a John se přehrabovali v dokumentech a plánech až do soumraku, pak si nechali přinést svíčky a pracovali dál. Brzy se ukázalo, že jen dva pozemky by se daly považovat za sporné. John se poškrábá ve vlasech.

„Opravdu nevím, slečno Belo, o čem s vámi chci mluvit. To fakt nevím. První slečna Bela –“ podíval si na Rosabelu a ona přikývla. „První slečna Bela to u nás právníky a se starým panem Winboltem dávno všechno vyřídila... Bylo to loni, koncem léta. Měsíc nebo dva před tím, než starý pán zemřel.“

„Nevadí, Johne, i tak by bylo dobré, kdybych měla alespoň nějakou představu, o čem vlastně budu s panem Winboltem hovořit.“

Rosabela šla spát, až když už nemohla udržet oči otevřené. Ráno vstala brzy a pokračovala tam, kde večer přestala. Když se přiblížila jedenáctá, oči ji pálily a hlava třeštila. Věděla ale, že v minulém i současném stavu pozemků temperleyského panství se orientuje docela slušně.

„Pan Winbolt, madam.“ Becky uvedla jejich souseda do salonu.

„Děkuji, Becky. Mohla bys nám prosím přinést nějaké občerstvení? Doufám, že neodmítnete, pane Winbolte?“

Pan Winbolt na okamžik zaváhal. „To kanárské víno, které jsem u vás pil před Vánocemi, bylo skvělé, slečno Kellandová.“

„Kanárské víno, Becky, a přines i ty úžasné makronky, co Martha včera upekla. Doufám, že vaší sestře se daří dobře, pana Winbolte...“

Becky odešla, aby se za pár minut vrátila s občerstvením. Tvářila se naprosto nezúčastněně, ale Rosabela věděla, že je nervózní.

Udělal jsem něco špatně? říkala si pochybovačně. Snažila se vyčíst odpověď z jejího obličejce, ale marně. Za chvíli se za Becky znovu zaklaply dveře. Rosabela a pan Winbolt osaměli.

„Jak vidíte, všechny potřebné dokumenty jsem už připravila. Pojd'te, ukážu vám je.“ Zavedla ho ke stolu, kde rozložila velkou mapu celého panství. „Pokud tomu dobře rozumím, máme dva problémy. Tady,“ zabodla prst do mapy, „a tady.“

Vtom si uvědomila, že pan Winbolt stojí velice blízko. Najednou skoro nemohla popadnout dech.

„Kdeže jste říkala, že to přesně je, slečno Kellandová? Tady?“

Ukázal prstem na nějaké místo na mapě a lehce se j jí přitom otřel rukou o rameno. Rosabela o krok ustoupila. Upřeně zírala do mapy a čekala, až se jí zklidní puls. Pak řekla klidně: „Překvapuje mě, pane Winbolte, že nevíte, kde to je. Navíc vám musím připomenout, že jsme celou tu záležitost už vyřešili s právníky a s vaším zesnulým strýcem.“

Pan Winbolt se omluvně usmál. „Dostala jste mě.“

„Znamená to snad, že jste už včera věděl, že ta věc je uzavřená?“ otázala se. Rosabela s chvályhodnou zdrženlivostí.

„Ne, kdepak! Až dneska mi to řekl můj správce. Ráno jsem za ním zašel. Měl jsem to udělat dřív, než jsem se vám o té věci zmínil, slečno Kellandová. Omlouvám se vám. Je mi líto, že jste kvůli mně musela všechny ty dokumenty vytáhnout.“

Rosabela se značným sebezapřením odolala pokušení hodit panu Winboltovi tu mapu na hlavu. Kdyby věděl, co ji to stálo úsilí! Je mu líto, že musela ty dokumenty vytáhnout! Měla chuť na něj zaječet, že to rozhodně nic nebylo. Nic ve srovnání s tím, co všechno se musela za posledních dvanáct hodin naučit nazpaměť! Právě se chystala, že mu to pěkně od plic poví, když v tom si uvědomila, jaká by to byla tragédie. Nemůže si vybít vztek na něm ani na nikom jiném. Skutečné Annabele by totiž příprava na dnešní návštěvu zdaleka tolik práce nedala.

Panu Winboltovi zřejmě neuniklo, jak je rozrušená. Znovu se jí omluvil. „Je mi to opravdu líto. Proč jste mi ale neřekla už včera, že ta záležitost je vyřešená? Když jste se zmínila o těch plotech, myslel jsem...“

„Měla jsem na mysli ty rozpadlé ploty, pane Winbolte.“ Rosabela si nemohla pomoci. Znělo to trochu jedovatě.

„Všechny jsem nechal spravit. To přece víte.“

Překvapil ji. „Opravdu?“ Vzápětí se vzchopila. „Jistěže to vím. Ale... je to tak nepříjemné.“ Sotva to dořekla, už svých slov litovala. Jen doufala, že panu Winboltovi nedojde, co tím vlastně myslela.

Měla štěstí. Pana Winbolta očividně mrzelo, že ji popudil. „Zase jsem vás rozzlobil, a to už jsme spolu tak

pěkně vycházeli. Jak vám to mohu vynahradit? Nechtěla... nechtěla byste se se mnou projet? Venku je tak nádherně, škoda sedět doma.“ Rosabela zaváhala. „Bud’te velkomyslná, slečno Kellandová, a odpusťte mi.“

Rosabela dobře věděla, že by to pozvání měla odmítnout. Věděla, že Annabela by ho nikdy nepřijala. Jestli pojede, bude možná riskovat prozrazení. Navíc ji žádný muž nikdy nepřitahoval tolik jako Philip Winbolt. I kdyby ale pan Winbolt náhodou cítil totéž, nikam by to nevedlo. Její pobyt na Temperley se pomalu chýlí ke konci. Nejen kvůli Annabele, ale i pro klid své a Philipovy duše by měla odmítnout. Už už otevírala ústa, aby mu řekla, že nepůjde, když vtom se jejich pohledy střetly. „Děkuji vám, pane Winbolte. Pojedu ráda. Jen se musím převléknout.“ Zavolala na Becky a šla nahoru do svého pokoje.

„To byste neměla dělat, slečno Rosabelo,“ spustila Becky, sotva za nimi bezpečně zapadly dveře do ložnice. „Z toho bude malér. Vůbec bych se nedivila, kdyby pan Winbolt už něco tušil. Jste pro něj jedna velká záhada.“

„Proč? Co jsem udělala špatně? Mračila ses na mě, když jsi přinesla občerstvení.“

„Byla jste na něj příjemná, to je všechno. Nejlepší kanárské víno, Marthiny makronky, jeden z vašich nejhezčích úsměvů...“

„Neusmívala jsem se! A i kdybych se usmívala, byl by to normální, zdvořilý úsměv na uvítanou. Rozhodně ne můj nejhezčí, Becky!“

„No když myslíte... Podle mého to byl rozhodně jeden z vašich nejlepších. Slečna Annabela by mu sotva řekla ‚Dobrý den‘. Žádný div, že ho to překvapilo.“

„Nechápu, co proti němu Anna má. Mně připadá okouzlující.“

„Není to žádný hlupák, slečno Belo,“ připomněla jí Becky varovně. „Co si s ním slečna Annabela počne, až vrátí, to bych opravdu ráda věděla. Co si o ní asi pan Winbolt pomyslí? Projížd'ky, konverzace v salonku – měla byste být opatrnější. Tak! Je to trochu volné, ale utáhla jsem to, jak to šlo. Pořád jste ještě o něco hubenější než slečna Anna.“

Přes všechny kritické poznámky se Becky dívala na svou svěřenyni s pýchou. Annabele na šatech příliš nezáleželo. Starý jezdecký úbor, který až dosud nosila i Rosabela, už ale dosluhoval, takže si Anna nedávno pořídila nový. A ten teď měla Rosabela poprvé na sobě. Šaty měly jednoduchý střih. Byly z břidlicově modré vlny a Rosabele moc slušely.

Becky si najednou uvědomila, že nikdo, kdo dvojčata nezná tak dobře jako ona sama, by jednu od druhé nerozeznal. Pokud by ovšem nevěděl, na co si dávat pozor. Život se s Kellandovými dvojčaty nemazlil. Každou zavál někam docela jinam a bylo to na nich znát. Annabela byla rozhodná, až netrpělivá. Od mládí ji vedli k tomu, aby se o sebe dovedla postarat. Byla laskavá a soucitná, ale za svůj krátký život zatím ne poznala hlubší cit.

Rosabela byla stejně chytrá a bystrá jako její sestra, jen snad trochu křehčí a zranitelnější. Několik ne

šťastných let tyto charakterové rysy ještě prohloubilo. Kdyby pan Winbolt trávil s Rosabelou příliš mnoho času, mohl by vytušit, že něco není v pořádku. Becky pochmurně potřásla hlavou. Slečna Rosabela se očividně ve společnosti pana Winbolta dobře baví. Ještě že se Annabela brzy vrátí! pomyslela si. Jen doufám, že do té doby nedojde k žádné katastrofě.

Byl nádherně slunný den. Rosabela byla pevně odhodlaná nenechat si kazit zábavu Beckyinými obavami. Proč by teď měla myslet na budoucnost? Dlouhodobá perspektiva jejího přátelství s panem Winboltem nevypadala dobře, protože čas jejího návratu se kvapem blížil. Už brzy bude zpátky v Londýně. Stačilo na to jen pomyslet, a už ji mrazilo v kostech. Poslední roky byly tak smutné. O důvod víc na budoucnost nemyslet a užívat si přítomnosti plnými doušky, říkala si odhodlaně.

Bylo jí ale jasné, že jestli si chce vyjížďku v klidu užít, musí dbát, aby se konverzace náhodou nestočila nebezpečným směrem.

„Pane Winbolte, dnes mám prázdninovou náladu já. Co kdybychom... co kdybychom zapomněli na to, že se už pár měsíců známe, a začali znovu? Bude to taková hra.“

„Pokud to bude znamenat, že vám bude má společnost méně nepříjemná než v minulosti, velice rád.“

„Ale jen pro dnešek!“ pojistila se Rosabela spěšně. N „Tak to toho musím řádně využít, slečno Kellandová.

Velmi rád bych vás poznal blíže. Znáte to tady? Jestli ne, rád bych vám ukázal krásy této části Berkshire.“

„Ráda si prohlédnu známá místa očima někoho jiného, pana Winbolte.“ Jejich pohledy se střetly, oba se rozesmáli. „Prosím nepřestávejte. Vím, že je to směšné, ale líbí se mi to,“ ujistila ho Rosabela, když sel uklidnila.

„Vezmu vás do lesa u Harden Lane. Rád bych vám tam něco ukázal.“

PÁTÁ KAPITOLA

Jeli vedle sebe, chvíli mlčky, chvíli v družném hovoru. Míjeli pole se stádečky pasoucích se ovci, vysoké stromy, v jejichž korunách štěbetali ptáci. Rosabela pozorovala přírodu kolem sebe a na tváři jí pohrával spokojený úsměv. Její společník z ní nespouštěl oči a přemýšlel, proč cítí za jejím úsměvem smutek. Snažil se ji bavit a dařilo se mu to. Úzkou uličkou mezi živými ploty se co chvíli ozýval její smích. U mlází uvázali koně a dál šli pěšky.

Rosabela mlčela. Když jí Philip Winbolt pomáhal sesednout z koně, objal ji kolem pasu. Cítila přitom takové zvláštní... vzrušení. Ještě se chvěla, když po tenkém prkně přecházela příkop. Kdyby ji nechytíl pevně za ruku, málem by zakopla. Pustil ji, až když nabyla ztracenou rovnováhu. I pan Winbolt se zdál

trochu bez dechu, neřekl však ani slovo. Tentokrát ji ale nedržel za ruku ani o vteřinu déle, než bylo nezbytně nutné.

„Já... ehm...“ Pan Winbolt si odkašlal. „Tak tohle jsem vám chtěl ukázat.“

„Jsou nádherné!“ vykřikla Rosabela. Nadšeně si prohlížela jedinečný květinový koberec, který se rozprostíral, kam až oko dohlédlo. Byla to hotová symfonie barev, zelená, stříbřitě šedá, bledě růžová, bílá, nachová a lila. „Něco takového jsem už neviděla celá léta...!“ Kousla se do rtu. Ne, ona ne, ale Annabela jistě ano. „Totiž chtěla jsem říct něco tak krásného,“ dodala spěšně. „Nechápu, jak je možné, že jsem tu ještě nebyla.“

„Na tom není nic divného. I já jsem je objevil náhodou.“ Pan Winbolt hovořil pomalu a uvolněně, ale bylo znát, že mu něco vrtá hlavou. Rosabela se v duchu pokárala. Musí si dávat větší pozor. Ještě pár takových chyb, a pan Winbolt začne něco tušit. Těšila ji jeho společnost. Bohužel s ní bylo spojeno riziko, že bude odhalena.

„Vypadáte nešťastně, slečno Kellandová. Deprimuje vás pohled na květiny?“

„Ne, vůbec ne! Jsou úchvatné. Hlavně orchideje – ty člověk moc nevidí.“

Znovu se na ni zkoumavě zadíval. „Asi jste chtěla říct, že tak krásné orchideje se moc nevidí. Orchidejí tady kolem roste spousta, ale to vy přece víte.“

Rosabela musela znovu zachraňovat situaci. „Ano, máte pravdu. Krása! To kapradí jako by naaranžoval

nějaký umělec.“ Nemělo cenu se snažit. Slunce stále svítilo, krajina byla nádherná jako nikdy předtím, ale její sebedůvěra a dobrá nálada se vypařily. Působ, který pro ni vyjíždka s panem Winboltem ještě před chvílí měla, náhle zmizel.

„Co se stalo, slečno Kellandová?“

„N-nic,“ koktala nervózně. „Vrátíme se?“

„Jistě, pokud si to přejete. Jen... neřeknete mi, co se stalo?“

„Já... najednou mě přepadla únava.“

„Vrátíme se okamžitě. Chcete se do mě zavěsit?“

„Ne! Totiž... děkuji, ale cestička je příliš úzká. Nemohli bychom jít vedle sebe. Zvládnou to, ale děkuji vám.“ Omluvně se usmála a vydala se zpět ke koním.

Cesta zpátky na Temperley nebyla už tak příjemná jako první polovina jejich vyjíždky. Rosabela byla sklíčená. Čas od času pronesla nějakou banální poznámku o farmách, které míjeli, nebo o počasí. Pan Winbolt se pokoušel ji bavit, ale ona vůbec nereagovala. Po nějaké době to tedy vzdal a omezil se na zdvořilé, konvenční odpovědi na její rovněž konvenční otázky. Jejich rozhovor střídaly chvílky rozpačitého ticha.

Temperley už bylo na dohled, když pan Winbolt poznamenal: „Původně jsem se vás chtěl zeptat, jestli by vás má sestra mohla zítra navštívit. Ale zřejmě si budete chtít odpočinout.“

„Ano,“ přitakala Rosabela, celá vděčná, že jí vymyslel tak dobrou výmluvu.

„Mohla by tedy přijít koncem týdne?“

„Já... nevím...“

Zkoumavě se na ni podíval. „Povězte mi, slečno Kellandová, nebyla jste nemocná, když jsme byli s Emily pryč?“

„Proč... proč si to myslíte?“ Pak v obavě, že by se mu ta otázka mohla zdát divná, dodala: „Ano, byla jsem nemocná, ale nešlo o nic vážného. Už je mi dobře. Jen... jen se snadno unavím.“

„Měla jste mi to povědět. Nebyl bych vás bral tak daleko.“

„Ne, líbilo se mi to, pana Winbolte. Opravu. Pohled na takovou krásu léčí.“

„Melancholii ne, jak se zdá,“ zamumlal. „Prosím?“ „To nic. Má sestra by vás mohla trochu rozptýlit a i vy byste jí prokázala laskavost. Ještě tady v okolí nemá žádné přátele. Mohla by tedy přijít koncem týdne?“

Rosabela rezignovala. „Ráda ji uvidím.“

„Hodí se vám pátek odpoledne?“

„V pátek, pane Winbolte. Jsme domluveni.“

Becky se to vůbec nelíbilo. „Říkám vám, slečno Belo, že z toho nic dobrého nevzejde. Pamatujte na má slova.“

„Ale co jsem mohla dělat, Becky? Nedalo se to odmítnout, nebylo by to zdvořilé. Prostě jsem nemohla říct ne.“

„Ten mladík ví, co dělá, věřte mi. Slečna Annabela si myslí, že je to bačkora, ale chyba lávky! Nebyl tu ani pár týdnů, a všichni v Shearing Hall ho už poslouchali na slovo. Skoro zázrak, když uvážíte, že byli zvyklí na způsoby starého pana Winbolta. Možná že se nezdá, ale

ví, co chce. Hlavně abyste se do něj nezakoukala, slečno Belo!“

„Jsem si dobře vědoma situace, v jaké se nacházím, Becky!“ Rosabela byla záměrně trochu povýšená. Becky jistě má v jejich rodině privilegované postavení, ale pořád patří k služebnictvu a se služebnictvem se některé věci prostě nerozebírají. „Neudělám nic, co by Annabelu kompromitovalo. Dobře vím, že se brzy zase vyměníme. Jedna návštěva slečny Winboltové Annabelu rozhodně k ničemu nezavazuje. Vlastně mě docela překvapuje, že se s ní Anna nezačala stýkat už dávno. Je přece věcí slušnosti udržovat se sousedy přátelské vztahy.“

Becky zírala na Rosabelu s nelíčeným údivem. Až dosud k sobě byla dvojčata vždycky loajální. Někdy se spolu hádaly, ale jedna druhou by nikdy nekritizovala před někým třetím. Slečna Rosabela má pravdu, to ano, to byla Becky ochotna přiznat. Slečna Annabela v tomto ohledu své povinnosti trochu zanedbávala. Překvapilo ji jen, že to Rosa řekla tak otevřeně. Becky se jala svou paní vehementně bránit.

„Váš otec byl nemocný, slečno Belo, a návštěvy tu nikdy nebyly vítány. To víte sama.“

„Je pomalu načase, aby s tím Annabela něco udělala. Tatínkova nemoc byla vážná, ale už se zotavuje. On se nezmění, vždycky to byl samotář. Temperley ale musí zase začít žít, zapojit se do společenského života sousedství. Pokud vím, Annabela navštívila Winboltovy jenom jednou. Mám vážné obavy, Becky, aby se z ní nestal stejný poustevník, jako je otec.“

Rosabela se rozohnila jako už dlouho ne. Ve tváři celá zrůžověla. Annabele se v tu chvíli podobala víc než kdykoliv předtím.

Becky chtěla něco poznamenat, ale Rosabela jí nedala šanci. „Ale já to tak nenechám. V pátek přijmu slečnu Winboltovou, a co víc, tu návštěvu jí oplatím. Hodlám začít navštěvovat všechny naše sousedy. Než se Annabela vrátí, povedu normální společenský život. Bude mi vděčná. Až odjedu do Londýna, bude se moct těšit ze společnosti Winboltových. Chodit na večírky, jezdit s nimi na projížďky, smát se, prohlížet si květiny a... a tak dále.“

Rosabela se zajíkla a zmlkla. Chvíli bylo ticho. „Annabela mi za to bude vděčná,“ řekla ještě jednou tiše. „Vytáhni náš nejlepší porcelán, Becky, a nechej vyleštit tu stříbrnou čajovou konvici. V Readingu musí být nějaké pekařství, kde bychom si mohli objednat koláče...“

„Zařizování můžete klidně nechat na mně,“ přerušila ji Becky s přehnanou důstojností. „Temperley vás nezklame a Martha má stejně lehkou ručku jako kterákoliv cukrářka v Readingu.“ Pak se zatvářila trochu laskavěji. Vycítila totiž, že Rosabela je zoufalá.

„Ach Becky, kdy už Annabela přijede, co myslíš?“

„Nevím, slečno Belo. Určitě nám ale předtím napíše. Sama asi neví, kdy to bude. Těžko říct. Musí počat, až bude moci odjet, aniž by vzbudila podezření.“

„Ano, plukovník Stanton je velice podezíravý, ale my to nemůžeme protahovat donekonečna.“

„Možná bude zítra něco v poště,“ povzdychla si Becky. Nebylo.

Uplynulo několik dní, a od Annabely stále ani řádek.

V pátek ve stanovenou dobu zastavil kočár slečny Winboltové u bran Temperley. Becky podnikla rozsáhlé přípravy. Malý salonek, který měly obě paní domu nejraději, se skvěl čistotou. Dřevěné obložení haly navoskovaly pečlivé ruce včelím voskem a Rosabela zaplavila stolečky a výklenky květinami a zelení ze zahrady. Z kuchyně vanula vůně pečiva.

Slečna Winboltová vypadala jako rozumně vyhlízející asi pětadvacetiletá žena. Na první pohled bylo jasné, že všechnu krásu v rodině podědil bratr. Přesto si byli podobní. Emily měla stejné světlé vlasy, příjemný výraz a velké šedé oči.

Becky jí otevřela. Slečna Winboltová vešla do domu a zvědavě se rozhlédla kolem. „Tak tohle je to slavné dubové obložení. Je opravdu nádherné.“ Podala svůj plášť a košík služebné. „Philip se mi zmínil, že se nešetříte, slečno Kellandová. Dělá si o vás starosti. Je vám teď lépe, když jste si odpočinula?“

„Už je mi dobře, slečno Winboltová, děkuji. Váš bratr je velice laskavý, ale musíte ho uklidnit, že se o mě opravdu nemusí bát.“

Slečna Winboltová měla najednou stejný, mírně pobavený výraz jako její bratr. „Říkat Philipovi, aby si nedělal starosti, je nošení dříví do lesa. Považuje se za osobu výhradně zodpovědnou za blaho všech našich

přátel a příbuzných. Když jim něco nevychází, vždycky si to vyčítá.“

Rosabela se usmála a pokynula slečně Winboltové, aby šla za ní do salónu. „Vždycky?“

„No, možná malinko přeháním, ale ujišťuji vás, že opravdu jenom malinko.“

„To ale vůbec není špatná vlastnost.“

Slečna Winboltová, která se právě pohodlně usazovala v křesle, překvapeně zvedla hlavu. „To je zvláštní. Přísahala bych, že zrovna vám by to vadilo. Ach, promiňte mi, slečno Kellandová. To byla nevhodná poznámka. Moc mluvím a vy jste mě zaskočila. Musím se přiznat, že jsem byla několikrát donucena Philipovi názorně předvést, že nejsem až tak neschopná, jak si možná myslí. Jinak je to ale ten nejlaskavější bratr na světě. Mimochodem, tady vám posílá jahody z naší zahrádky.“

Rosabela se začervenala radostí. Vzápětí si připomněla, že slečna Winboltová se na ni dívá. „To je od něj laskavé,“ poznamenala rezervovaně. „Dáte si čaj, slečno Winboltová?“

Přes tento nepřilíši šťastný začátek probíhala návštěva nadmíru uspokojivě. Philipova sestra byla přímá, ale přátelská a měla smysl pro humor. Svého bratra měla ráda a jeho názoru si velice cenila. Věta „Philip si myslí“ tedy během jejich rozhovoru zaznívala poměrně často.

Philip a Emily byli, s výjimkou jejich dědečka lorda Winbolta, jedinými žijícími členy staré a velmi vážené rodiny. Zámek Shearing Hall zdědili po strýci, který se nikdy neoženil. Venkov oba zbožňovali a tu část hrabství

Berkshire, která byla teď jejich novým domovem, zvlášť.

„Žila jste někdy ve městě, slečno Kellandová?“

„Ehm... ne. Má sestra už delší dobu bydlí v Londýně, ale já sama jsem tam nikdy nebyla.“ Rosabelu zahryzalo svědomí. K tomu, aby s touhle maškarádou začaly, měly s Annabelou dost dobrý důvod. Jejich plán měl ale i své stinné stránky. Lži, malé i velké, byly teď bohužel jejím denním chlebem. Co jiného ale mohla dělat? V duchu se připravila na to, že zase bude muset kličkovat. Tentokrát však měla štěstí, Emily se na sestru slečny Kellandové dál nevyptávala.

„Donedávna jsem se nedokázala rozhodnout, zda mám raději život ve městě nebo na venkově. Dnes už mám jasno. Vždycky se ráda podívám po londýnských divadlech a obchodech. Ale i když život velkoměsta je tak vzrušující, Shearing Hallu se nemůže rovnat.“

Rosabela se hořce usmála. Její život v Londýně se v poslední době pohyboval mezi dvěma extrémy. Nudou a hrůzou. To já po návratu do města vůbec netoužím, říkala si v duhu. Najednou ji samotnou ta myšlenka zaskočila. Opravdu se tam nechci nikdy vrátit? Ani kvůli tetě Lauře ne?

„Slečno Kellandová?“

Rosabela sebou trhla. „Promiňte mi! Jen jsem se zamyslela. Co jste říkala, prosím?“

„Vidím, že se mi podařilo udělat přesně to, co mi Philip zakázal. Konverzace vás unavuje.“

„Ne, ne. Jsem ráda, že jsme si tak pěkně popovídaly.“

„Můžu vás tedy pozvat na návštěvu na Shearing Hall? Doufám, že přijdete brzy. Jestli vás to naláká, budu mít poslední čísla *La Belle Assemblée* a dalších módních magazínů. Philip jede příští týden do Londýna. Vždycky mi je vozí.“

Naprosto v souladu s rozhodnutím, které před pár dny tak důrazně vyložila Becky, se Rosabela sladce usmála a slíbila, že přijde moc ráda.

Krátce poté slečna Winboltová odešla.

Den po Emilyně návštěvě na Temperley se sourozenci Winboltovi procházeli v zahradě. Teď, co se oteplilo, chodívali ven pravidelně. Obvykle při tom probírali Philipovy plány ohledně toho, jak nejlépe naložit s přilehlými pozemky a panstvím. Toho dne se ale mluvilo jen o Temperley a jeho paní. Philip se už nemohl dočkat, až mu Emily vylíčí své dojmy. Včera večer totiž měli společnost, takže se k tomuto zajímavému tématu dostali až nyní.

„Tak Emily, co si teď myslíš o slečně Kellandové?“

„Musím přiznat, že jsem se v ní zmýlila, Philipe. Samozřejmě. Od té doby, co jsme se přistěhovali, tady byla jen jednou, a ještě se zdržela jen krátce. Byli tu tehdy Courtneyovi, jestli si vzpomínáš. Mluvila jsem s ní jen chvilku.“

„Zdalo se ti to dost na to, abys ji zavrhla jednou provždy.“

„Já jsem ji nezavrhla! Jen jsem si myslela, že by se k tobě nehodila. Ale teď...“

„Ano?“

„Říkals, že byla nemocná. Myslím, že to muselo být něco vážnějšího, než přiznává. Je... mnohem míň energická než dřív.“

„Jiskra jí rozhodně nechybí!“

„Ne. Byla zábavná, dokonce ocenila můj – náš mírně specifický smysl pro humor. Ona sama ale... nevím, jak bych to popsala. Zjemněla? Zdá se mi okouzlující, což rozhodně není přídavné jméno, kterým bych ji popsala dřív. Že by s tím měla co do činění návštěva její sestry? Její společenské chování se rozhodně zlepšilo.“

„Její chování bylo vždycky bezvadné,“ namítl poněkud koženě Philip.

„Jak to můžeš říct, Philipe? Víím, že máš pro slečnu sKellandovou slabost, ale bývals poctivější. Nejednou jsi mi popisoval, jak se k tobě chovala, a mě to nejednou šokovalo. To přece víš. Kdyby měla nějaké vychování, nemohla by o tobě nikdy prohlásit to, co prohlásila. A to bez ohledu na to, co si o tobě doopravdy myslí. Dobrý Bože, tvrdit, že jsi ňouma!“

„Možná máš pravdu, i když to s tím ňoumou nebylo určeno mým uším.“ Philip se pousmál.

„A co ten incident se Samem Carterem? Prý na tebe byla skoro hrubá.“

„To je divné, s tím souhlasím. Byla přesvědčená, že se s Carterem musí utkat sama. Proti nezávislosti žen | nic nemám, i když ty si to možná nemyslíš. Tehdy se ale chovala pošetile a byla překvapivě nedůtklivá. Ale jedno ti musím říct, Emily.“ Zastavil se.

„Byli bychom ke slečně Kellandové velice nespravedliví, kdybychom zapomněli, že měla v životě

jen I málo příležitostí naučit se spoléhat na jiné. Kde si mohla osvojit společenské chování? Doma rozhodně ne. Její otec prakticky neopouští ložnici.“

„Máš pravdu jako obvykle, bratříčku, ale ta tvá slečna Kellandová má šarm. To nebývalo. Zajímalo by mě, co je za tím. Že by konečně zapůsobilo tvé osobní kouzlo?“

„Moc bych si to přál, ale sám tomu nevěřím. Myslím, že tu změnu má spíš na svědomí návštěva paní Ordwayové.“

„Její sestry? Hmm, byla tu o Velikonocích... Možná máš pravdu. Žije v Londýně a vyzná se určitě víc než Annabela. Zřejmě vyvinula značné úsilí, aby ji zbavi la těch jejích venkovských manýru. Jak je vidět, nesnažila se nadarmo. Ačkoliv...“

„Ačkoliv?“

„Nerada to říkám, ale... musím. Dejme tomu, že paní Ordwayová je zkušená žena. Možná zkušenější, než bychom předpokládali. Mohla sestře vyložit, jaké výhody skýtá dívce sňatek s bohatým mužem.“

„Ne! Jak si můžeš něco takového myslet? Na tom co vyčítáš slečně Kellandové, je možná ždíbec pravdy Po penězích ale nejde! Na to bych přísahal.“

„Přikláním se k témuž názoru, ale určitě by nebyla první ani poslední, která by si ráda polepšila sňatkem pro peníze.“

Z Emilyna hlasu zněla hořkost. Philip ji vzal za ruku a pohladil ji. Před šesti lety vzbudilo Emilyino jmění v nebývalé míře zájem jistého muže, obdařeného jak značným osobním kouzlem, tak četnými vadami

charakteru. Emily naštěstí včas prohlédla jeho pravou povahu. Trvalo však dlouho, než se z toho vztahu vzpamatovala.

„Nejdražší Emily, Annabela Kellandová není ze stejného těsta jako Harry Colesworth. To vím jistě.“

Minutu nebo dvě šli dál mlčky, než se Emily zeptala: „A co ty? Co si o ní myslíš ty?“

„Já...“ Nedostávalo se mu slov. „Emily, je to nejpěknější a nejžádoucnější stvoření, jaké jsem kdy viděl. Mám v úmyslu se s ní oženit.“

„To je ale domýšlivost! Jak víš, že tě bude chtít?“

„Možná to chvíli potrvá, ale nakonec bude souhlasit. Víím to.“

„Znám tě příliš dobře na to, abych pochybovala o výsledku. A po včerejšku mohu říct, že slečna Kellandová by nakonec pro tebe mohla být ta pravá. Někdy vypadá tak... ztracená. Zvláštní. Když jsem ji viděla poprvé, vůbec jsem si toho nevšimla.“

Rosabela plnila Annabeliny povinnosti, jak nejlépe mohla. Jednoho dne však došlo na nevyhnutelné. Narazila na Samuela Cartera. Carterův syn byl už několik dní nápadně bledý. Rosabela neměla s dětskými s nemocemi moc zkušeností. Zdálo se jí ale, že malému Sammymu jeho současná léčba příliš nepomáhá, a své pochybnosti sdělila chlapcově matce.

„Jenny, opravdu si myslím, že bys měla se Sammym zajít za doktorem Jardinem. Ten elixír babičky Carterové mu nedělá dobře.“

Chlapec měl horečku, i když ne příliš vysokou, a stará paní Carterová ho prolévala ohavně páchnoucí, hustou tekutinou, která se v rodině používala k léčbě veškerých chorob a neduhů už celé generace. Při této, v pořadí druhé Rosabelině návštěvě bylo Sammymu očividně hůř.

„Jeho otec o tom nechce ani slyšet, slečno. Bábi ho prý vykurýruje. A taky nemáme peníze.“

„Jestli Sammy chytil něco nakažlivého, doktor Jardine určitě přijde rád a nebudete muset nic platit. Je toho názoru, že epidemie by měly být udušeny v zárodku.“

„Epidemie?“ Vypadalo to, že se paní Carterová co nevidět rozpláče.

„Prosím tě, Jenny, neplač. Určitě to nebude nic vážného. Jen myslím, že by bylo dobré poradit se s lékařem. Co kdybych se u něj zastavila cestou domů? Slibuju, že jestli bude potřeba něco zaplatit, postarám se o to.“

Jenny Carterová se nakonec nechala přesvědčit. Rosabela se právě chystala odejít z tmavé chalupy ven na denní světlo, když se na prahu objevil Jennyin manžel a zablokoval jí cestu. Lehce se kymácel a táhlo z něj pivo.

Rosabela znervózněla. „Dobrý den, Cartere.“

Carter nebyl v dobrém rozmaru. „Brej!“

„Je mi líto, že Sammy je nemocný. Domluvila jsem se s vaší ženou, že k vám pošlu doktora Jardinea.“

„Bábin likér ho vykurýruje. Prej doktora – cha, žádnýho nepotřebujem.“

„Potřebujete, chlapec má horečku,“ namítla Rosabela odhodlaně. „Zastavím se u Jardineů cestou domů. Prosím, nechte mě projít!“

„Prej horečku!“ Carter zrudnul vzteky a ani se nepohnul. „Tady nikdo horečku nemá. Nebudem vyhazovat peníze za felčara.“

„Nebude vás to stát nic. A teď mi prosím uhněte z cesty!“

„Ani mě nenapadne, milostivá. Posledně jsem vám řekl, že vám na vaši dobročinnost –“

„Ustupte slečně Kellandové z cesty, Cartere!“ Carter se překvapeně otočil. „Pokud je tu možnost, že by chlapec mohl mít nakažlivou horečku, je třeba o tom doktora Jardinea okamžitě uvědomit! Doprovodím vás, slečno Kellandová. Pokud proti tomu nic nenamítáte.“

Rosabela vydechla úlevou. „Děkuji vám.“ Prošla kolem Cartera ven a s úsměvem přijala rámě pana Winbolta. Pak se ještě otočila, aby Carterovi řekla: „Co kdybyste se vrátil na farmu a nechal Jenny, ať se o dítě postará sama?“

Carter vrhnul na pana Winbolta nenávistný pohled a odpotácel se pryč. Rosabela se za ním chvíli dívala a povzdychla si. „To je ale nepříjemný člověk. Půjde teď do práce, co myslíte?“

„Divil bych se, kdyby nebyl na cestě do hospody. Alespoň tu na chvíli nebude překážet své ubohé ženě. Jsem... rád, že vás tentokrát můj zásah nerozzlobil. Když jsem vás a Cartera uviděl, jednal jsem instinktivně.“

„Proč bych se měla zlobit? Jsem vám vděčná.“

„To je dobře. Jsem rád, že jste se odposledka umoudřila.“

„Umoudřila?“

Podíval se na ni s napůl pobaveným a napůl lítostivým úsměvem.

„Posledně jste byla toho názoru, že můj zásah byl naprosto zbytečný. A i když jsem tenkrát nic neřekl, rozhodně jsem s vámi nemohl souhlasit.“

„Aáá... posledně. Ta věc... se Samem Carterem, že?“

„Ano, copak vy se na to nepamatujete?“

„Ale ano,“ ujistila ho Rosabela spěšně. „Jistěže se pamatuju! Dnes byl Carter... horší než jindy.“

„Minule byl taky dost opilý, slečno Kellandová. Byl schopný všeho.“

Rosabela věnovala panu Winboltovi okouzlující úsměv. „Možná jsem vám dneska více nakloněna.“ Zoufale potřebovala změnit téma. „Půjdemě teď k doktoru Jardineovi?“

O několik dní později se Rosabela opět připravovala na setkání s Winboltovými. Tentokrát jela na návštěvu ona k nim. Becky vytáhla nějaké Annabeliny šaty. Rosabela si je právě zkoušela a přitom pátrala v paměti po svých vzpomínkách na Shearing Hall. Jako dítě tam několikrát byla, ale moc si z toho nevybavovala. To byla potíž, protože Annabela starého pana Winbolta poměrně často navštěvovala. Becky se ani nesnažila jí pomoci. Zato s potěšením co chvíli chmurně prorokovala, že z té návštěvy určitě nic dobrého nevzejde.

„Neměla byte tam chodit, slečno Belo! Dříve nebo později se na to přijde. Kéž by se slečna Annabela ozvala! Už je to měsíc, co nám psala naposledy.“

„O tom, že bychom se mohly brzy vyměnit, se ani nezmínila. Možná si myslí, že jí někdo čte dopisy. U Gilese Stantonona se ani to nedá úplně vyloučit.“

„Takové věci byste neměla říkat, slečno Belo. Plukovníka Stantonona by jistě ani nenapadlo číst cizí poštu. Něčeho takového by nebyl schopen.“

„Plukovník Stanton je schopen všeho. Všeho, Becky. Všimla jsem si, že Annabela pokaždé velice dbá, aby její dopisy vypadaly, že jsem je skutečně psala já. Určitě není tak opatrná bezdůvodně.“ Najednou ji něco napadlo. „Snad... snad se mě nechceš zbavit, Becky?“

Becky vehementně zakroutila hlavou. „Venkov s vámi dělá zázraky. Kdybych vás tu mohla mít obě, bez toho všeho předstírání, byla bych opravdu moc ráda. Ale to nejde, takže nejvyšší čas, abyste se vrátila do Londýna. Z tohohle navštěvování nic dobrého nevzejde.“

„To už jsme si vysvětlily, Becky. Annabela mi za to bude vděčná.“

„Ale vám to rozhodně neprospěje.“

Rosabela pevně stiskla rty. Nebudu si Becky vůbec všimat, rozhodla se. „Už budeš hotová?“

Becky jí právě dokončovala úpravy Annabeliných vycházkových šatů. „Teď už je to s vámi lepší, slečno Belo. Přibrala jste. Brzo už nebudu muset nic zabírat.“

Rosabela se usmála. „Jestli se Annabela hádá s Gilesem Stantonem, možná taky shodí pár kilo.“ Pak

zvážněla. „Jen doufám, že ho moc neprovokuje. Ona neví, jak dokáže být krutý. Jak ráda bych se dozvěděla, co se v Londýně doopravdy děje! No, alespoň nám dala vědět, že tetě Lauře se daří lépe. Pospěš si, Becky. Nechci přijít pozdě.“

„Neměla byste se tvářit tak natěšené. A nebojte se. John vás tam doveze přesně na čas. Tak, a je to.“

Rosabela si přetáhla šaty přes hlavu a Becky jí je vzadu zapnula. Byly z žakonového mušelínu, jednoduše střižené, jen kolem dolního lemu měly jeden volán. Přes ně měla Rosabela upnutý kabátek do pasu z blankytně modrého hedvábí s dlouhými, úzkými, nahoře nabíranými rukávy. K šatům patřil i pěkný slaměný klobouk, rovněž olemovaný pruhem světle modrého hedvábí a slunečník. Annabela v tom vypadala úchvatně a její dvojče na tom nebylo o nic hůř.

Becky zapnula poslední háček. „Hotovo!“

Rosabela už byla jako na trní. Na Becky se jen spěšně usmála a rozběhla se ke schodům. Hospodyně ji následovala mnohem uvážlivějším krokem a zachmuřeně při tom pokyvovala hlavou.

Jakmile Rosabelin kočár dorazil ke vchodu do zámku, objevil se ve dveřích sám pán domu, aby ji uvedl do salonu. „Jsem tak rád, že jste přišla,“ řekl prostě. Usmál se na ni a jeho oči jí pověděly, jak jí to sluší. „Mám pro vás příjemné překvapení. Jsou tu naši sousedé. Naprosto nečekaně se tu zastavili.“

Rosabela zalapala po dechu. Sousedé? Zase si bude muset dávat pozor na každé slovo? Budou asi

překvapení, jak relativně málo si na ně pamatuje. Jen aby se nezeptali, jak se daří Rosabele! Někdo by taky mohl, nedej bože, zmínit slovo „dvojčata“ a možná i pohovořit o tom, jak jsou si se sestrou podobné. Při pouhém pomyšlení na něco takového se jí dělalo nevolno.

Nesmím připustit, aby se konverzace stočila nebezpečným směrem, připomínala si horečně. Vešli do salonu. U krbu stál elegantně oblečený pán. Dáma, která ho doprovázela, seděla v křesle opodál. Její zelené šaty z neapolského hedvábí, klobouk s péry, kozinkové rukavičky a střevíčky prozrazovaly, že jde o ženu, která velmi dbá na módu. Rosabela je viděla poprvé v životě.

ŠESTÁ KAPITOLA

Rosabela se cítila jako Marie, královna skotská, cestou na popraviště. Nicméně statečně zamířila ke slečně Winboltové, která vstala, aby ji přivítala.

„Slečno Kellandová! Jsem tak ráda, že jste přišla. Mohu vás představit? Slečna Kellandová, pán a paní Harpendenovi.“

Bože, o těch jsem nikdy ani neslyšela, pomyslela si Rosabela. Neříkala ale Emily, že je seznámí? Má tedy naději. Věnovala Harpendenovým neurčitý úsměv a poklonu.

„Slečno Kellandová, pán a paní Harpendenovi jsou pyšnými novými majiteli zámku Adwell Park, poblíž Readingu. Takže kromě vás jsme tady v kraji sami nováčci,“ poznamenal pan Winbolt přátelsky.

Rosabele spadnul kámen ze srdce. Pomalu se uklidňovala a posléze se s potěšením zapojila do rozhovoru. Odpoledne rychle uplynulo. Jen si musela dávat pozor, aby se náhodnou neprozradilo, jak dobře zná Londýn. Hovořilo se totiž o divadlech, parcích a o rozptýleních, jaké skýtá hlavní město vůbec. Ne však dlouho. Hostitelé i hosté byli zdvořilí a nechtěli rozvíjet téma, o němž se domnívali, že není Rosabele blízké.

Otázky týkající se Temperley a života na venkově zvládala snadno. Společnost setrvala asi hodinku v družném hovoru, a když přišel čas se rozejít, Harpendenovi na Rosabelu naléhali, aby se připojila k Winboltovým, kteří je měli v brzké době navštívit v Adwell Parku.

„Děkuju, já...“ Rosabela nevěděla, co říct. Najisto počítala s tím, že tou dobou už v Berkshire nebude. To jim ale nemohla říct. Nakonec vzala za vděk výmluvou na otcovo chatrné zdraví. „Doufám, že budu moci přijet. Jste velice laskaví.“

„Jistěže přijde. Sám na to dohlédnu.“ Pan Winbolt se při těch slovech na Rosabelu usmíval, ale říkal to velice rozhodně. Rosabela zrudla. Neuniklo jí, že paní Harpendenová překvapeně zvedla jedno obočí a diskrétně vrhla na slečnu Winboltovou zvědavý pohled. Jedinou odpovědí jí byl chladně zdvořilý úsměv. Harpendenovi pochopili. Byli však příliš dobře

vychovaní, aby to začali okamžitě rozebírat. Bylo ovšem zřejmé, že jsou zvědaví. Rosabela se mohla jen dohadovat, o čem si asi s Philipem povídali, když je vyprovázeli ke kočáru. Slečna Winboltová totiž trvala na tom, aby Rosabela ještě chvíli zůstala.

„Oni to mají daleko, ale vy bydlíte prakticky za rohem. Jistě se můžete ještě půlhodinu zdržet. Chci vám ukázat ty módní časopisy. Nemohu říct, že by se mi většina těch novinek líbila, ale člověk nemůže zůstat pozadu.“

„V Londýně snad, ale na venkově na tom zas až tolik nezáleží.“

„S vaší pěknou tvářičkou, slečno Kellandová, si můžete obléct cokoliv a vždycky budete vypadat úchvatně. Se mnou je to jiné, štěstěna se rozhodla obdařit v naší rodině pěkným zevnějškem pouze Philipa. No a já se prostě musím víc snažit. V Londýně i na venkově. Mimochodem, ty šaty, co máte na sobě, jsou opravdu velmi pěkné.“

„Už zase plácáš hlouposti, Emily?“ Philip Winbolt vešel do salonu s pobaveným výrazem ve tváři. „To musí být zdejší vzduchem. Mary Harpendenová taky mlela nesmysly. Doufám, že náš ještě neopouštíte, slečno Kellandová. Měla byste počkat, až se venku trochu ochladí.“

„Chci být připravená, až pro mě John přijede. Měl by tu být každou chvíli.“

„Ehm... musím se vám k něčemu přiznat. Dovolil jsem si říct Johnovi, aby se pro vás nevracel. Odvezu vás na Temperley sám.“

Slečna Winboltová se zájmem sledovala, jak jejich host tu zprávu přijme.

Když pan Winbolt viděl, jak Rosabele stoupá červeň do tváří, pokračoval: „Velice si cením vašeho smyslu pro nezávislost, slečno Kellandová, ale tady skutečně o nic nejde. John má spoustu práce a já zase spoustu času a byl bych opravdu rád, kdybyste mi dovolila prokázat vám tuto malou laskavost.“

Rosabela nerudla hněvem. Byla jen na rozpacích. Neušlo jí však, že pan Winbolt čeká, že se bude zlobit. „John je můj sluha, pan Winbolte,“ odtušila tedy chladně. „Byla bych raději, kdybyste se příště napřed zeptal mě.“

„Zase jsem vás popudil. Asi se nikdy nepoučím,“ řekl pan Winbolt lítostivě.

Vypadal v tu chvíli tak smutně, že Rosabelu bodlo u srdce. „Vím, že jste to myslel dobře, pane Winbolte.“

Slečna Winboltová měla co dělat, aby se nerozeN smála nahlas. Když na ni Philip vrhnul výmluvný pohled, začala předstírat, že jde o náhlý záchvat kašle. Philip se znovu obrátil k Rosabele a pokračoval. „Ne, zlobíte se na mě, a právem.“

„Ne, opravdu se na vás nezlobím... Tedy... už se na vás nezlobím. Ráda bych vám poděkovala. Vlastně to od vás bylo prozíravé a teď už na to prosím zapomeňme.“

Slečna Winboltová nevěřicně potřásla hlavou. Philip věnoval Rosabele přátelský úsměv. „Jste velice laskavá. Ehm... rád bych vám něco ukázal.“

„Ale Philippe,“ přerušila je Emily, „slečna Kellandová a já jsme právě mluvily o módě. Zrovna jsme si chtěly prohlédnout ty časopisy, cos mi přivezl z Londýna.“

„Nepočká to do příště, Emily? Rád bych slečně Kellandové ukázal něco, co nevydrží ani tak dlouho jako módní výstřelky této sezóny.“

„No dobrá, ale doufám, že oceňuješ, jak laskavou máš sestru. Vůbec si mě nezasloužíš.“

Philip ji políbil na tvář. „Emily, jsi ta nejlepší, nejhlavnější sestra na světě. Slečno Kellandová, připravte se, protože teď něco uvidíte.“

Pan Winbolt zavedl Rosabelu do jižního křídla, kde se nacházela zimní zahrada. Za časů Josepha Winbolta poněkud zanedbávaný skleník se změnil v oázu zeleně. Tropickým keřům a rostlinám všeho druhu se v teplém a vlhkém prostředí očividně dobře dařilo.

„To je... Nikdy předtím jsem nic takového neviděla,“ vydechla Rosabela s úžasem.

„Jsem rád, že se vám to líbí. Chtěl jsem vám to ukázat, už když jste u nás byla minule, ale nebyl čas. A vlastně tu tehdy ještě skoro nic nerostlo.“

„Skoro nic?“ Rosabela se rozhlédla po té záplavě květin.

„V teple a vlhku letí nahoru hrozně rychle.“

Zavedl ji k truhlíku plnému jemných, bílých, hvězdovitých květin. Byly drobné a voněly nádherně. Rosabela byla unesená. „Jsou nádherné! Jak se jmenují?“

„Orchideje. Rod epidendrum. Jsou vzdáleně příbuzné s orchidejemi, které rostou u Hardenu. A tamhle máme

zvláštní odrůdy kapradí...“ Zavedl ji k vedlejšímu záhonu a pak k dalšímu a dalšímu. Upozorňoval ji na vzácné druhy a Rosabela si je se zájmem a s nadšením prohlížela. Po čase se opět dostali ke vchodu. Rosabela se s uspokojením rozhlédla kolem sebe.

„Jsem ráda, že jste řekl Johnovi, aby pro mě nejezdil. O tohle bych nechtěla přijít za nic na světě.“

Podívala se na něj a zachvěla se. Zachvátila ji panika. „Pane Winbolte... Já... Musíme se vrátit!“ koktala. „Prosím...“

Zmlkla. Philip ji vzal za ruku, aby si ji vzápětí přitiskl ke rtům. Když ji nakonec pustil, nemohla si pomoci a pohládila ho po tváři.

„Prosím,“ zašeptala. „Prosím. Nesmíte...“ Znovu ji vzal za ruku a přitáhl si ji k sobě. Pomalu, jako by věděl, že by to neměl dělat, ale nedokázal se ovládnout. Pak ji druhou rukou objal kolem pasu. Dívali se jeden druhému do očí. Philip ji přitiskl k sobě a sklonil se k ní... Jejich ústa se setkala. Za chvíli Rosabela s překvapením zjistila, že mu jeho polibky vášnivě oplácí.

„Drahá,“ zašeptal. Poprvé od doby, kdy se poznali, nezněl jeho hlas uhlazeně. Bylo to, jako by uvnitř bojoval sám se sebou. „Annabelo, drahá.“

Annabelo? Ale já nejsem Annabela. Rosabela jako by dostala studenou sprchu. Vyškubla se mu. „Ne, ne! To nesmíte!“ vykřikla. „Všechno jste zkazil! Jak jste jen mohl, pane Winbolte!“ To bylo příliš. Zradila sebe i svou sestru. Zlobila se na sebe i na něj. „Netušila jsem, že jste ten typ muže, který je schopen tak hanebným

způsobem zneužít situace! Chci se vrátit do salonu. Okamžitě!“

Pan Winbolt vypadal překvapeně. Zrudnul. „Promiňte mi. Já... nevím, co to do mě vjelo. Myslel jsem, že vy...“ zarazil se a pevně stiskl rty. „Omlouvám se za své chování, slečno Kellandová. Ujišťuji vás, že když jsem vás zval do zimní zahrady, nic takového jsem neměl v úmyslu. Jen jsem vás chtěl potěšit.“ Oběma bylo okamžitě jasné, že to nebyla ta nejšťastnější formulace. Rosabela zalapala po dechu. „Chtěl jsem říct –“ začal spěšně vysvětlovat.

„Vím, co jste chtěl říct, pane. Ráda bych se vrátila do salonu k vaší sestře. Lituji, že jsem sem s vámi šla. Vůbec to nebylo vhodné. Za to, co se stalo, si zčásti mohu sama.“

„Nesmíte si to vyčítat, slečno Kellandová. Byla to moje chyba. Vaše polibky byly tak sladké. Neovládnul jsem se.“

Tato nepříjemná pravda vyvolala u Rosabely naprostou a nepředstíranou ztrátu kontroly. „To je příliš!“ zaječela. „Už to nebudu poslouchat! Špatně jste mě pochopil, pane. *Já jsem vás nelíbala!*“ Jako blesk vylétla ze skleníku a rozběhla se chodbou k salonu. Před dveřmi se zastavila. Co proboha řekne Emily?

Slečna Winboltová byla našťastí tak zabraná do časopisů, že ji neslyšela. Když Rosabela vstoupila do místnosti, jen zvedla hlavu a s úsměvem prohodila: „Doufám, slečno Kellandová, že se vám naše zimní zahrada líbila. Ty časopisy vás myslím nepotěší. Ještě nikdy jsem neviděla tolik ohavných šatů pohromadě.“

Rosabela se podívala na stránku, kterou před ní Emily rozevřela, a právě se chystala něco říct, když vešel pan Winbolt. Zdál se klidný, ale neobvykle vážný. Rosabela se vyhnula jeho pohledu.

„Myslím, že už budu muset jít.“ Snažila se, aby její hlas zněl jako obvykle. „Otec už si bude říkat, kde jsem.“

„Doprovodím vás, slečno Kellandová.“ Tak pochmurně se nikdy předtím netvářil. „Půjdem?“ otázal se.

Rosabela se rozloučila se slečnou Winboltovou, která ji doprovodila ven ke kočáru. Byla to vlastně bryčka a pan Winbolt měl v úmyslu řídit ji sám. Jen nerada mu dovolila, aby jí pomohl nasednout. Odtáhla ruku hned, jak si byla jistá, že udrží rovnováhu. Emily jim zamávala na rozloučenou a oni vyrazili.

První míli ujeli mlčky. Pak Rosabela dopěla k přesvědčení, že si musí promluvit. „Asi si říkáte, proč jsem...“ začala Rosabela poněkud roztřeseným hlasem.

Pan Winbolt ji přerušil. „Nemyslím, že je třeba to znovu rozebírat. Znovu se vám omlouvám. Měla jste pravdu. Špatně jsem si to vysvětlil. Byla to má chyba. Ujišťuji vás, že už se to nebude opakovat.“

Rosabela nevěděla jak dál. Tak ráda by mu naznačila, že by ji potěšilo, kdyby byli přáteli. A časem možná víc než přáteli. Ne, nejlepší bude, když zůstane zticha. Ať si myslí, že se na něj pořád zlobí. Pokradmu se na něj podívala. Vypadal klidně, ale Rosabela cítila, že je nešťastný.

„Tam v zimní zahradě... Překvapil jste mě,“ řekla tiše.

„Opravdu? Jak už jsem řekl, velice mě to mrzí.“

„Já... zřejmě jste si myslel, že vaše důvěrnosti budou vítané.“

„Ted' vím, že tomu tak nebylo, slečno Kellandová. Mohli bychom tedy toto nešťastné téma uzavřít a hovořit o něčem jiném?“

„Ráda bych... ráda bych, abychom zůstali přáteli.“

„Přáteli!“ Znělo to tak hořce, až ji bodlo u srdce. Pocítila strašnou touhu se ho dotknout, ale na poslední chvíli se ovládla a ruku stáhla. Philipovi ten pohyb neuniknul. Zamračil se. Bylo zřejmé, že Rosabela je pro něj jedna velká záhada. Chvíli oba mlčeli.

„Musím přiznat, že vám nerozumím, slečno Kellandová,“ řekl nakonec. „Ze začátku jste mi dávala jasně najevo, že jsem vám lhostejný. Pak jsem ale začal věřit, že... že bych mohl mít naději.“

„Ne! Nesmíte doufat. Nemůžu vám nabídnout nic než přátelství. Nic jiného nepřichází v úvahu.“

„Jsem vám odporný?“ Rosabela odmítavě zavrtěla hlavou. „Proč... proč tedy musí být vaše rozhodnutí tak definitivní?“

„Nemohu připustit, abyste se těšil z nadějí, které může budoucnost jediné zklamat. Věřte mi, prosím. Nikdy pro mě nemůžete být víc než... přítel.“

„Chápu. Pochopitelně jsem zklamaný, ale zapomeňme na to. Moji sestru by velice mrzelo, kdyby přišla o vaši společnost.“

„Mě by to také mrzelo,“ odvětila Rosabela posmutněle. Bylo těžké, velice těžké trvat na přátelství, a to ještě převážně k jeho sestře, když pouhé pomýšlení na jeho lásku se zdálo tak lákavé.

Po zbytek cesty mlčeli. „Doufám, že se nebude příliš trápit tím, co se dnes večer stalo, slečno Kellandová. Budeme přátelé, pokud si to přeje,“ řekl pan Winbolt, když byli u cíle.

Rozloučili se krátce a formálně. Rosabela se nemohla dočkat, až bude doma, v klidu své ložnice. Za okamžik už za ní zapadly venkovní dveře a ona osaměla se svou lítostí a výčitkami svědomí. Byla právě uprostřed schodiště, když se odněkud vynořila Becky a hned se hnala ke své paní.

„Jsem hrozně unavená, Becky. Asi si půjdu hned lehnout.“

Becky její poznámce nevěnovala žádnou pozornost. „Přišel dopis, slečno Belo. Od slečny Annabely. Expres. Doručili ho dnes odpoledne.“

„Cože? Kde ho máš?“

Rosabela chvějícíma se rukama roztrhla obálku a očima dychtivě přelétla stránky.

*Má milá sestřičko,
mám pro tebe překvapení. Lékaři tetě Lauře doporučili, aby navštívila lázně. Giles s tím souhlasí. Plánuje vzít nás do Bathu. To znamená, že budu moct nechat tetu Lauru v jeho péči a zajet k vám na krátkou návštěvu. Temperley je na cestě. Škoda že nás nemůžeš ubytovat všechny. No ale nevadí, teta Laura stejně říká,*

že jeden nemocný v domě je až až. Ona a Giles zůstanou u přátel v Readingu a já se tam k nim později opět přidám. Už se těším, až tebe a tatínka znovu uvidím.

Teta Laura tě pozdravuje. Jakmile Giles stanoví přesné datum, napíšu ti. Už se nemůžu dočkat, až si popovídáme.

Tvá milující Bela

„Vrací se. Annabela se vrací,“ zašeptala Rosabela. Byla jako omráčená. Po tom, co se odehrálo mezi ní a panem Winboltem, se ta zpráva zdála jako dar z nebes. Zároveň z ní však byla nešťastná.

„Kdy?“ otázala se Becky.

„Brzy. Plukovník Stanton bere tetu Lauru do lázní a cestou si udělají zastávku v Readingu. Giles Annabele povolil krátkou návštěvu. Budeme se moct zase vyměnit.“

„Díkybohu za to! No, no, netvařte se tak, slečno Belo. Taky mi budete chybět. Ale nejvyšší čas, abyste se vrátila, kam patříte, než dojde na nejhorší.“

Rosabela se pomalu vzpamatovávala z počátečního šoku. Postupně jí docházelo, co všechno to pro ni bude znamenat. „Myslím, Becky,“ povzdychla si vyčerpaně, „že na nejhorší už došlo.“ Dopis jí vyklouznul z ruky a pomalu se snesl na podlahu. Rosabele se po tvářích začaly kutálet slzy. Otočila se a vyběhla nahoru po schodech do své ložnice.

Philipu Winboltovi nebylo o mnoho lépe. Vyčítal si, že se neovládnul. Neměl původně v úmyslu vyjevit své

city tak brzy. Už dřív si všimnul, že se od něj Annabela pokaždé odtáhne, když jí dá najevo svůj obdiv. Chtěl být trpělivý. Tak proč jsem proboha jednal tak impulzivně? ptal se sám sebe. To se mu vůbec nepodobalo. Vždycky byl pyšný na to, jak se dovede ovládat.

Pravda byla taková, že jeho společnost ji evidentně těšila, a on prostě ztratil hlavu. Snad v tom hrála roli i těžká, omamná vůně orchidejí. Kdoví? Dopadlo to tak, že ztratil šanci, že ji někdy získá. Ale...

Ano, pořád tu byla nějaká „ale“! Něco mu říkalo, že Annabele není lhostejný. Její city k němu se změnily, a to dost podstatně. Byla mu ochotna naslouchat, trpělivě a snad i ráda. Proto ho tak překvapilo, že mu odmítla dát byť jen sebemenší naději.

V duchu si znovu procházel scénu v zimní zahradě. Nepřehrávala trochu to své rozhořčení? Protože ať už mu řekla cokoli, líbala ho. Vášnivě. A co mělo znamenat to gesto v kočáře? Přísahal by, že se ho chtěla dotknout. Už už k němu natahovala ruku, když si to na poslední chvíli rozmyslela. Byla to záhada.

Měla snad v minulosti nějaký tajný román? Třeba se tajně vdala a manželství se nevydařilo. Ne, to ne. Annabela Kellandová nikdy neopustila Temperley. Tak proč, proč, proč? říkal si. Samé otázky a žádné odpovědi. Philip Winbolt začínal o dívce svého srdce pochybovat. Je Annabela Kellandová skutečně taková, za jakou ji má? Třeba není, třeba je to koketa, nebo ještě hůř žena, již pochybná minulost nedovoluje uzavřít sňatek. Hmm, však já na to přijdu, slíbil si.

Pan Winbolt však musel vyšetřování záhady jménem Annabela Kellandová odložit na neurčito. Druhý den mu totiž jeho sestra oznámila, že slečna Kellandová je nemocná.

„K čemu mezi vámi došlo včera v zimní zahradě, Philipe? Doufám, že ti ta otázka nepřípadá příliš netaktní.“

„Ukazoval jsem slečně Kellandové naše květiny a ty orchideje, co mi poslal Charles Dantry.“

„A?“

„A co?“

„Líbily se jí?“

„Ano, moc.“

„Mluvili jste... i o něčem jiném?“

„Tak trochu.“

Slečna Winboltová věnovala svému bratrovi soucitný pohled.

„Vidím, že jsem na zakázané půdě. No dobře. Asi tě ale bude zajímat, že jsem právě dostala vzkaz od slečny Kellandové. Odkládá naši čtvrtěční schůzku na neurčito, protože je nemocná.“

„Nemocná?! Ukaž mi ten lístek.“

Vzkaz byl zdvořilý, ale stručný. Slečna Kellandová v něm děkovala slečně Winboltové za příjemné odpoledne. Vyjádřila potěšení z toho, že měla příležitost seznámit se s jejich přáteli a prohlédnout si zimní zahradu. Bohužel je nyní upoutána na lůžko s nachlazením. Doufá, že je včera nenakazila. Za těchto okolností by bylo podle jejího názoru lepší, kdyby slečna NWinboltová svou návštěvu na Temperley odložila. Dopis končil

obvyklými pozdravy. O tom, kdy se s Emily uvidí příště, tam však nebyla ani zmínka.

„Zajímalo by mě...“ začal Philip.

„Co?“

„Možná je opravdu nemocná...“

„Proč by to měla předstírat? Tak či onak je jasné, že slečna Kellandová teď nechce vidět ani tebe, ani mě.“

Philip došel k oknu a zůstal tam stát zády k Emily.
„Včera... včera jsem udělal chybu, Emily.“

„V zimní zahradě?“

Otočil se k ní a souhlasně přikývl. „Řekl jsem jí, co k ní cítím. Bylo to příliš brzy.“

„To je všechno?“

„Políbil jsem ji. Rozhněvalo ji to.“

„Tys ji políbil a ona se za to na tebe zlobí? Myslíš, že proto je dneska nemocná? Bud' jsi musel být velmi neobratný, a tomu já odmítám uvěřit, nebo je divná. Já bych se cítila polichocena, kdyby mě příjemný mladý muž políbil a řekl mi, že mě miluje. A to bez ohledu na to, co bych cítila já k němu. Rozhodně bych se neschovávala v ložnici a neodmítala se setkat s jeho sestrou.“

„Taky máš dojem, že tady není něco v pořádku?“

„Ano. Nevím, co si mám o slečně Kellandové myslet. Nevěřila bych, že ta dívka, s níž jsem se seznámila v říjnu, by mohla být takový zbabělec. I když tenkrát se mi zdaleka nelíbila tolik jako teď. Je to opravdu zvláštní... Myslíš... myslíš si, že by prostě mohla být... koketa? Některé ženy jsou takové. Těší je, když se jim někdo dvoří, ale o nic víc nemají zájem.“

„Nevím. Myslím, že slečna Kellandová vůbec není ten typ. A ‚nic víc‘ se taky nekonalo. Nejsem žádné zvíře.“

„Samozřejmě. Promiň. Musím ale přiznat, že jsem na rozpacích. Nechápu, co tím slečna Kellandová sleduje. Chceš, abych zajela na Temperley? Mohla bych jí vzít nějaké ovoce.“

„Ano, uděláš to pro mě? Rád bych znal tvůj názor na situaci. Kdoví? Třeba je opravdu nemocná.“

„Zastavím se tam odpoledne.“

Nikdo z rodiny Winboltů však neměl ten den naději Rosabelu spatřit.

Dopis od Annabely ji přivedl k rozumu. Uvědomila si, jak je důležité, aby se teď Winboltovým co nejvíc vyhýbala. Vzpomínky na její osobnost musí vyblednout, aby až se zase s Annabelou vymění, nikdo nepozoroval změnu.

To, co se stalo mezi ní a Philipem Winboltem, jí poskytlo skvělou záminku, aby jejich kontakty v budoucnu omezila na minimum. Pokud se s nimi Annabela nebude chtít stýkat, tak je prostě bude navštěvovat méně a méně často, a Philip na svou lásku k ní postupně zapomene. Rosabela celou noc proplakala. Plakala pro ztracenou lásku. Druhý den ráno ale vstala odhodlaná udělat, co udělat musí.

Slečna Winboltová dorazila na Temperley v patřičnou hodinu, aby se dozvěděla, že zdravotní stav slečny Kellandové jí nedovoluje přijímat žádné návštěvy. Becky uvedla Emily do salonu a nabídla se, že

pokud si slečna Winboltová přeje slečně Kellandové něco vyřídit, ona ten vzkaz ráda předá.

„Nechci ji rušit, paní Bostocková. Prosím, pozdravuje ji ode mě a vyřídte jí, že doufám, že jí bude brzy lépe. Můžeme pro vás já nebo pan Winbolt něco udělat? Máte teď určitě spoustu práce, když musíte pečovat o dva nemocné.“

Becky očividně nebyla ve své kůži. „Děkuju vám, madam. Jste moc laskavá. Ale sestra slečny Kellandové by se tu měla objevit každým dnem. Ona se o všechno postará.“

„Její sestra z Londýna? To je dobře.“

„Ano. Jsou si velice blízké.“

„Opravdu?“

„Ano, madam. To už tak dvojčata bývají.“

„Slečna Annabela a paní Ordwayová jsou dvojčata? To jsem netušila. Myslíte, že budeme mít možnost se s paní Ordwayovou seznámit?“

„Těžko říct, madam,“ odpověděla Becky zdánlivě lhostejně. „Vím jen, že se na Temperley zdrží krátce.“

„To je škoda. Tak ráda bych ji poznala. Už jste poslala pro doktora Jardinea? Ne? Mohu se u něj zastavit cestou domů a požádat ho, aby sem zašel.“

„Děkuju vám, madam, ale myslím, že to zatím není nutné.“

„No, já tedy půjdu. Byla byste tak hodná, paní Bostocková, a dala mi vědět, až bude slečně Kellandové lépe?“

„Samozřejmě, madam,“ ujistila ji Becky.

„Nedá nám vědět. Určitě ne,“ podotkla Emily ke svému bratrovi, když dorazila domů. „Ta laskavá paní Bostocková byla dnes velmi vyhybavá. Slečna Kellandová je rozhodnuta nám neodpustit, Philipe, alespoň prozatím. Rozhodně si o ni nedělej starosti. Nevěřím, že je doopravdy nemocná.“

„Nechápu to.“ Philip si povzdychl. „Ještě mi sama říkala, jak moc si cení našeho přátelství.“

„V tom s tebou souhlasím. Je to opravdu zvláštní. Ozvala se jim její sestra. To s tím ale asi nemá nic společného.“

„Paní Ordwayová? O jejím manželovi kolovaly svého času dost nechutné pomlavy. Tak před rokem nebo před dvěma. Je to už nějaký čas, co zemřel. Máš asi pravdu, to s tím určitě nesouvisí.“

Emily už tohle téma začínalo unavovat.

Měla bratra ráda a chtěla mu pomoci. Pod dojmem posledních událostí ale začínala mít pocit, že by bylo lépe, kdyby Philip na Annabelu Kellandovou prostě zapomněl.

„Příští týden přijede paní Ordwayová na krátkou návštěvu. Můžeme tedy slečnu Kellandovou nechat v její péči, pokud tedy nějakou péči vůbec potřebuje. Podívej se na ty čepce, Philipe! Ty kloboučnice se musely zbláznit!“

SEDMÁ KAPITOLA

Od sňatku se Stephenem Ordwayem prožívala Rosabela peklo. Jeho smrt pro ni znamenala jistou úlevu zastíněnou však starostmi s dluhy, které po sobě její manžel zanechal. Pak se objevil Giles Stanton s těmi svými výhrůžkami a posměšky, pevně odhodlaný myslet si o ní jen to nejhorší.

Jeho přítomnost Rosabelinu podlomenému sebevědomí rozhodně neprospívala. Události kolem Stephenovy smrti s ní silně otřásly a na jejím zdraví se podepsalo i následné ošetřování tety Laury. Neměla daleko k nervovému zhroucení. Velikonoční návštěva Temperley pro ni byla darem z nebes, nebo jí tak tehdy alespoň připadala. Zoufale totiž potřebovala uniknout dusné atmosféře v domě na Upper Brook Street.

Pak potkala Philipa Winbolta a v jeho společnosti prožila nečekané okamžiky štěstí.

Ted' jí ale připadalo, že nikdy nebyla tak nešťastná. Poprvé v životě se zamilovala. Zamilovala se do muže, který měl všechno, co si žena může přát. Byl čestný, laskavý, zábavný, energický a dokázal by svou manželku bez problémů zabezpečit. Věděla, že by se s ní oženil, kdyby... Ne, není to možné. Už ho nikdy neuvidím, pomyslela si zoufale. A můžu si za to sama.

Cožpak bych mu mohla říct, že jsem mu celou dobu lhala? I kdyby mi to prominul, muž jako on, gentleman, by si vdovu po Stephenu Ordwayovi nikdy nevzal. Ne, nebudu na něho myslet, říkala si. Nakonec jí slzy na

tvářích uschly, ale ještě dlouho po půlnoci ležela na posteli a smutnýma očima se dívala do tmy...

Už však dávno nebyla tou roztřesenou chudinkou, která na Temperley přijela o Velikonocích. Věděla, že je zase po letech schopná čelit nepřízni osudu. Už pouhé pomyšlení, že muž jako Philip Winbolt se do ní málem zamiloval, jí neuvěřitelně zvedlo sebevědomí. Rozhodla se, že nebude snít o tom, co by bylo kdyby... Racionálně začala plánovat budoucnost. Jednou provždy odvrhnu temné dědictví Stephenovy zášti a klamu, slibovala si. Odjedu do lázní. Budu se tam starat o tetu Lauru, a až se vrátím do Londýna, povedu Gilesu Stantonovi domácnost tak, že si získám jeho obdiv a respekt.

Týden se chýlil ke konci a Rosabela se už pomalu nemohla dočkat, až bude z Temperley pryč. Znervózňovalo ji pomyšlení, že by se třeba ještě musela setkat s Winboltovými. Když z okna zahlédla Johna, jak jde po příjezdové cestě s dopisem v ruce, necítila nic než úlevu. Určitě je od Annabely, říkala si. Šla mu naproti ke dveřím, a sotva jí dopis podal, nedočkavě ho otevřela. Měla pravdu, byl skutečně od Anny. Rosabela spěchala do salonku, aby si ho tam mohla v klidu přečíst.

Drahá sestřičko,

budeš asi šokovaná stejně jako já. Plukovník Stanton – nedokážu se přimět k tomu, abych ho oslovovala jinak, nanejvýš bych mu snad mohla říkat Netvor.

Tedy plukovník Stanton se rozhodl vzít nás do Buxtonu! Zřejmě při té příležitosti hodlá navštívit svého

otce, který žije poblíž. Sám mi o tom vůbec nic neřekl. Dozvěděla jsem se to od tety Laury. Mám takové tušení, že návštěva u starého pana Stantonova není jediným důvodem, proč právě Buxton. Žádný další mě ale nenapadá. Netvor mi sice naznačoval, že jeho rozhodnutí nějak souvisí s mým chováním, ale to asi sotva mohl myslet vážně. Teta Laura a já jsme se mu zřejmě zdály vyhlídkou na návštěvu Bathu příliš potěšeny. To byla chyba. Plukovník Stanton je totiž starý suchar. Představa, že bychom se v Bathu mohly dobře bavit, mu nedávala spát, takže změnil plán. Zapomeňme ale na méně příjemné stránky života na Upper Brook Street.

Smutnou pravdou zůstává, že až budeš číst tento dopis, budeme už na cestě do Buxtonu. To znamená, že v příštích sedmi nebo osmi týdnech se určitě neuvidíme. Nemohu ti ani vylíčit, jak moc mě to mrzí. Ujišťuju tě, sestřičko, že kdyby to bylo možné, najala bych si kočár a přijela bych sama. Netvor nám ale tu šťastnou zprávu sdělil pouhý den před odjezdem a na nic už nezbyl čas. Plukovník Stanton je tak ohleduplný! Zřejmě se mu přčila představa, že bychom se s tetou Laurou mohly ještě chvíli těšit z marných nadějí na radosti lázeňského života. Netvor mi také sdělil, že cituji: „V Buxtonu alespoň nebudu mít tolik příležitostí se předvádět.“

Nějakou dobu se bohužel neuvidíme, ale nedělej si starosti. Jsem mnohem šťastnější, než se možná z mého dopisu zdá. Život s Netvorem rozhodně není nudný. O tetu Lauru se už nemusíš bát. Její stav se i nadále zlepšuje.

Tvá milující sestra.

„Co se děje, slečno Belo? Jste bledá jako stěna. Stalo se něco slečně Annabele?“ Becky vešla do salonku a našla Rosabelu, jak duchem nepřítomná zírá do zdi.

„Annabela nepřijede, Becky. Je právě na cestě do Buxtonu. Giles si to rozmyslel.“

„Nepřijede? Proč ne? Kde je Buxton?“

„Buxton je lázeňské město na severu. Annabela se sem do koncem srpna rozhodně nedostane. A bůhví! Giles si zase něco vymyslí a... Nikdy se odsud nedostanu! Tady, jen si to přečti!“ Rosabela vstala a začala nervózně přecházet po pokoji. Becky si nasadila brýle a jala se luštit Annabelino drobné písmo.

„Už to nevydržím, Becky! Nevydržím to! Tolik jsem se snažila ovládnout, zapomenout, myslet na budoucnost... a teď tu budu muset zůstat ještě dva měsíce. Co si počnu?“ Rosabela klesla na pohovku a rozplakala se.

„Ale no tak, má milá, to bude v pořádku.“ Becky Rosabelu objala a začala ji hladit po vlasech jako malou holčičku. „Zvládnete to, slečno Belo. Zvládnete to.“

Chvilí to trvalo, ale nakonec se Rosabela uklidnila. Becky už už vstávala, aby šla zase po své práci, ale Rosabela ji pevně chytila za ruku. „Nechod', Becky. Potřebuju tě. S nikým jiným si nemůžu promluvit. Nevím, co mám dělat. Prosím tě, pomoz mi!“

„To pláčete kvůli panu Winboltovi, že, slečno Belo?“

Rosabela pohlédla do laskavé, zarudlé tváře staré chůvy. „Ano, kvůli panu Winboltovi. Mělas pravdu, když jsi mě varovala... Měla jsem tě poslechnout.“

„Nečekala jsem, že mě poslechnete, slečno Belo. Pan Winbolt je moc milý pán, opravdový gentleman.“ Becky se na chvíli zamyslela a pak řekla: „Zkoušela jste si o tom promluvit s vaším otcem?“

„S tatínkem? Ne, jistěže ne!“

„Myslím, že byste to měla zkusit. Je mu teď už docela dobře a je to koneckonců váš otec.“

„Bude se zlobit, že ho ruším. Vždyť ho znáš, Becky.“

„Stejně byste to měla zkusit. On měl pan Kelland vždycky za ušima. Navíc si potřebujete s někým promluvit, sama jste to říkala.“

Rosabela napřed ten nápad zavrhla. Otec o ni a o Annabelu neprojevil zájem už celé roky. Čím víc o tom ale uvažovala, tím víc se jí ta myšlenka zamlouvala. Otec je velice inteligentní, v tom má Becky pravdu. Přinejmenším by jí mohl prozradit, co si o celé té věci myslí. Nikdo jiný, s kým by se mohla poradit, tu stejně není.

Becky byla hrozně hodná. Své holčičky utěšovala, kdykoliv to potřebovaly. Když byly ještě malé, se vším se jí svěřovaly. Tohle ale bylo něco docela jiného. Šlo o rodinnou... o osobní záležitost. Nebylo by spravedlivé Becky do něčeho takového zatahovat.

Večer, když přišel čas otce navštívit, byla už Rosabela téměř rozhodnuta. Uvidí, v jaké náladě tatínek bude. Když v dobré, zeptá se ho na jeho názor.

Vešla do ložnice a srdce se jí sevřelo zklamáním. Zdálo se jí totiž, že otec spí. Tiše, po špičkách došla až k jeho křeslu. Pan Kelland ale nespál. Oči měl otevřené a

nepřítomně se díval do ohně. Svíčky dohořely a kniha, kterou měl rozečtenou, ležela na stolku opodál.

„Je ti dobře, tati?“

„Ano, ano.“ Pan Kelland se probral a podíval se na svou dceru. „Ty jsi Rosa, že?“

„Ano. Anna bohužel nebude moci v nejbližší době přijet. Odjela s lady Ordwayovou do Buxtonu.“

„Do Buxtonu? No nevadí. Myslím, že byl nejvyšší čas, aby se naše Anna taky podívala do světa. Bylo to ode mě sobecké, pořád ji držet tady na Temperley, i když v Buxtonu to asi nebude o moc lepší.“

„Tati,“ Rosabela se zhluboka nadechla. „Ráda bych si s tebou o něčem promluvila. Můžu?“

„Proč ne? Zrovna jsem dočetl knihu. Jen tak tu sedím a vzpomínám...“

„Když jsem vešla, vypadal jsi smutně. Na co jsi myslel?“

„Na minulost. Cos mi chtěla, má milá?“

„Jde o soukromou záležitost. Můžu požádat Walterse, aby nás teď chvíli nerušil?“

„Je u sebe. Řekni mu, že ho teď tak hodinku dvě nebudu potřebovat.“

Rosa vzkaz vyřídila. Pak se usadila vedle otcova křesla a spustila: „Dostala jsem se do obtížné situace a nevím, co bych měla dělat.“

„To už tak v obtížných situacích bývá, že člověk neví, co má dělat, má milá. K věci.“

„Promiň.“ Rosabela se nadechla a začala znovu. „Potřebovala bych radu.“

Pan Kelland se zamračil. „Pokračuj.“

„Odklad Annina návratu mi způsobil jisté potíže...“ Zaváhala, nevěděla, jak to říct. Pan Kelland se netrpělivě zavrtěl. Rosabele to neuniklo. Spěšně ho tedy uvedla do situace, pověděla mu o svých přátelských vztazích s Winboltovými a k čemu to všechno vedlo.

„Družit se se sousedy, z toho nemohlo vzejít nic dobrého. Měla ses držet Annabelina příkladu. No, co ,se stalo, stalo se. Řekla jsi Winboltovi, že jste se s Annou vyměnily? Všiml jsem si, že se tu tento týden ani jednou neukázal.“

„Tati?! Myslela jsem, že toho, co se tu děje, si moc nevšímáš.“

„Rád bych. Je to ale dost těžké, zvlášť když na příjezdové cestě v jednom kuse vržou kola kočárů a někdo pořád tahá za ten zatracený zvonek! Měl bych se přestěhovat do některého ze zadních pokojů. Tam by byl větší klid.“

„To asi ne, tati. Hned vedle jsou přece stáje,“ namítla Rosa trpělivě. „Panu Winboltovi jsem nic neřekla. Chtěla jsem se vrátit do Londýna a zapomenout na něj. Snažila jsem se mu a jeho sestře vyhýbat, aby to pak Anna měla snazší...“ Rty se jí zachvěly. „Potrvá to ještě celé týdny, než se bude moci vrátit...“

„Jestli chceš brečet, Roso, budeš muset jít někam jinam! Slzy ti nepomůžou a já je navíc nemůžu vystát.“

Rosabela vstala a utřela si oči. „Půjdu. Stejně tě jenom ruším.“

„Můžeš tu zůstat, když se uklidníš. Tak buď rozumná, posad' se. Tvůj problém spočívá v tom, že ses

zapletla s Winboltem. Doufala jsi, že celou záležitost vyřešíš útekem do Londýna. Je to tak?“

„Ano.“

„Co sis proboha myslela, že s ním Anna udělá, až se vrátí?“

„Nezkompromitovala jsem ji, tati! Vždycky jsem si udržovala odstup... Tedy skoro vždycky.“

„Skoro?“

„Pro Annu by se nic nezměnilo. I když jsem si původně myslela, že by jí jen prospělo, kdyby si občas trochu vyšla. Začínal se z ní stávat stejný poustevník jako z... Promiň.“

„Jako ze mě?“

„No, ano. Je ještě moc mladá na to, aby se takhle zavírala před světem! Ani nebyla uvedena do společnosti.“

„Ty jsi byla a myslím, že ti to moc neprospělo.“ Rosabela se kousla do rtu a sklopila oči. „To bylo něco jiného. Já jsem... měla smůlu.“

„Bylo mi jasné, že pro Stephena zrovna nehoříš. Laura Ordwayová ale o ten sňatek hrozně stála a ty bys pro ni udělala všechno na světě. Nikdy jsem s tím neměl souhlasit.“ Rosabela mlčela. „A co ten Winbolt? Miluješ ho?“ zeptal se pan Kelland stroze.

„Ano,“ vydechla Rosabela. „Miluju ho.“

„Chtěla by sis ho vzít?“

Rosabele stoupla červeň do tváří. „Ano, ale to nikdy nebude možné.“

„Protože jsi mu lhala? To překousne.“

„Je tu ještě něco jiného. Stephen byl... byl...“

„To jsem si domyslel, Roso. Myslíš, že Winboltovi by vadilo, žes byla provdaná za takového muže?“

„Ano,“ zašeptala.

„Zamilovaný mladý muž, skutečně zamilovaný mladý muž ti odpustí úplně všechno. Tím spíš tu malou lest, kterou jste si s Annou vymyslely. Láska z nás ze všech dělá idioty. A k té druhé záležitosti... Jen ty sama víš, jak dalece jsi byla do těch Stephenových aktivit zapletená. Já osobně si myslím, žes s nimi neměla nic společného. Nikdo ti je tedy nemůže vyčítat.“

„Co si myslíš, že bych teď měla udělat?“

„Využij šance, která se ti naskytla. Pokus se získat jeho srdce. Nemělo by to být obtížné. Jsi krásná žena a on je horkokrevný mladý muž.“

„Mám mu povědět pravdu?“

Pan Kelland se natáhl pro knihu. „Řekni mu, cokoliv uznáš za vhodné, ale neunáhloval bych se. Nejlepší bude počkat, až si budeš jistá, že je do tebe blázen.“ s „Jak se jim ale budu moct podívat do očí?“

„Nemůžeš předstírat chorobu celé měsíce. Nakonec se s nimi budeš muset setkat, ne?“ Otevřel knihu a začal v ní listovat.

„Asi máš pravdu. Děkuju.“

„Ještě si to promysli, má milá. Rozhodnout se musíš sama. Ehm... prosím tě, vezmi Walterse s sebou dolů a dej mu pro mě pár svíček. Asi teď někde truceje. Nesnáší, když u něčeho nemůže být. Roso! Ještě maličkost. Zavři za sebou pořádně, až budeš odcházet –“

„Já vím, tati. Průvan.“

Rosabela našla Walterse a zašla s ním do kuchyně, aby dohlédla na to, že ty svíčky panu Kellandovi skutečně odnese. V kuchyni na ni čekala Becky. Když se Walters konečně odštrachal nahoru, zeptala se zvědavě: „No? Jak to šlo?“

„Měla jsi pravdu. Pomohlo mi to.“

Rosabela Becky ve stručnosti popsala svůj rozhovor s otcem.

„Proč byste nezkusila, co vám pan Kelland poradil? Je to rozhodně lepší než bloumat po domě a trápit se. Stejně nemáte co ztratit.“

„To je pravda.“

„Nemusíte na to spěchat. Času je dost. Vyjde to, uvidíte. Já věřím v prozířetelnost. Ty dva měsíce navíc jste určitě nezískala jen tak.“

„Doufám, že máš pravdu, Becky. Ať už to zvládnou nebo ne...“

„Zvládnete to, slečno Belo. Hlavně nezapomínejte, že se to všechno musí vyřešit dřív, než se slečna Anna vrátí.“

„Já vím.“

„No, podle toho dopisu soudím, že slečna Annabela má podobné starosti.“

„Co tím myslíš?“

„Často se zmiňuje o plukovníku Stantonovi.“

„Ano, protože on je prostě příšerný! To si nedokážeš představit, Becky Anna a Giles Stanton? Vyloučeno!“

Během týdne se trochu ochladilo, takže Rosabela mohla začít pracovat na zahradě. Okopávala růže a přemýšlela.

Po večerech navštěvovala otce. I když se nikdy k jejich rozhovoru nevrátil a byl nemluvný jako vždycky, věděla, že by jí pomohl, kdyby to potřebovala. Pomalu se uklidňovala.

Život běžel dál ve vyjetých kolejích a ona se nakonec rozhodla. Bude se řídit otcovou radou. Zbytek je v rukou božích.

Neztrácela čas a pozvala slečnu Winboltovou na čaj a procházku po zahradě. Emily byla ze začátku trochu upjatá, ale pomalu roztávala a po půlhodině se už obě dámy v družném hovoru bavily stejně dobře jako kdykoliv předtím.

„A co váš bratr? Daří se mu dobře?“ otázala se Rosabela trochu rozpačitě.

„Ano, velice dobře. Děkuju. Potěšilo ho, když jsem mu řekla, že je vám lépe.“

„Je mi líto, že jsem vás tehdy nemohla přijmout. Nechtěla jsem se vás nijak dotknout, věřte mi,“ vysvětlovala Rosabela. „Dostala jsem zrovna nějaké špatné zprávy a přitížilo se mi.“

„Špatné zprávy? Doufám, že to nebylo nic vážného.“

„Ne, ani ne. Jen... sestra byla nucena svou návštěvu u nás odložit. Musela odcestovat do Buxtonu.“

Chvilí bylo ticho a pak slečna Winboltová podotkla: „Do Buxtonu? Tam jsem nikdy nebyla. Chtěli jsme se tam s Philipem zastavit, když jsme před lety jeli na výlet k jezerům, ale nakonec z toho sešlo.“

„K jezerům? Tak ráda bych se tam podívala. Vyprávějte mi o tom, prosím!“ nadchla se Rosabela celá

šťastná, že se Emily nezačala vyptávat na paní Ordwayovou.

Návštěva proběhla k oboustranné spokojenosti a Rosabela byla na příští čtvrtek pozvána na Shearing Hall.

„Bratr bude celý den v Londýně, takže vám budu za vaši společnost skutečně vděčná, slečno Kellandová,“ poznamenala Emily jakoby mimochodem.

„Takže to se s ním asi neuvidím.“

Rosabela nevěděla, jestli by měla být potěšená nebo zklamaná, že se její opětovné setkání s Philipem takto odkládá.

„Přiznávám, že jsem ten den zvolila záměrně.“ Slečna Winboltová nepřestávala svou hostitelku zkoumavě pozorovat. „Měla jsem dojem,“ pokračovala opatrně, „že když jste u nás byla naposledy... Byla jste v jeho společnosti... nervózní. Napadlo mě, že by vám možná vyhovovalo, kdybyste se s ním v budoucnosti nevidala až tak často...“

Rosabele zrudly tváře.

„Váš bratr byl ke mně velice laskavý, slečno Winboltová. Nechci ale před vámi ani před ním tajit, že jsou tu jisté okolnosti... Okolnosti, které mi působí a nějakou dobu zřejmě ještě působit budou jisté potíže. Doufám ale, že se mi časem podaří je překonat. Společnost pana Winbolta mě netěší o nic méně než vaše. Pochopitelně bych ale chápala, kdyby se rozhodl brát mě spíše jako vaši přítelkyni.“

„Uvidíme. Jsem ráda, že jsme si to vysvětlily. Ten čtvrtek ale platí?“

„Slečno Winboltová –“

„Mohla byste mi říkat Emily? Já si na formality moc nepotrpím.“

„Moc ráda, Emily. Já jsem –“

„Annabela, já vím. Můžu vám říkat Anno?“

„Ehm... ano, samozřejmě.“

Slečně Winboltové se zdálo, že to Rosabela neříká příliš nadšeně, ale nenechala se tím odradit. Místo toho jen vesele podotkla: „Tak tedy ve čtvrtek. Zatím na shledanou, Anno.“

Rosabele bylo však souzeno spatřit Philipa Winbolta mnohem dříve. Stalo se tak pár dní po Emilyině návštěvě. Jako obvykle se věnovala práci na zahradě, když si najednou uvědomila, že za ní někdo stojí.

„Pan Winbolt! Lekla jsem se vás.“

„To mě mrzí.“ Podal jí ruku. „Emily mi říkala, že už je vám líp.“

„Nemůžu vám potřást rukou. Jsem špinavá od hlíny. Podívejte.“ Natáhla k němu umazanou ruku dlaní vzhůru. Pan Winbolt jí s ní potřásl.

„Trocha špíny nikoho nezabije. Emily se mi zmínila, že vám má společnost nakonec možná není až tak protivná. Prý si myslíte, že bychom mohli být přátelé. Pouze přátelé, pochopitelně.“

„Já... byla bych moc ráda,“ zakoktala.

Znervóžňoval ji.

„Nic víc po vás nežádám, slečno Kellandová. Jen přátelství, nic víc. Nemusíte se bát,“ dodal chladně.

„Nebojím se. Jen jsem se lekla. Nečekala jsem, že se tu dnes zastavíte.“

„Před odjezdem do Londýna jsem ještě musel něco zařídit a Temperley bylo při cestě. Emily mě požádala, abych vám přinesl nějaké sazenice. Dal jsem je Johnu Bostockovi.“

„Děkuju.“ Vydali se po pěšině směrem k domu.
„Jezdíte do Londýna často?“

„Rád jsem ve stálém kontaktu s dědečkem. Trvá na tom, abych se účastnil všech jednání s našimi správci. Rodině patří jistě nemovitosti poblíž kostela svatého Gilese v Londýně. Snažím se dědečka přesvědčit, aby se jich zbavil. Jsou ve strašném stavu a já odmítám vymáhat nájem po těch nebožácích, kteří tam musí bydlet.“

„Takže je chcete prodat někomu, kdo nebude mít tolik skrupulí jako vy?“

„Ne. Rád bych je nechal strhnout, ale chce to čas.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Je nádherně. Škoda trávit tak krásný den ve městě.“ Okamžik zaváhal. „Nechtěla byste se projít, slečno Kellandová? Rád bych se trochu protáhnul.“

Rosabela sklopila zrak, aby neviděl, jak ji jeho pozvání potěšilo. „Jen si umyju ruce a vezmu si klobouk,“ řekla klidně.

Vydali se cestou k řece. Kolem bylo živo. Kachny a lysky vyvedly mladé a v rákosí zpíval ledňáček. Rosabela a Philip se procházeli podél břehu. Jednou se

jim dokonce podařilo zahlédnout vydru, jak si hraje v proudu vody.

„Je tu tak pěkně,“ povzdychla si Rosabela. „Chtěla bych tu zůstat navždy.“

„Tolik máte ráda venkov?“ Rosabela přikývla a pan Winbolt pokračoval. „Má sestra i já mu taky dáváme přednost před městem, i když Emily se čas od času do Londýna ráda podívá. Jsem zvědavý, pro co se rozhodne, pokud se někdy vdá.“

„*Pokud* se někdy vdá? To od vás není hezké, že to tak říkáte. Slečna Winboltová se určitě vdá.“

„Sestra se zmínila, že si už říkáte křestními jmény.“

„Emily se určitě vdá,“ opravila se.

„Jednou byla zasnoubená, ale rozešla se s ním. Od té doby už uplynulo pár let. Myslím, že je to za ní, ale poznamenalo ji to. Je teď mnohem opatrnější a zatím ji nikdo nezaujal. S láskou to v naší rodině nemáme lehké, slečno Kellandová –“ zarazil se. „Promiňte mi. Už jste se byla podívat na labutě?“

Po zbytek odpoledne se už o svém citovém životě ani o románu své sestry nezmínil. Jinak ale mluvili o všem možném. Od přestavby Shearing Hall – Rosabela o ní nevěděla skoro nic, ale dařilo se jí to skrývat – až po klady a zápory románů Jane Austenové a Sira Waltera Scotta. V těch se naopak orientovala výborně.

Rozproudila se živá debata a Philip byl zase srdečný a otevřený. Uvědomovala si, že ji přitahuje. Během rozhovoru však ani jednou nenaznačil, že by k ní cítil něco víc než jen přátelskou náklonnost. Když se oklikou vrátili k domu, podala mu ruku na rozloučenou.

„Byla to příjemná procházka, pane Winbolte,“ řekla a usmála se na něj.

„Ano, to rozhodně.“

„Příjemnou cestu do Londýna.“

„Brzy se vrátím. Doufám, že si pak zase popovídáme. Dobrou noc, slečno Kellandová.“

Od toho dne vídala Rosabela Emily nebo pana Winbolta a někdy i oba prakticky denně. Trávili mnoho šťastných hodin projíždkami na koni i v kočáře, procházkami a vzájemnými návštěvami. Kdyby Rosabela tušila, že ji Philip stále sleduje, byla by určitě opatrnější. Zdánlivě od ní nežádal nic než přátelství. Choval se k ní, jako by to byla jeho vlastní sestra. Přes všechny pochyby ji ale miloval víc než kdykoliv předtím. Vycítil, že Rosabela něco tají, a rozhodl se přijít té záhadě na kloub. Pečlivě shroN mažd'oval zdánlivě bezvýznamná fakta a drobné nesrovnalosti a ukládal si je do paměti. Jak to, že Annabela, která tak dlouho a úspěšně spravovala otcovo panství, neví nic o nových metodách hospodaření? Jak to, že se při tom druhém střetnutí s Caretem chovala úplně jinak než poprvé? Proč byla tak nesvá, když občas v jeho společnosti náhodou potkala nějaké lidi z vesnice? Sama je přece často navštěvovala. Měli ji rádi, to se mu doneslo. Proč se nechtěla stýkat s ostatními sousedy? Pokaždé, když ji pozval a řekl jí, že přijde i někdo další, vymluvila se. Byla plachá? Nezapomněl, jak znervózněla, když se dozvěděla, že jsou u nich na návštěvě Harpendenovi. Nakonec ale byla v jejich společnosti uvolněná a příjemná. Úplně je okouzila. Byla to záhada.

Emily Philip do svých úvah nezasvětil.

„Annabela Kellandová nemá ráda, když jí říkám Anno. Ráda bych věděla proč?“ prohodila jednou jeho sestra nezávazně.

„Nemá to ráda?“

„To já jsem jí navrhla, aby mi říkala křestním jménem. Možná se jí to zdálo nevhodné. Nevím... jinak byla totiž moc milá. Opravdu nevím, co si o ní mám myslet. Teď se mi zdá, že je to ta nejpříjemnější žena, kterou znám, ale dřív... Nedá mi to spát. Zdá se tak plná života, energická, odvážná. Jak s ní mohl tak otrást fakt, že ji její sestra nemůže navštívit? Sama mi přiznala, že se z toho roznemohla. Když jsem ji pak viděla, tak opravdu nevypadala dobře. Nechápu to. Vsadila bych se, že kdybych já odložila návštěvu u tebe, určitě by tě to tak nesebralo! Mám tě ráda, jsi můj bratr. Ale kdybys někam odjel, přijímat návštěvy bych kvůli tomu taky neodmítla.“

Philip se rozesmál. „Tomu rád věřím.“

„Možná je to jiné, když je člověk z dvojčat.“

„Z dvojčat?“

„Ony jsou dvojčaty. Tys to nevěděl?“

„Ne,“ odvětil pan Winbolt zamyšleně. „Kdo ti to řekl?“

„Paní Bostocková. Bývala jejich chůvou.“

Philip chvíli mlčel. „To musí být ono!“ řekl nakonec a znovu se zamyslel. „Ne, to není možné! Tomu nevěřím! Ale... jestli jsou to dvojčata...“ Vtom si všiml, že ho Emily udiveně sleduje. Vesele se na ni usmál.

„Ano, asi je to něco jiného, když je člověk z dvojčat. Věřím, že jí tenkrát opravdu nebylo dobře.“

OSMÁ KAPITOLA

Ta myšlenka byla šílená, ale Philip ji nemohl jen tak zavrhnout. Dvojčata, která si vyměnili místa. Hmm. Rozhodně by to vysvětlilo mnohé nesrovnalosti v chování Annabely Kellandové. Jestli je to tak, je to kolosální podfuk. Zůstává otázka proč? Philip si byl jistý, že jen tak, pro zábavu, by to určitě neudělaly. Napřed se pokoušel sám sobě tu bláznivou myšlenku vymluvit, odbýt ji jako výplod bujné fantazie, ale bez úspěchu. Věděl, že nebude mít chvíli klidu, dokud tu záhadu nerozluští. Rozhodl se brát to jako cvičení v logice. „Napřed shromážděte všechna dostupná data,“ říkával mu jeho učitel v Cambridgei, „zhodnoťte je a pak formulujte hypotézu.“

Tak tedy fakta. Annabela Kellandová, inteligentní dívka, která roky spravovala otcovo panství, se před ním marně snaží utajit, že o farmaření neví vůbec nic. Annabela Kellandová ho tenkrát po Velikonocích u řeky očividně nepoznala, i když ho předtím viděla nejméně desetkrát. Annabela Kellandová, která k němu byla naprosto lhostejná a někdy i nezdvořilá, změnila svůj názor na jeho osobu prakticky ze dne na den. Rád by tu

změnu přičetl na vrub svému osobnímu kouzlu, ale jeho zdravý rozum mu říkal, že za tím bude něco jiného.

Annabela Kellandová, která nikdy nestála o jeho společnost, mu sama nabídla víno a sušenky a byla mu pozornou hostitelkou. A pak tu taky byly ty dva incidenty s Carterem. V duchu si procházel všechny ty drobnosti, které neseděly. Nakonec došel k závěru, že kdyby ta dívka na Temperley nebyla Annabela Kellandová, všechny nesrovnalosti by se vysvětlily.

Byl tu ale ještě jeden důkaz, úplně jiný než ty ostatní. Před soudem by možná neuspěl, to mu však na přesvědčivosti neubíralo. Philip Winbolt Annabelu Kellandovou obdivoval už před Velikonocemi. Myslel si, že by možná mohla být ta pravá. Zamíloval se do ní ale až začátkem června, když jí tehdy pomáhal přes příkop. Zdála se mu tenkrát tak... jiná než jindy a možná to nebylo jen zdání. Možná to byla úplně jiná žena!

Tak co tu máme dál? Annabela Kellandová má sestru, dvojče. Sama mu pověděla, že její sestra „není o moc starší“, tím mohla klidně myslet minuty. Proč se tak vytáčela? Proč mu neřekla rovnou, že jsou dvojčata?

Jsou si Kellandová dvojčata opravdu hodně podobná? Jestli ta dívka na Temperley není Annabela, tak určitě ano. Jinak by jim to nemohlo nikdy vyjít. Musely se vyměnit o Velikonocích, když byly na Temperley obě. Do Londýna se pak zřejmě vrátila ta druhá.

Pan Winbolt přistupoval ze začátku k celé věci skepticky. Čím ví o tom ale přemýšlel, tím víc byl přesvědčen, že uhodil hřebík na hlavičku. Jestli se ukáže,

že dvojčata jsou si opravdu hodně podobná, jeho hypotéza bude prakticky potvrzena.

Příležitost se mu naskytla nečekaně brzy, při návštěvě u jednoho z jeho nájemců. Starý pan Winbolt farmy na svém panství pravidelně objížděl a Philip následoval jeho příkladu. Při jedné takové příležitosti ho paní domu pozvala na sklenici piva. Ten den bylo horko, takže pan Winbolt pozvání vděčně přijal. Za chvíli už seděl u stolu v kuchyni v družném hovoru s farmářovou rodinou. Řeč se brzy stočila na jeho strýce.

„Starý pan Winbolt, to byl hodný člověk. Prudas, ale člověk věděl, na čem s ním je.“

„Já sám jsem ho moc neznal, paní Peggová. Dodneška mě to moc mrzí. Krátce před smrtí mě pozval na Shearing Hall. Měl jsem ale pocit, že nechce, abych se tu zdržel déle než na jednu noc.“

„Jo, jo, to byl celý pan Winbolt,“ pokývala paní Peggová hlavou. „Laskavějšího člověka byste pohledal, ale o společnost nestál. Zrovna jako pan Kelland, i když váš strýc se o panství zajímal. To se o panu Kellandovi říct nedá. Temperley spravuje slečna Kellandová. Váš strýc k ní byl moc laskavý. Trávil s ní hodně času a spoustu věcí o hospodaření ji naučil právě on. Párkrát se sice chytli, kvůli plotům a odvodňování, ale rozuměli si, to zas jo. Moc ji to sebralo, když váš pan strýc zemřel.“

„Mladá žena spravuje panství, to se nestává často.“

„No, nic jiného jí stejně nezbyvalo, když pan Kelland neměl o nic zájem. Ale bavilo ji to, to se musí nechat. Byla to vždycky taková divoška, jestli to tak můžu říct. Vůbec ne jako její sestra.“

„Nejsou si podobné? Myslel jsem, že jsou dvojčata.“

„Jedna jako druhá, pane Winbolte! Slečnu Rosabelu ale poslali ještě jako holčičku do Londýna k její kmotře. Lady Ordwayová se myslím jmenovala. Pak už sem slečna Rosa jezdila jen na léto. Byla taková... křehčí, tichá. Obě jsou to moc hezká děvčata. No, není divu, zesnulá paní Kellandová byla krásná žena.“

„Určitě toho jako děti využívaly. Vyměňovaly se a tak, že, paní Peggová?“

„Neříkám že ne. Někdy slečna Annabela předstírala, že je slečna Rosabela, a naopak. Ani Becky Bostocková si někdy nebyla jistá, která je která. Jinak to ale byly hodné holky. Někdy si tak říkám, jak se asi daří slečně Rosabele. Provdlala se za syna lady Ordwayové, ale ten brzy zemřel. O Velikonocích tu byla na návštěvě. Lidé říkali, že nevypadala dobře, ale pořád jako by slečně Annabele z oka vypadla. Vy slečnu Rosabelu znáte?“

„O Velikonocích jsme byli se sestrou v Londýně, slečno Peggová.“

„Aha, tak to jste se minuli. Vracela se někdy v půlce května.“

Takže Kellandovic dvojčata jsou si podobná jako vejce vejci. Kruh se uzavírá. Philipova hypotéza se potvrdila, ale co teď? Ke svému překvapení zjistil, že rozhodně nechce podvod sester Kellandových odhalit široké veřejnosti. Věděl, že by je to zkompromitovalo. Annabelu Kellandou znal jen krátce. Byla pěkná, líbila se mu. Když mu strýc odkázal panství, začal uvažovat o tom, že by se usadil. Na Annabelu myslel jako na

potenciální paní Winboltovou, ale nemiloval ji. Miloval dívku, která žila na Temperley ted'. Křehkou, zranitelnou dívku, která potřebuje jeho pomoc. Jeho city k ní se ani trochu nezměnily. Naopak. Toužil ji ochraňovat ještě víc než kdykoliv předtím.

Hypotéza se prokázala, ale záhada zdaleka nebyla vyřešena. Pan Winbolt stále netušil, proč se dvojčata pokusila obelstít celé sousedství. Ani na okamžik nevěřil, že to celé zorganizovaly jen tak, pro zábavu. Urs čitě by to nebylo ani z nějakého hloupě povrchního důvodu, třeba aby se Annabela podívala do Londýna. Tušil, že pravou příčinou bylo zoufalství, a jeho instinkt mu napovídal, že to bylo zoufalství Rosabely Ordwayové. Nic by se rytířské povaze Philipa Winbolta nemohlo zamlouvat víc. Rosabela Ordwayová, ne Annabela Kellandová potřebovala zastánce a měla ho mít.

Poté, co si takto ujasnil své city, začal pan Winbolt zvažovat, co podnikne dál. Měl by se někomu svěřit? Emily? Rosabele samotné? Nakonec se rozhodl nechat si všechno pro sebe, dokud se nedozví víc. Tušil, že všechno nějak souvisí se Stephenem Ordwayem. Kdyby jí přiznal, co ví, vyděsilo by ji to, a on by ji mohl ztratit navždy. Navíc ho lákala představa, že mu začne důvěřovat a časem se mu svěří sama.

Tak Philip Winbolt rozehrál vlastní hru na schovávanou. Přestože dychtil po tom, aby mohl Rosabele pomoci, nebylo pochyb, že se docela dobře baví.

„Ták co, Roso? Už jsi pana Winbolta zmámila svými půvaby?“

„Ještě ne, tati,“ odpověděla Rosabela. Byl teplý večer. Seděli s otcem u otevřeného okna a dýchali svěží letní vzduch. Během několika posledních týdnů se pan Kelland dost změnil. Už nevysedával celý den v křesle. Vstával, procházel se po pokoji a hromada knih na jeho nočním stolku se povážlivě zmenšila.

„Jak to?“

„Já... nevím. Řekla jsem mu, že chci, abychom byli přáteli, že nestojím o ctitele. Vypadá to, že si to vzal k srdci.“

„Nesmysl! Buď už nemá zájem, nebo se rozhodl vyčkat. Osobně se kloním spíš k té druhé variantě. Počítám, že o něj ještě pořád stojíš.“

„Ano, a vždycky budu. Miluju ho.“

„Tak to bys s tím měla něco udělat!“

„A... co?“

„Dobrý bože, dítě! Cožpak tě tvá kmotra nic nenaučila?“

„Vlastně ani ne. Říkala, že to není nutné. Bylo domluveno, že si vezmu Stephena, ještě než jsem byla uvedena do společnosti. Neměla jsem příležitost naučit se, jak okouzlovat muže.“

Pan Kelland se podíval na svou dceru, na její hluboké, smutné, tmavě modré oči, jemnou křivku rtů, které dokázaly vykouzlit tak nádherný úsměv, na zlatavé vlasy, lemující krásnou tvář. Zamračil se.

„Měla pravdu. Ty to nepotřebuješ. Jen nechápu, na co ta ženská myslela. To byl nápad, provdat tě za toho

jejího nezdárného syna! Byla jsi skoro ještě dítě. Měl jsem si uvědomit...“

„Ne, tati, nesmíš se obviňovat. Já jsem moc chtěla tetě Lauře vyhovět.“

„A pak?“

Rosabela odvrátila oči. „Uvědomily jsme si, teta Laura a já, že jsme udělaly velkou chybu.“ Zvedla hlavu a podívala se na otce. „Víš, tati, ať už to se mnou a s panem Winboltem dopadne jakkoliv, pobyt na Temperley mi moc pomohl.“

„To rád slyším, i když nechápu jak.“

„Pomohlo mi, že jsem tu prostě mohla zůstat, popovídat si s tebou a s Becky, s Winboltovými a s jejich přáteli. Hodně mi to dalo. S tetou Laurou jsme si vždycky byly tak blízké... Skoro s nikým jiným jsem se nestýkala. Vdala jsem se hodně mladá. Dnes už vím, že naše manželství bylo od samého začátku odsouzeno ke krachu. Dřív jsem si myslela, že je to má vina. Stephen mi pořád říkal, že za to můžu já. Před jeho smrtí byla v domě strašná atmosféra. Když pak zemřel, objevil se Gisle Stanton. S ním to bylo snad ještě horší. Na Temperley jsem o tom všem konečně mohla přemýšlet. Byla jsem tenkrát příliš mladá a nezkušená. Nemohla jsem Stephenovi pomoci. Dnes si myslím, že by mu nedokázal pomoci nikdo. Rozhodně ne ke konci... Je mi líp, protože jsem se přestala obviňovat.“

„Netušil jsem, že to bylo se Stephenem tak nesnesitelné, Roso. Je pravda, že v posledních letech jsem si nevšímal skoro ničeho. Možná i já jsem se za tu dobu, co jsi tu s námi, něco naučil.“ Pan Kelland si sedl

pohodlněji. „No, a co s těmi Winboltovými? Myslím, že je načase požádat toho mladého muže, aby mě navštívil.“

„Tati! To nemůžeš –“

„Nehodlám se ho ptát, jaké má s tebou úmysly, neboj se,“ přerušil ji nedůtklivě. „Nejsem hlupák. Jen bych se s ním rád seznámil. A taky se chci zeptat, jestli hraje šachy.“

Konečným výsledkem této konverzace bylo, že pan Kelland pozval pana Winbolta na partii šachu. Večer se vydařil a pan Winbolt obdržel další pozvání a pak další a další. Philip ke svému překvapení zjistil, že Rosabelin otec má velmi podobný smysl pro humor jako on a jeho sestra. Pan Kelland zase mohl s uspokojením konstatovat, že Philip Winbolt je „rozumný mladý muž“. Přesně typ muže, za jakého by rád provdal své dcery. V případě pana Winbolta pochopitelně Rosabelu.

Dny ubíhaly jeden za druhým. Annabela už měla být dávno zpátky z Buxtonu. S Rosabelou si i nadále psaly.

Rosabela se ve svých dopisech nijak netajila svými city k panu Winboltovi. Pochopitelně byla diskrétní. Obtíže, které z toho vztahu nutně musely vzejít, byly oběma sestrám zřejmé. Ani jedna se však o nich nezmiňovala.

Rosabela cítila, že její přátelství s Winboltovými je den ode dne hlubší a hlubší. Stále si ale nebyla jistá, jestli by přežilo přiznání pravdy. Pan Winbolt se zatím rozhodně nezdál být „zmámen jejími půvaby“, jak by asi

řekl pan Kelland. Naopak působil dojmem, že na svou starou vášeň pro slečnu Kellandovou úplně zapomněl. Choval se k ní jako k vlastní sestře, a to se Rosabele vůbec nelíbilo. Nemůžu mu naznačit, že je pro mě víc než přítel, zoufala si. Ne, dokud mu nepovím pravdu. Někdy měla pocit, že se pohybuje v bludném kruhu. Dokud si nebude jistá jeho city, nemůže mu přiznat pravdu a dokud mu nepřizná pravdu, nemůže mu nic naznačovat! Nemluvě o tom, že její pobyt na Temperley se chýlil ke konci. Každým dnem čekala zprávu, že Annabela s tetou Laurou opouští Buxton. Když onen dlouho očekávaný dopis dorazil, ukázalo se, že Annabelina návštěva se opět odkládá. Mnohem později, když se dozvěděla pravou příčinu těch stálých odkladů, si uvědomila, že si možná měla dělat o Annabelu větší starosti. Teď však necítila nic než úlevu.

Milovaná sestřičko,

píšu ti v hrozném spěchu, než nás Netvor zase někam odvede. Asi si myslíš, že po Temperley moc netoužím. Ujišťuju tě, že svou návštěvu rozhodně nehodlám odkládat celé čtyři roky jako posledně. Odjždíme z Buxtonu, ale nevracíme se do Londýna. Giles je pořád stejně panovačný. Ani se neobtěžoval nám sdělit, kam vlastně jedeme. Troufám si tvrdit, že kdyby věděl, že ti teď píšu, zakázal by mi ten dopis poslat.

Cíl naší cesty zůstává záhadný, ale nedělej si starosti. Určitě budeme ubytováni velmi pohodlně. Jeds ním, a možná taky jediným kladným rysem Gilesovy povahy je jeho láska k tetě Lauře. Jeho laskavost se bohužel

omezuje pouze na ni. Někdy mám pocit, že mě by klidně nechal spát ve stáji. Ale nepropadej panice, teta Laura by něco takového pochopitelně nikdy nepřipustila.

Teta Laura a já jsme zjistily, že společenský život v Buxtonu je mnohem zajímavější, než jsme původně čekaly. Příležitostně jsme se dokonce velmi dobře bavily. Jednou nebo dvakrát jsem se dokonce mohla hrát na výsluní Gilesovy přízně. Kupodivu umí být i milý, když se mu chce.

Bohužel zatím nemám tušení, kdy se zase uvidíme. Nemohu odsud zmizet ani na den nebo na dva, abych vás s tatínkem navštívila, i když bych si to moc přála. Doufám, že ti bude útěchou, že čas, který bys musela věnovat mně, můžeš strávit ve společnosti pana Winbolta. Je mi moc líto, že si o něčem tak důležitém nemůžeme promluvit z očí do očí. Určitě ti ale nemusím říkat, jak moc mi tvoje štěstí leží na srdci. Teta Laura i já si myslíme, že pan Winbolt by pro tebe mohl být ten pravý. Už se moc těšíme, až nám ho představíš. Já se mezitím budu snažit vycházet s Gilesem o trochu líc. Bohužel je to dost těžké, protože se se mnou pořád hádá!

Teta Laura tě moc pozdravuje.

S láskou,

Tvá milující Bela

PS: Tatínkovi jsi to řekla? Prosím, pozdravuj ho ode mě. Jsem moc ráda, že se mu daří líc.

Rosabela ještě rozjímal nad sestřiným dopisem, když jí Becky přišla oznámit, že přijela slečna Winboltová.

„Emily! To je ale příjemné překvapení. Myslela jsem, že jste jeli na celý den do Readingu.“

„Philip se musel vrátit dřív, než původně chtěl. Má se doma s někým sejít. Tak jsem ho požádala, jestli by mě tady nevyložil. Vyzvedne mě za hodinu. Doufám, že nejdu nevhod.“

„Jistěže ne! Dáš si něco?“

„Ne, děkuju. Jedli jsme u Harpendenových. Máš už něco naplánovaného na poslední zářijovou sobotu, Anno? Mám narozeniny a pořádám večírek. Přijedou i Harpendenovi a pár našich dalších přátel. Slib mi, že přijdeš!“

Rosabela zaváhala. Dosud se pokaždé důsledně vyhýbala všem společenským akcím, na kterých by se mohla setkat se sousedy. Na druhé straně ale nemohla odmítnout pozvání na oslavu Emilyných narozenin.

„Přijdu moc ráda.“ Opravdu se snažila, aby to znělo věrohodně.

„Výborně! Pošlu ti pozvánku, objednala jsem si je v Londýně. Budu mít i nové šaty.“

„Další nové šaty?“

„Ano. Ty ani nevíš, jaké máš štěstí. Byla bys okouzlující i v pytli od brambor, zatímco já...“

„Plácáš nesmysly, Emily! Už jsem na ně zvědavá. Jakou budou mít barvu?“

„Ještě jsem se úplně nerozhodla. Zítra odjíždíme na tři týdny do Londýna. Mám dost času. Poradím se se švadlenou.“

„Na tři týdny?“

„Ano. Dědeček chce s Philipem mluvit, proto jsme odjeli z Readingu dřív. Týká se to nějakého obchodu. Netuším, oč jde, ale asi už se to táhne dost dlouho. Philip to chce vyřešit jednou provždy, proto se zdržíme déle. Mně se to taky hodí, už se docela těším... Anno! mám báječný nápad! Mohla bys jet s námi! Bude to zábava a budeš si taky moci pořídit nové šaty na můj večírek.“

Rosabela zpanikařila. „To nejde!“ vykřikla. Emily se na ni překvapeně podívala. Rosabela vykouzila nucený úsměv.

„Jela bych s tebou do Londýna moc ráda, ale teď to nejde. Sama víš, že nemůžu se svým časem nakládat tak svobodně jako ty.“

Za chvíli už byly až po uši zabrané do diskuze o rukávech, volánech a krajkách. Když Philip dorazil, rozebíraly právě podšívkové hedvábí, plédy a atlas.

„Mám teď jít pryč a vrátit se za pár hodin, dámy?“

„Není třeba, Philipe. Anna a já jsme si jen povídaly o šatech, které si vezmeme na mou narozeninovou oslavu. Anna si myslí, že bych měla zajít k Fanchonové.“ Najednou ji něco napadlo. Překvapeně zvedla hlavu a podívala se na Rosabelu. „Jak to, že znáš Fanchonovou? Myslela jsem, žeš nikdy v Londýně nebyla.“

Zlomek vteřiny bylo hrobové ticho, pak Rosabela začala spěšně vysvětlovat. „Asi... asi jsem to jméno někde zaslechla...“

„Paní Ordwayová je jistě její stálá zákaznice,“ nadhodil pan Winbolt jakoby nic. „Možná se vám o ní zmínila. Pojedete s námi do Londýna, slečno Kellandová? Objednat si nové šaty?“

Tentokrát byla Rosabela připravená. Usmála se a odmítavě zavrtěla hlavou. „Budu se muset spokojit s místní švadlenou a s tím, co seženu v Readingu.“

„Nechám ti tu své časopisy, třeba si tam něco vybereš,“ nabídla se Emily. „Pošlu někoho, aby ti je večer přinesl. Už musíme jít, Philipe. Potřebuju zařídit ještě spoustu věcí. Nezapomínej, že zítra odjíždíme brzy ráno.“

„Hlavně abys na to nezapomněla ty, sestřičko,“ podotknul s úsměvem.

Emily ho odbyla mávnutím ruky. S Rosabelou se srdečně objaly na rozloučenou. „Zastavím se tu hned, jak se vrátíme.“

Rosabela podala Philipovi ruku a popřála mu šťastnou cestu, ale on jí sotva odpověděl. Pomáhal Emily do kočáru, a to ho natolik zaneprázdnilo, že se s Rosabelou ani pořádně nerozloučil.

Rosabela šla nahoru, aby jako obvykle půl hodinky poseděla s otcem. Nebyla v dobré náladě. Winboltovi budou pryč celé tři týdny! Kdyby tak mohla přijmout Emilyino pozvání, odjet do Londýna, chodit po nákupech, do divadel, být s Philipem... Na Temperley měla spoustu práce. Nudit se rozhodně nebude, ale vyhlídka na tři týdny bez Winboltových ji deprimovala.

„Neříkalas, že Emily uspořádá večírek, až se vrátí?“ zeptal se pan Kelland. „Myslel jsem, že mladé dívky mají večírky rády.“

„To ano.“

„Tak se přestaň tvářit tak sklesle, má milá. Nemáš k tomu žádný důvod. Už máš vymyšlený dárek?“

Důvod by se našel, pomyslela si Rosabela. Philip rozhodně nevypadá, že by kvůli mně ztrácel hlavu. Dnes ke mně byl při loučení dokonce chladný.

Pan Kelland, který se už nějakou chvíli díval z okna, se najednou ve svém křesle napřímil a zatvářil se překvapeně. „Dobrý bože, snad jsem si nespletl den? Zmínil se Winbolt, že máme na dnešek domluvenou partii šachu?“

„Ne, tati. Proč?“

„Vrací se. Zahlédl jsem ho z okna. Musíš mu říct, že teď nemám čas. Nebo ne, raději mu to řeknu sám.“

Jak se vzápětí ukázalo, pan Winbolt pouze přinesl slečně Kellandové časopisy, které jí Emily slíbila. „Dobře!“ Rosabelin otec spokojeně pokýval hlavou. „Dneska večer nemám na šachy náladu. Je moc horko.“

„To je, pane Kellande. Musím přiznat, že se mi do Londýna vůbec nechce.“

„Do Londýna v tomhle vedru? Šílenství! Doprovodí pana Winbolta, má milá. Dneska jsi vůbec nebyla venku. Potřebuješ se trochu projít.“

Rosabela cítila, jak jí do tváří stoupá červeň. „Pan Winbolt přijel na koni, tati. Přece ho kvůli mě nepovede za uzdu až k bráně.“

„Pokud byste byla tak laskavá a doprovodila mě, tak velice rád, slečno Kellandová. Půjďme? Už brzy bude tma.“

U domovních dveří pan Winbolt navrhl: „Mám lepší nápad. Nechám koně ve vašich stájích. Můžeme se projít

po zahradě nebo zajít do parku. Pak vás zase doprovodím k domu a vyzvednu si svého koně. Co na to říkáte?“

„Myslím, že je to výborný nápad.“ Rosabela se snažila, aby to znělo klidně. „Jen si dojdu pro šál.“

Vyšli ven do zahrady. Přes den ještě bývalo horko, ale léto se už chýlilo ke konci. Nad hlavou jim kroužili holubi, hejno havranů si stavělo hnízda v korunách stromů a zpoza plotu zahrady k nim doléhalo trylkování drozdů. Slunce už zapadlo, ale ještě bylo světlo. Vzduch osvěžoval lehký vánek.

„Není vám zima?“

„Ne, mám šál. Děkuji, že jste přinesl ty časopisy. Je to od vás laskavé. Víím, že máte moc práce. Měl jste poslat nějakého sloužícího.“

„To bych přišel o těch pár minut s vámi. Už jsme spolu nebyli sami celé týdny. Mám Emily moc rád a váš otec umí být opravdu příjemný společník, ale někdy si přeju, aby se prostě někam vypařili.“

„Pane Winbolte!“

„Je to tak. Vy si to asi neuvědomujete, ale v přítomnosti jiných lidí se vždycky stáhnete do sebe a já mám pocit, že vás ztrácím.“

Rosabela zrudla. „Nejsem zvyklá na společnost, to víte sám. S vámi... s vámi si ale povídám ráda, pane Winbolte.“

Došli na konec zahrady. „Jste unavená nebo se ještě trochu projdeme?“

„Ne, nejsem unavená.“ Philip Winbolt se usmál a vzal ji za ruku. Neodtáhla ji.

Vyšli zadní brankou a pokračovali dál po pěšině. Rychle se stmívalo. Ptáci ztichli, už bylo slyšet jen jediného drozda.

„Poslouchejte!“ Když drozd ztichnul, zastavili.

„Londýn nic neznamená ve srovnání s tímhle!“ vydechla Rosabela okouzleně.

„Londýn není ničím ve srovnání s vámi.“

Nebyla si jistá, jestli dobře slyšela. Podívala se na něj, ale stál ve stínu, takže mu neviděla do tváře. „Pane Winbolte,“ začala nervózně.

„Ne, neříkejte to!“ Položil jí prst na ústa. „Pamatujete, jak jsme spolu jeli podruhé na projížďku? Chtěla jste, abychom předstírali, že se neznáme.“ Přikývla a pan Winbolt pokračoval. „Teď jsem na řadě já. Co kdybychom dnes večer předstírali, že mezi námi nejsou žádná tajemství? Řekněme, že jsme dva mladí milenci, kteří se za svitu měsíce procházejí po zahradě a naslouchají zvukům noci... Kdybych vás objal, takhle... zlobila byste se?“ Chvilí čekal. Když nic neříkala, přitáhl si ji k sobě a pohlédl jí do očí.

„Lásko, má nejdražší lásko,“ zašeptal. Pak ji opatrně, něžně políbil, jako by se bál, že se odtáhne. Když to neudělala, stiskl ji ještě pevněji a políbil ji znovu. „Philipe, ne –“ vydechla Rosabela, ale bylo už příliš pozdě, aby to znělo přesvědčivě. „Philipe,“ pokusila se znovu protestovat, ale marně. Najednou s překvapením zjistila, že mu jeho polibky oplácí. Příval citů byl tak náhlý, že sotva věděla, co dělá.

Když ji Philip konečně pustil, Rosabela se o něj musela opřít, aby se jí nepodlomila kolena. Oba prudce dýchali.

„Bože, vždycky si slíbím, že na tebe půjdu opatrně. Říkám si, že ti nesmím ublížit, nesmím tě vyděsit, ale když tě objímám a ty mě líbáš, zapomenu na všechno.“

Rosabela se zachvěla. Začínalo jí docházet, co provedla. Chovala se naprosto nevhodně, rozhodně ne jako dáma. Chtěla se od něj odtáhnout, ale nedovolil jí to.

„Ne! Neříkej mi, žes mě nechtěla políbit. Nekaž to, prosím tě. Ted mi už nemůžeš tvrdit, že mě nemiluješ. Nevěřil bych ti. Tentokrát ne.“

„Miluju tě, ale... stydím se. Nechápu, co se to se mnou stalo. Co si o mně asi musíš myslet?“

„Jenom to nejlepší, věř mi.“

Rosabela vypadala zničeně. Skoro ho neposlouchala. „Nikdy... nikdy předtím jsem nic takového neudělala,“ povzdychla si nešťastně.

Zaváhal, ale nakonec se zvědavě zeptal: „Opravdu nikdy?“

„Ne.“ Hlavou jí bleskla vzpomínka na její manželství se Stephenem Ordwayem. Okamžitě se jí udělalo nevolno. „Jsem nemožná, nemám špetku studu...“

„Nech toho! To přece nemůžeš myslet vážně! Poslouchej mě!“ Vzal ji za ramena. „Neznám žádnou jinou ženu, která by byla jako ty. Tak krásná, něžná, zábavná, laskavá... a tak neuvěřitelně žádoucí. Chceš, abych pokračoval?“

„Ty ale nevíš...“

„Tak mi důvěřuj a pověz mi to!“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Rosabela pohlédla Philipovi do očí. Byla zmatená a bála se. Je teď ta pravá chvíle? uvažovala horečně. Mám mu to prozradit? Nedokázala se rozhodnout. Zmítaly jí pocity, o jejichž existenci neměla do dnešního dne ani tušení. Přes všechno Philipovo ujišťování se stále styděla za vášeň, s jakou opětovala jeho polibky.

Vracely se jí vzpomínky na Stephenovy kruté posměšky a obscénní návrhy. Co když se mě zeptá na manželství se Stephenem? Co mu řeknu? Neodvrátí se ode mě, když se mu svěřím? Pokradmu se na Philipa podívala. Už byla skoro tma. Na tvář mu v ostrém úhlu dopadalo měsíční světlo a dělalo ho přísnějším.

„Nemůžu!“ vzlykla a skryla si tvář do dlaní. Philipovo zklamání bylo takřka hmatatelné. Vypadalo to, že na ni bude naléhat. Pak ale změknlul a znovu ji vzal do náručí. „Neplač. Prosím tě, neplač! Nechci tě trápit. Jen ti tolik toužím pomoci. Moc bych si přál, abys mi důvěřovala, a je mi velice líto, že to nedokážeš.“ N „Já ti důvěřuju, jen ti to ještě nemůžu povědět. Dnes ne!“

„Chápu. Potkali jsme se teprve nedávno, i když mám někdy pocit, že tě znám celý život. Jedno mi ale musíš

věřit. Já tě budu vždycky milovat a žádné tajemství na tom nemůže nic změnit.“

Rosabela odvrátila hlavu, aby jí neviděl do očí. Philip ale její gesta prohlédl. Vzal jí tvář do dlaní a řekl: „Vím, že kdybych se opravdu snažil, přemluvil bych tě. Já ale chci, aby ses mi svěřila ze své vlastní vůle.“

„Ne! Dnes ti to nemůžu říct! Je... je pozdě a... potřebuj u čas.“

„Nechci na tebe naléhat, ale musím do Londýna. Vrátil jsem se, abychom si promluvíli. Nesnesl jsem představu, že tě tři týdny neuvidím. Nejezdil bych, ale je to naléhavé. Dědeček potřebuje, abych mu s něčím pomohl. Táhne se to už dlouho. Rád bych to vyřídil jednou provždy, proto se tam zdržím tak dlouho.“

„Ano, tři týdny je dlouhá doba,“ povzdychla si Rosabela.

Usmál a sklonil se k ní, aby ji znovu něžně políbil. „Možná je dobře, že musíme náš rozhovor odložit. Asi bych se pak nedokázal v Londýně soustředit na práci. A teď mě dobře poslouchej. Přísahal jsem, že tě miluju. Chci, aby sis to pamatovala. Snad ti to pomůže a posílí to tvoji důvěru ve mě. Nic, co bys mi mohla říct, na mé lásce k tobě nic nezmění.“

Objímal ji, dokud nezvedla hlavu a nepodívala se mu do očí.

„Je to tak těžké... Přála bych si, abys nikam nemusel...“

Něžně ji políbil na rty. „Já taky.“

Rosabela se zhluboka nadechla. „Povím ti to... až se vrátíš. Slibuju.“

Philip ji doprovodil zpátky k domu. Na rozloučenou jí políbil ruku. Rosabela měla pocit, že žár jeho rtů jí prostupuje celým tělem a přináší s sebou novou naději a život.

„Smutni po mně trochu,“ zašeptal. „Ještě úsměv na rozloučenou, prosím.“

Rosabela nechala své pochyby pochybami a pousmála se. Napřed trochu nejisté, pak víc a víc, až se jí tvář rozzářila štěstím a láskou.

Ten úsměv nedopřával Philipovi v Londýně chvilku klidu. Měl dědečka rád a obvykle se na správě rodinného majetku ochotně podílel. Tentokrát se mu ale jednání s právníky zdála nekonečně zdoluhavá a únavná. Lorda Winbolta vnukova nesoustředěnost překvapovala a znepokojovala. Starému pánovi bylo něco přes osmdesát. Přestože zdraví mu už nesloužilo jako za mlada, jeho značné dušení schopnosti pokročilý věk nijak nepoznamenal.

„Sakra, Philipe, co se to s tebou děje? Obvykle býváš jako ostříž. Harrison už dvakrát udělal chybu, a ty sis toho ani nevšimnul. Vidím na tobě, že se nemůžeš dočkat, až to tady skončíme.“ Starý pán se znechuceně odmlčel a pak sarkasticky dodal: „Otravuje tě snad správa majetku za půl milionu liber, který navíc jednoho dne zdědíš?“

„Ne.“

„Tak to jsi určitě zamilovaný.“ Přísně se na Philipa podíval. „Trefil jsem se? Kdo je ta dáma?“

„Nevím... nevím, jestli bych měl...“

„Cože? Okamžitě mi to řekni! Nepřipustím, aby se můj dědic oženil s nějakou nulou!“

„Uklidni se, dědečku. Nemám rozhodně v úmyslu zneuctít rodinné jméno! Raději bych ale o té dámě nehovořil, dokud... dokud se nevyjasní jisté záležitosti.“

Philip zůstal neoblomný, i když se ho lord Winbolt pokoušel obměkčit sliby, prosbami a nakonec i hrozbami.

„Věř mi, dědečku. Až přijde čas, všechno ti povím. Přivedu ti ji ukázat. Bude se ti líbit, tím jsem si jistý.“

„No dobře. Tys byl vždycky takové tvrdohlavé, umíněné štěně, ale zdravý rozum ti naštěstí nikdy nechyběl. A co Emily? Nějací ctitelé na obzoru?“

„Ne, ale má ještě čas.“

„Čas? Je jí pětadvacet. Měla by se vdát. Byla by z ní dobrá manželka. Škoda že se víc nepodobá své matce, to bývala krasavice! No, doufám, že po mladém Colesworthovi už nevzdychá.“

„Ne, ale trvalo dost dlouho, než na něj zapomněla. Byl to pro ni šok, když zjistila, co je zač.“

„Smutná záležitost. Moc smutná, ale už je to pět nebo šest let.“

„Je teď mnohem opatrnější. Po matčině smrti se z ní stala bohatá žena.“

„Říkal jsem, že z těch peněz nic dobrého nevzejde, a došlo na má slova! Nechápu, proč je tvá matka neodkázala tobě.“

„Věděla, že já jich mám víc než dost. O Emily si ale nedělej starosti. Někoho si najde, až přijde čas.“

„No, doufám jen, že jí to nebude trvat moc dlouho! Mimo chodem, kde teď vlastně je?“

„U švadleny. Nechává si šít nové šaty.“

„Už zase? Když tu byla posledně, pořídila si troje.“

„Tyhle jsou na její narozeninovou oslavu. Budeme pořádát na Shering Hall takový malý večírek.“

„Není co slavit! Pětadvacet, a ještě není vdaná! Raději se o takových narozeninách moc nešířit. Hmm, připomeň mi, abych jí koupil nějaký malý dárek.“

Philip netrávil všechnen čas na obchodních jednáních. Když měla Emily vlastní program, scházel se s přáteli a známými po různých londýnských klubech. Tu a tam se mu podařilo nenápadně začít o Stephenu Ordwayovi. Vyslechl si spoustu pomluv a spekulací, ale nedozvěděl se nic určitého. Ať už Ordway a jeho kumpáni podnikali cokoli, dařilo se jim držet to pod pokličkou. Přesto si udělal přibližnou představu, o co asi šlo. Začínal chápat, proč Rosabela Ordwayová o svém manželovi tak nerada mluví.

„Mám dojem, že se o Ordwaye nějak zajímáš. Nechápu proč. Nebyla to tvá krevní skupina, Winbolte,“ řekl mu jeden jeho známý. „Jedno ti ale povím, Ordway byl jen bezvýznamná figurka. Všichni poslouchali nějakého Seldera. Nikdo z nás ho nikdy neviděl, znali jsme ho jen z doslechu. Vynořil se odnikud a držel se vzadu. Nevím, co se s ním stalo. Když Ordway zemřel, ta jejich parta se rozpadla a po Selderovi se slehla země. Radím ti dobře, jestli na něj někdy narazíš, dávej si pozor. Prý je to ďábel sám.“

Brzy po příjezdu do Londýna se Philip vypravil do Upper Brook Street, navštívit Ordwayovy. Dům našel zamčený, okenice zavřené. Majitelé byli pryč, podobně jako mnoho jiných londýnských rodin v tuto roční dobu. Philip už byl na obchodu, když dole u schodů narazil na elegantně oblečeného pána.

„Promiňte, pane. Chtěl jste navštívit lady Ordwayovou? Obávám se, že odjeli z města.“

To souhlasilo s tím, co mu řekla Rosabela. Ordwayovi byli zřejmě stále v Buxtonu. Philip měl dojem, že by se od onoho neznámého mohl něco dozvědět. Přidal se tedy k němu a společně se vydali ke Grosvenorskému náměstí.

„To je škoda. Doufal jsem, že paní Ordwayové vyřídím vzkaz od její sestry. Znáte se s Ordwayovými? Mohl byste mi dát jejich současnou adresu? Jmenuji se Winbolt.“

„Rád vás poznávám, pane Winbolte. Julian Falkirk, k vašim službám.“

Pan Falkirk byl přibližně stejně starý jako pan Winbolt. Tmavovlasý, statný, průměrně vysoký. Budil dojem člověka na úrovni a měl neobyčejně příjemný, hluboký hlas. Kdyby ho měl Philip popsat, řekl by, že je ošklivý. Když se ale pan Falkirk usmíval, jako právě teď, z jeho tváře vyzařovalo něco magicky přitažlivého. „Lituji, ale s tou adresou vám nepomůžu,“ pokračoval pan Falkirk. „Měli bychom v plánu jet do Bathu, ale asi si to rozmysleli. Sestra paní Ordwayové je s vámi v Londýně?“

„Ne, jsem tu pouze se svou vlastní sestrou.“

Přešli náměstí a zamířili k Piccadilly. Pan Falkirk se ukázal být inteligentním a zajímavým společníkem se značným přehledem o kulturním životě hlavního města. Když dorazili na roh ulice svatého Jiljí, Philip se zastavil a podal novému známému ruku. „Na shledanou. Tady odbočuju. Možná dám na vaše doporučení a vezmu sestru dnes večer na *Zkrocení zlé ženy*. Myslím, že to ještě neviděla. Děkuji vám.“

Pan Falkirk se usmál. „Sám mám sto chutí zajít na to ještě jednou. Možná se tam potkáme. Na shledanou. Doufám, že se vám podaří Ordwayovy vystopovat. Pokud mi řekne, kde bydlíte, mohl bych vám dát vědět, kdybych se o nich něco doslechl.“

„V Arlington Street u svého dědečka, ale ta záležitost nespěchá. Klidně počkám, až se vrátí.“

Pan Falkirk pomalu zamířil pryč. Sotva však zmizel Philipovi z dohledu, přidal do kroku a brzy zmizel v labyrintu uliček za Leicester Square. Prošel několik vykřičených hospod, než v té poslední konečně našel muže, kterého hledal:

„Burrowsi, jdi a poptej se na jistého Philipa Winbolta. Poslední dobou se dost vyptává na Ordwayovy a dnes jsem ho potkal před jejich domem na Upper Brook Street.“

„Kde bydlí?“ opáčil Burrows lakonicky.

„To bych taky rád věděl. Není z Londýna. Přečasně v Arlington Street, u dědečka.“

„Winbolt... nech mě přemýšlet... To bude lord Winbolt. Kolik mi dáš času?“

„Do večera.“

„Měj srdce, Seldere –“ Najednou bylo hrozivé ticho. Burrows zbledl.

„Promiň. Vyklouzlo mi to.“

„Opravdu? To bylo velice nebezpečné. Pro tebe. Jistě mě chápeš.“

„Už se to nestane.“

„Dobře. Nerad bych tě ztratil. Někdy se docela hodíš. Tak tedy večer.“

To, co Burrows zjistil, zaujalo pan Falkirka natolik, že toho večera věnoval své toaletě nebývalou péči a pak se podruhé vydal do divadla na *Zkrocení zlé ženy*.

Philipa ani nijak zvlášť nepřekvapilo, když s Emily pana Falkirka potkali u šaten. Budil dojem člověka, který má rád společnost, a, jak jim sám sdělil, většina jeho přátel pobývala nyní mimo Londýn. Hra byla snad ještě lepší, než sliboval. Když skončila, šli všichni tři na večeři. Emily rozprávěla úvahy o budoucím, manželském soužití hlavních hrdinů. Očividně se výborně bavila. Philip si ani nevzpomínal, kdy ji naposledy viděl v tak dobré náladě.

„Ale Katherine pouze předstírala, že je submisivní. Ve skutečnosti se nezměnila. Pořád zůstala tou chytrou, tvrdohlavou potvorou. Myslím, že na Petruchia v budoucnu čeká nejedno nepřijemné překvapení.“

„Vůbec ne! Petruchio dobře ví, s jakou ženou se oženil. Je to jen taková hra, ale hrají ji oba.“

„Myslíte, že chce mít za ženu dračici?“

„Ne, ne, chce ženu, která si umí prosadit svou. Není na tom nic zvláštního. Takovou by si přála většina mužů.“

Philip sledoval, jak se ti dva oťukávají, ale do diskuze se zapojil až teď: „Někteří muži určitě ano. Když už ale někdo musí mít poslední slovo, měl by to být manžel.“

Rozpoutala se živá debata, během níž Philip nepřestával Juliana Falkirka bedlivě pozorovat. Emily a on osířeli ještě jako děti a Philip byl zvyklý se o svou sestru starat. Byl jí oporou, když jí Colesworth zlomil srdce. Vzal ji tehdy na delší výlet k jezerům, aby se zotavila. Od té doby pečlivě prověřoval všechny sestřiny možné nápadníky. Ani jeden neprošel, ale nevadilo to, protože Emily o nikoho z nich neprojevila vážnější zájem.

Julian Falkirk se jevil jako nanejvýš vhodný kandidát. Ucházející zevnějšek, zábavný, a pokud se dalo soudit, pocházel ze stejného společenského prostředí jako jejich rodina. S Philipem se toho rána setkal vlastně náhodou, takže nebylo pravděpodobné, že by patřil k profesionálním lovcům věna, kterých kolem Emily brousilo víc než dost. Pan Winbolt přesto dospěl k názoru, že neuškodí, když se na Falkirka poptá.

Přišel čas se rozloučit. „Dobrou noc, slečno Winboltová,“ Falkirk se sklonil, aby jí políbil ruku. „Když jsem zjistil, že Ordwayovi se ještě nevrátili, nepotěšilo mě to. Už mě to ale nemrzí. Strávil jsem s vámi velmi příjemný večer.“

„Vy se znáte s Ordwayovými?“

„Trochu. Obchodní záležitosti. Rád bych, aby mi paní Ordwayová pomohla s nějakými papíry.“

„Její sestra mi říkala, že jsou teď v Buxtonu, ale měli by se brzy vrátit. Dobrou noc, pane Falkirku.“ Emily se na něj usmála.

„Dobrou noc, slečno Winboltová. Děkuji vám za skutečně... podnětný večer.“

Philipovo pátrání po informacích o Julianu Falkirkovi přineslo jen skromné výsledky. Pan Falkirk byl všeobecně populární jako příjemný společník, který má vždycky po ruce zábavnou historku, umí pít a v kartách nikdy neprohraje tolik, že by si nemohl dovolit dluh zaplatit. Byl kapitánem v anglické armádě a bojoval u Waterloo. Po válce zůstal v cizině a v Londýně se objevoval jen občas. Až donedávna, kdy v jeho životě došlo k náhlé změně. Julian Falkirk byl totiž vzdáleným synovcem lorda Banaghera. Řada tragických úmrtí v rodině však eliminovala ostatní možné dědice. Výsledkem toho všeho bylo, že po smrti lorda Banaghera, kterou bylo podle všeho možno očekávat každým okamžikem, měl titul zdědit Falkirk.

Matky vdavekchtivých dcer se k němu začaly chovat s nebyvalou laskavostí. Budoucí baron, finančně slušně zajištěný, okouzlující, ani ta nejhorší drbna by si nevzpomněla na žádný skandál, který by mohl pošpinit jeho dobré jméno. Někdy se zdál trochu vyhýbavý, ale to byla asi jeho jediná chyba. Celou poslední sezonu chodil do společnosti, tančil, konverzoval. O žádnou ze slečen, které mu byly představeny, však neprojevil zvláštní zájem.

Je nutné podotknout, že pan Falkirk neprojevil žádný zvláštní zájem ani o slečnu Winboltovou. Očividně nijak nespěchal s tím, aby se s ní seznámil blíže. Od toho večera v divadle ho Winboltovi týden neviděli. Klidně mohl být i mimo město. Když se ale vrátil, byl N tak okouzlující, že Emilyin zájem o něj rostl z hodiny na hodinu. Škádli ji kvůli její posedlosti nákupy, povídal si s ní o divadle a se zájmem jí naslouchal, když mu nadšeně líčila krásy Berkshire.

Hezčí muž by snad podnítil její opatrnost. Pan Falkirk ale nebyl žádný krasavec, a to Emily úplně odzbrojilo. Sama se považovala za ošklivou a skutečnost, že si pan Falkirk na ženách cenil inteligence, ji tedy přirozeně těšila. Philip to všechno viděl. Báł se o ni, ale snažil se, aby to na něm nebylo poznat. Z celého srdce Emily přál, aby našla někoho, s kým by mohla být opravdu šťastná. Jen si nebyl jistý, že Julian Falkirk je ten pravý.

Pak v předvečer jejich návratu domů pozvala Emily pana Falkirka na svůj narozeninový večírek. Philip to nečekal a nepotěšilo ho to. Nemohl však nic namítat. Emily se to vůbec nepodobalo, obvykle bývala opatrnější. Julian Falkirk ji zřejmě zaujal víc, než si Philip připouštěl. Falkirk zachoval dekurum, to se mu muselo nechat. Zdrženlivě váhal, nakonec však bylo jeho jméno připsáno na seznam hostů. Zmínil se, že poblíž žijí nějakí jeho přátelé a že bydlet bude u nich.

„Ty s tím nesouhlasíš, Philipe.“

Winboltovi seděli v kočáře a byli na cestě domů. Philipovi bylo jasné, že i Emily leží to pozvání v hlavě. Očividně toužila po tom, aby ji ujistil, že se neunáhčila.

„Tak bych to neřekl, Emily. Jen mě to trochu překvapilo. Moc o něm nevíme.“

„Protože žil tak dlouho v cizině,“ namítla Emily.

„Aha. Ehm... a nezmínil se, co dělal poslední tři roky?“

„Z toho, co říkal, jsem pochopila, že byl u armády.“

„Mluvil o své rodině? Banagherovi nemají zrovna nejlepší pověst.“

„Nebud' protivný, Philipe! Proč musíš být tak podezíravý? Pan Falkirk je jen vzdálený příbuzný lorda Banaghera. Nesmíš je hned házet do jednoho pytle. Jeho rodina má na jihu Anglie hrad, který pan Falkirk jednoho dne zdědí. Prý je tam krásně. Říkal mi, že se hodně toulal po Evropě. Teď by se ale rád usadil.“

„Zdá se, že je finančně zajištěný,“ podotkl Philip, aby taky řekl o panu Falkirkovi něco pozitivního. „Jen... prosím tě, nic neuspěchej.“

„Chápu, bojíš se, že udělám podruhé stejnou chybu. Musím přiznat, že je to ten nejzajímavější muž, jakého jsem za posledních několik let poznala. Není ale důvod k obavám. Nepřijede na měsíc, stráví s námi jen několik hodin.“

Po celé tři týdny, co byli Winboltovi v Londýně, bylo hezké počasí. Rosabela si u švadleny objednala šaty, navštěvovala nemocné v okolí Temperley, chodila na

dlouhé procházky kolem řeky a myslela na Philipa. Stále. Pan Kelland k všeobecnému údivu poprvé po velmi dlouhé době sešel dolů a poseděl s dcerou v zahradě. Dokonce několikrát podotkl, že je to velice příjemné.

„Skoro jsem zapomněl, jak je hezké pobýt na čerstvém vzduchu. V mém pokoji bývá odpoledne hrozná horko. Měl bych sem chodit častěji. Kdy se mladý Winbolt vrací domů, má milá?“

„V pátek, tati. Emilyin večírek je v sobotu.“

„Hmm. To přijedou na poslední chvíli.“

„Mají velice schopnou hospodyní. Dohlédne, aby přípravy proběhly podle plánu. Emily mi psala, že pan Winbolt má moc práce a nemůže odjet dříve.“

„Ještě jsi mu to neřekla?“

„Zeptal se mě na to ten večer, než odjel, ale ještě jsem nebyla připravená. Nemusíš mi nic říkat, tati! Víím, že jsem se chovala hloupě. Když ale přišlo na věc, nedokázala jsem to. Philip navrhl, abychom s tím počkali, až se vrátí. Je tak... laskavý!“

„Laskavý? Pch! Co jsem ti povídal? Je do tebe zamilovaný. Neplýtvěj časem, Rosabelo, a řekni mu to! Ručím ti za to, že tě obejmě a bude ti přísahat, že mu to vůbec nevadí.“

Rosabelinu tvář rozzářil kouzelně sladký úsměv.

Pan Kelland vzal dceru za ruku. „Chci, abys byla šťastná, má milá, a Philip Winbolt tě šťastnou udělá. To víím jistě.“

Philip a Emily dorazili domů v kočáru, až po střechu zarovnaném kufry a krabicemi všech velikostí. Rosabela věděla, kdy přijedou, a byla na Shearing Hall, aby je přivítala.

„Emily! Chtěla sis přece koupit jen jedny šaty!“

„Byla to jedinečná příležitost, Anno. Celé tři týdny jsem neměla na práci nic jiného, než chodit po obchodech a vybírat si látky.“

„Přes den,“ podotkl Philip. „Večer měla zajímavější program. Jak se vám daří?“ Políbil Rosabele ruku. „Stýskalo se ti po mně?“ zašeptal.

Podíval se na ni tak, že se začervenala. „Ano.“

Emily měla plné ruce práce s krabicemi a balíčky, ale přesto stihla probodnout bratra pohledem. Vypadalo to, že mu něco řekne, ale Philip nepatrně zavrtěl hlavou a Emily to nechala být.

„Anno, musíš se hned podívat na moje nové šaty. Jsou kouzelné! S tou Fanchonovou jsi měla pravdu. Tak pojď! Půjďme do mého pokoje.“

Philip se rozesmál.

„Vidím, že to sestra už nemůže vydržet. Půjdu se podívat, co se tu dělo, když jsme byli pryč. Vrátím se za hodinku.“ Philip odešel a dámy se odebraly do prvního patra, kde měla Emily ložnici.

Emily vybalila šaty a Rosabela se je jala nadšeně obdivovat. Právem. Vínově červený hedvábný vršek a tenká, lehoučká, krémově béžová sukně se barevně k Emily výborně hodily. Živůtek byl upnutý a trochu delší.

„Nemyslíš, že pas měl být trošku výš?“ otázala se Emily pochybovačně. „Madam Fanchonová říkala, že to teď jde do módy.“

„Já bych jí to věřila. Ten živůtek je pro tebe to pravé. Nikdy jsem si neuvědomila, že máš tak útlý pás, Emily.“

„Ty rukávy mě nadchly, podívej.“ Rukávy byly dvojité, pod vínově červenými byly ještě jedny z lehounkého hedvábí olemovaného krajkou. Rosabela byla ráda, že její přítelkyně sehnala šaty hodné takové příležitosti.

„A co ty, Anno?“ zeptala se Emily, když už byly všechny balíčky rozbaleny.

Rosabela se usmála. „Hádej, jakou mají barvu?“

„Modrou,“ Emily neváhala ani minutu.

„Kdepak, jsou azurové! Kupec v Readingu mi tvrdil, že slovo modrá tu barvu vůbec nevystihuje, protože je příliš obyčejné. Odpárala jsem nějaké krajky z matčiných starých šatů a švadlena je přientlovala na lemy. Uvidíš, budou se ti líbit, ale hvězda večera budeš ty. Jsou to tvoje narozeniny a ty šaty jsou opravdu nádherné!“

„Musím ti něco říct, Anno. S někým jsem se seznámila. Jmenuje se Falkirk. Julian Falkirk a je to dědic lorda Banaghera. Pozvala jsem ho na večírek.“

„Opravdu?“

„Nediv se tak významně! Jen jsem ho pozvala, to nic neznamená. Ale líbí se mi. Není zrovna krasavec, N ale je zajímavý a příjemně se s ním povídá. Jsem zvědavá, co na něj budeš říkat.“

„Co si o něm myslí tvůj bratr?“

„Ještě se nevyjádřil, ale určitě si pana Falkirka oblíbí, až ho víc pozná. Možná bys mi mohla pomoci Philipa obměkčit, máš na něj vliv.“

Rosabela se zarděla. „Proč si to myslíš?“

„Ale Anno! Nejsem přece slepá. Philip je do tebe blázen. Byla bych moc šťastná, kdybychom mohly být sestry. No dobře, dobře. Nebudu o tom mluvit, dokud mi jeden z vás neřekne, že je to hotová věc. Mám pocit, že už to nebude dlouho trvat.“

Na dveře zaklepala komorná, aby jim oznámila, že pan Winbolt je zpátky a ptá se po nich. Emily na Rosabelu mrkla a objala ji. Obě se rozesmály, a když se po chvíli uklidnily, důstojně se odebraly do salonu.

„Stala se taková nepříjemnost,“ informoval je Philip. „Musím odjet na Johnsonovu farmu. Johnson se zřejmě včera vážně zranil. Je třeba za ním zajet a dohodnout se, kdo bude dohlížet na práci, dokud se neuzdraví.“

„Ale Johnsonova farma je dost daleko!“ namítla Emily. „A už je pozdě.“

„Já vím,“ souhlasil Philip a věnoval Rosabele lítostivý pohled. „Nehodí se to, ale nemůžu to odložit až na pondělí. A zítra máš narozeniny. Pojedu hned. Přespím ve Falconu a zítra ráno zajdu za Johnsonem, na večírek to stihnu včas.“

„Řeknu paní Hopkinsové, aby ti zabalila věci na cestu.“ Emily spěšně odešla.

Sotva se za ní zavřely dveře, Philip vzal Rosabelu do náručí. „Chybělas mi! Tolik jsi mi chyběla!“

„Ty mně taky, Philipe! Všechno ti povím, ale bude to na dlouho.“

„Zítřa, miláčku, budeme mít pro sebe spoustu času – ne, zatraceně! Zítřa je ta oslava! Je mi to líto, tolik jsem se na tebe těšil. Konečně jsem se dočkal. Jsi ochotna se mi svěřit a já musím odjet.“

„Je na tom Johnson opravdu tak špatně?“

„Ano. Mohl by i přijít o nohu.“

„Tak počkáme. Koneckonců máme před sebou celý zbytek života. Zítřa je Emilyin den. Nechrme to na pozítří.“

„To budu muset čekat až do neděle?“

„V neděli ti všechno povím a pak –“

„A pak...“ Philip si ji přitáhl k sobě.

Za dveřmi někdo hlasitě a významně zakašlal a vzápětí Emily vešla. „Všechno je připraveno. Kdy se vrátíš, Philipe?“

„Přesně nevím, ale určitě dřív, než začne večírek. Ten bych nechtěl zmeškat za nic na světě! Neměla bys sis s tím kašlem zajít k lékaři, Emily?“

V domě na Uj) per Brook Street měla Rosabela mnoho šatů stejně krásných, elegantních a originálních, jako byly ty Emilyiny. V Londýně se ale nikdy na žádný večírek netěšila tolik jako teď. Rozumně zhodnotila schopnosti místní švadleny a nechala si ušít jednoduché šaty. Živůtek byl bez ozdob, sukně široká a jednoduše střižená. Měla štěstí, v Readingu se jí podařilo sehnat azurově modré hedvábí. Nádherný materiál. Ve světle svíček se leskl a barva obzvlášť vynikla. Krajku z šatů paní Kellandové švadlena zručně přistehla kolem lemu.

Všichni na Temperley byli na Rosabelu hrdí. Nikomu neuniklo, kolik za poslední týdny získala sebedůvěry. Věděli, že je šťastná. Pan Kelland dokonce trval na tom, aby se mu Rosabela přišla ukázat.

„Dítě moje!“ Pan Kelland nebyl zvyklý vyjadřovat své city a moc mu to nešlo. Pohled na jeho dceru, z níž * se ga těch pár měsíců na Temperley stala rozesmátá kráska, ho však úplně vyvedl z míry. „Vypadáš... nádherně! Neodolatelně, kouzelně! Jsem na tebe moc pyšný.“

„Děkuju, tati! Děkuju, žes pro mě schovával maminčiny šperky.“

„Tolik se jí podobáš. Celá moje Rosanna. Ten náhrdelník jsem jí dal jako svatební dar.“ Pan Kelland si odkašlal. „Měl bych jít s tebou, ale s Johnem budeš v bezpečí. Hezky se bav.“

Rosabela ho objala. „Děkuju, tati. Nejen za ty šperky, za všechno.“

„No no, to stačí. Tak už běž, ať John nečeká.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Shearing Hall byl v plném lesku. Dveře spojující místnosti v přízemí byly otevřené dokořán. Ve svícnech hořely stovky svíček a všude po domě stály vázy s květinami v barvách podzimu. Winboltovi si, když se

stěhovali na Shearing, s sebou z Londýna přivedli hospodyní. Paní Hopkinsová si jejich důvěru rozhodně zaslouhovala. Týden před oslavou dorazil i majordomus lorda Winbolta jménem Maynard, aby paní Hopkinsové pomohl. Emily mohla být s přípravami na večírek naprosto spokojená.

Když Rosabela přijímala pozvání, vůbec netušila, že půjde o tak velkou událost. Kdyby věděla, že Winboltovi pozvou celé sousedství, určitě by se zdráhala. Pozdě bycha honit, pomyslela si, podala svůj plášť dveřníkovi a vešla do haly odhodlaná výborně se bavit.

„Annabelo! Kde ses celé ty měsíce schovávala? Vůbec jsme tě neviděli. Vypadáš počertech dobře, dítě!“

Rosabela se otočila. Přes půl haly se k ní řítila kors pulentní dáma v purpurovém saténu. Ve vlasech měla zabodnutá dvě obrovská péra. Rosabele byla matně povědomá, ale jméno jí vypadlo. Lady Harburyová?... Harbottleová? Har... Bože!

„Á, lady Harwardenová! Tady jste!“ Philip se odněkud na poslední chvíli vynořil, aby ji zachránil. „Vidím, že naše sousedka z Temperley už také dorazila. Obě vás, dámy, vítám.“

„Jak se vám daří, Winbolte? Báječný večírek, opravdu. To za časů vašeho strýce nebývalo. A kdepak je oslavenkyně?“

„V salonu.“

„Hned za ní zajdu. Mimochodem, Annabelo, jak to bude s tím koněm?“

„S koněm?“ opáčila Rosabela nechápavě.

„Neříkej, žes na to zapomněla! Kolik bys za tu klisnu chtěla?“

„Já...“

„No tak, děvče! Na rozmyšlenou jsi měla dost času!“

„Ale lady Harwardenová,“ Philip se snažil zamést to pod stůl. „Nenechám vás terorizovat své hosty. Obchodní záležitosti na večírek nepatří. Jestli se nepohlédnete po Emily hned, možná se k ní už vůbec nedostanete. Je pořád v kole. Se slečnou Kellandovu si můžete popovídat jindy. Pojd'te, přinesu vám víno a doprovodím vás k Emily.“

„Máte pravdu, Winbolte. Uvidíme se později, Annabelo!“

Philip odvedl lady Harwardenovou pryč a Rosabela si oddechla. Brzy se vmísila mezi ostatní hosty. S úlevou zjistila, že si většinu z nich vybavuje. Po nějaké době, když usoudila, že lady Harwardenová už bude bezpečně pryč, se vydala za Emily.

Našla ji v kruhu mladých lidí. Většinu z nich si pamatovala z časů, kdy na Temperley trávila léto. Přidala se k nim. Slovo měla právě nějaká mladá žena. Georgina Smytheová, vzpomněla si Rosabela. Říkali jí Georgie.

„Anno! Jdeš pozdě, a to bydlíš nejbliž!“ Emily ji políbila na tvář. „Poslala jsem Philipa, aby mi tě našel, ale vrátil se s lady Harwardenovou.“ Emily neuniklo, že Rosabela si skupinku pátravě prohlíží. „Ne, můj host z Londýna ještě nedorazil. Říkal, že přijde později,“ pošeptala jí.

Nějaký mladík požádal Emily o tanec. Usmála se na Rosabelu a zmizela v místnosti, z níž se ozývala hudba.

„Smím prosit, Anno? Neříkej, že ti zase budu šlapat na špičky. Bral jsem hodiny tance.“ Rosabela se podívala klackovitému mladíčkovi do očí a věnovala mu okouzlující úsměv.

„Já zase lekce společenského chování. Ráda si s tebou zatancuju, Freddy.“

Když dohráli, Rosabela s Freddym znovu zamířili ke skupince kolem Emily. Rosabela dýchala trochu prudčeji než obvykle, Freddy Norland byl totiž velmi temperamentní tanečník s osobitým Stylem. Za chvíli se Rosabelin pohled se střetl s Philipovým, jeho oči se na ni smály. Ovládla se ale a mile poděkovala svému partnerovi za tanec. Pak se naklonila k Philipovi. „Nedívej se na mě tak,“ zašeptala, „nebo se začnu smát, a to by vůbec nebylo vhodné. Chudáček Freddy!“

„Kdybych se na tebe díval tak, jak bych opravdu chtěl, všechny včetně chudáčka Freddyho by to šokovalo.“

Rosabela skryla úsměv za vějíř a odvrátila se od něj. Za chvíli si však na něco vzpomněla a Philip byl vzat na milost. „Jak se daří Johnsonovi?“

„Nic moc, ale zvládne to. Našel jsem člověka, který sho j^ozatím zastoupí.“

Jejich soukromou konverzaci přerušil výbuch smíchu.

„Anno,“ obrátila se na ni Emily. „Georgie mi vyprávěla neuvěřitelné historky o tom, co jste se se sestrou navyváděly. Je to pravda?“

„Co přesně jsi měla na mysli, Georgie?“

„U té nejlepší příhody Rosa vůbec nebyla,“ řekla Georgie. „Pamatuješ, Anno? Jak jsme spadly do rybníka? To byla legrace!“

„Ano,“ souhlasila Rosabela nejistě.

Pak Georgie vyřkla onu osudnou větu: „Já jsem nemožná vypravěčka. Pověz jim to ty, Anno.“ Rosabelina noční můra se stala skutečností.

„Ehm...“

„Nepochybuju o tom, že Anna vypráví báječně,“ vložil se do rozhovoru Philip, „ale já nechci přijít o tanec. Slečna Kellandová už mi ho slíbila.“

Rosabela se právě vzpamatovala ze skutečně ošklivého šoku. „Jsem si jistá, že Georgie vám tu historku odvypráví stejně dobře jako já. Možná dokonce líp.“

„Na to bych vsadil vlastní hlavu,“ zamumlal Philip.

„Prosím?“

„Nic, nic. Jen pojd'te, už zase hrají.“

„Žádný tanec jsem ti neslíbila,“ zasyčela mu do ucha, když ji odváděl pryč.

„Ne, ale bylas ráda, že jsem tě vysvobodil, nebo ne?“

„Co-co tím myslíš?“

„Miláčku, řekni mi upřímně. Budeš raději vyprávět otrěpanou historku lidem, z nichž většina Á ji pamatuje lépe než ty, nebo si se mnou zatancuješ? Mimochodem, vypadáš nádherně.“

„V komplimentech se ti nikdo nevyrovná,“ zasmála se Rosabela a pak už jen tančili a tančili.

Žádné další krize se nekonaly. Rosabele poprvé za celé roky a možná i poprvé v životě připadalo, že se může těšit na budoucnost.

Její štěstí však nemělo trvat dlouho.

„Nádherný večírek, slečno Winboltová!“

Když Rosabela ta slova zaslechla, seděla právě v květinami zaplaveném výklenku, kde na ni nebylo vidět. Vzápětí ať ozval zvuk tříštícího se skla. Podívala se na zeni. Její sklenice na víno byla na tisíc kousků. Víno se vyliilo na podlahu a zabarvilo jí lem šatů do ruda.

Rosabele bylo na omdlení. Probrala ji až Philipova slova. „Co se stalo?“

„Není... není mi dobře.“

„Pojď, pomůžu ti nahoru. Opři se o mě.“

„Ne!“ zašeptala. Míjeli zrovna člověka, jehož hlas nenáviděla tolik, že se jí z něj dělalo zle. „Potřebuju na čerstvý vzduch. Vezmi mě do zahrady, Philipe.“

„Tam by ti byla zima –“

„Chci jít ven!“ řekla to tiše, ale naléhavě. Vyšli tedy bočními dveřmi do zimní zahrady. Na lavičce tam ležel šál. Philip ho vzal a přehodil ho Rosabele přes ramena. Pak ji zavedl do altánu. „Posaď se a pověz mi, co se stalo.“

Rosabela však nebyla připravená. „Napila bych se vody, Philipe,“ zašeptala. „Mohl bys mi ji, prosím tě, přinést? Počkám tu na tebe.“

„Samozřejmě.“

Co budu dělat? říkala si skoro hystericky. Byla si téměř jistá, že to byl Selderův hlas. Vyhrožoval jí, že se

vrátí. Po Stephenově smrti však zmizel a od té doby uplynul už víc než rok. Pomalu si začínala myslet, že to vzdal. Očividně se mýlila. Jak se ale dostal na Shearing Hall? Byla to náhoda, nebo ji sem sledoval?

Už už vstávala, aby odsud utekla, ale nakonec se ovládla. Věděla, že se mu nemůže vyhnout. I kdyby teď odešla, našel by si ji. Musím se uklidnit, říkala si. Když ne kvůli sobě, tak kvůli Philipovi.

Selder se s Emily zřejmě seznámil v Londýně. Emily zmiňovala nějakého pana Falkirka, který na ni udělal dojem. O nikom dalším nebyla řeč... Bože, Falkirk musí být ten muž, kterého ona znala jako Seldera. Zavřela oči a začaly se jí vybavovat strašné vzpomínky. Stephenovo zmlácené tělo, jak křičel bolestí... Nesmím připustit, aby se Philip se Selderem nepohodl, rozhodla se. Dobře věděla, co je Selder schopen provést těm, o nichž si myslí, že by ho mohli ohrozit.

Kdyby Philip zjistil, co za člověka pozvala Emily na Shearing Hall, určitě by došlo k nějaké konfrontaci. Jak tomu zabránit? Mohla bych dál předstírat, že jsem Annabela... Ano, to je ono! Musím přesvědčit Seldera, že nejsem paní Ordwayová. Jen tak před ním ochrání své přátele.

„Promiň, že to trvalo tak dlouho. Musel jsem uvítat jednoho opozdilce. Abych řekl pravdu, byl bych raději, kdyby se tu vůbec neukázal.“ Philip se posadil vedle ní a jednou rukou ji objal kolem pasu. „Vzal jsem ti i trochu brandy. Na, vypu to.“

Rosabela usrkla trochy) alkoholu. „Kdo to byl?“ zeptala se.

„Jmenuje se Falkirk. Seznámili jsme se s ním v Londýně. Emily se líbil a pozvala ho na večírek. Co se děje, miláčku? Zase se chvěješ?“

„Obejmi mě, Philipe! Pevně mě obejmi!“

„Ššš, Roso! No tak, se mnou jsi v bezpečí. Nic se ti nemůže stát.“

Rosabela se k němu chvíji tiskla. Pak najednou ztuhla. Qdtáhla se a podívala se mu do očí. „Řekl jsi mi Roso,“ zašeptala.

„Ehm... přerekl jsem se.“

„Nevěřím ti. Ty to víš! Víš, že nejsem Anna!“ Philip váhavě přikývl. „Jak dlouho?“

„Až do této chvíle jsem si nebyl jistý, ale tuším to už několik týdnů.“

„Kdo ti to řekl?“

„Nikdo. Vlastně ty.“

„Já?“

„Řekněme, že jsem na to přišel. Zamiloval jsem se do tebe po velikonocích. Do tebe, ne do Annabely.“

„Emily to ví?“

„Nikomu jsem to neřekl. Proč jste to udělaly?“

„Byla... byla jsem nemocná. Potřebovala jsem si odpočinout, ale nemohla jsem nechat svou kmotru v Londýně samotnou. Tak Anna odjela místo mě.“ Odmlčela se a sklopila oči. „Víš i o Stephenovi?“

„Vím co?“ otázal se opatrně. „Vím, žes byla vdaná, jestli máš na mysli tohle. Pořád... pořád kvůli němu truchlíš, Roso?“

„Ne,“ odvětila smutně. „Nikdy jsem kvůli němu netruchlila. Byla jsem ráda, že zemřel. On taky, už

nechtěl žít. On... ty by ses s někým, jako byl on, nikdy... nestýkal.“

„Já vím,“ přisvědčil vážně.

Rosabela přerývaně vydechla. „Tolik jsem se ti to bála přiznat. Pořád mě miluješ?“

„Ano, říkal jsem ti, že na mém vztahu k tobě se nic nezmění.“

Rosabele se nesmírně ulevilo. Pro její napjaté nervy to bylo příliš, rozplakala se. „Philippe,“ vzlykala, „Philippe, já tě tolik miluju!“

Philip vzápětí podnikl všechno pro to, aby jí dokázal, že její city opětuje. Když se přestali líbat, tiše jí pošeptal: „Tak, a teď mi pověz, co tě tak rozrušilo.“

„Napřed mi ale musíš něco slíbit.“

„Co?“

„Chci... musím ještě nějakou dobu předstírat, že jsem Anna. Neprozradíš mě, že ne?“

„Ne samozřejmě, ale proč v tom chceš pokračovat?“

„Nemůžu udělat nic, aniž bych se napřed poradila s Annabelou.“

„Dobře, ale teď mi konečně pověz, co se stalo.“

Rosabela se zhluboka nadechla. „Já možná pana Falkirka znám, jen jsem si... nevybavila jeho jméno. Jestli je to opravu on, pozná mě. Pro všechny by bylo lepší, kdybych ho přesvědčila, že nejsem Rosabela Ordwayová.“

„To on tě tak vyděsil?“

„Poznala jsem jeho hlas, ale nebudu si jistá, dokud ho neuvidím.“

„Proč nechceš, aby tě poznal?“

„To... to ti nemůžu říct.“

Philip se na chvíli mlčky díval. „Obtěžoval tě, když jsi byla provdaná za Stephena Ordwaye? Bojíš se, že s tím zase začne?“

Zdaleka to nebyla celá pravda, ale Rosabela teď nedokázala vymyslet něco lepšího.

„Ano,“ přikývla. „Prosím tě, pomoz mi ho přesvědčit, že jsem Anna.“

Philip napřed nic neříkal. Pak si povzdychl.

„Vím, že za tím je něco víc. Opravdu mi to nechceš prozradit?“

„Ne... ještě ne. Později.“

„Rád bych to věděl. Kvůli tobě a taky kvůli Emily.“

„Slib mi, že o tom nezačneš,“ Rosabela mu pevně stiskla paži. „Když uvěří, že jsem Anna, odjede do Londýna a už se tu nikdy neukáže. Emily přesvědčíme, že~pro ni není ten pravý. Prosím tě, slib mi to! Až bude pryč, všechno ti povím.“

Philip pochopil, že Rosabela je opravdu zoufalá. „No dobře.“

Když se vrátili do domu, našli Emily v jídelně. S Falkirkem.

„Anno!“ zavolala na Rosabelu. „Philippe, ty taky! Pojd'te sem. Celý večer čekám, až budu moct pana Falkirka představit své přítelkyni. Pan Falkirk – slečna Kellandová.“

Julian Falkirk k nim byl až dosud obrácen zády. Teď se otočil. Podíval se na Rosabelu a usmál se. „Paní Ordwayová! To je ale příjemné překvapení. Už jsem se bál, že vás nikdy nenajdu. Paní Ordwayová je moje stará

přítelkyně. S jejím manželem jsme si byli velice blízcí,“ prohodil k Emily. Očima však Rosabele nestydatě vyhrožoval, připomínal jí její minulost, to, jak by jí mohl ublížit.

Muž, který stál před ní, byl skutečně Selder. Rosabela sebrala všechny síly a omluvně se usmála. Philip jí přispěchal na pomoc. „Chyba lávky, Falkirk. Tohle je Annabela Kellandová. Ona a paní Ordwayová jsou dvojčata.“

„Paní Ordwayová žije v Londýně. Neříkal jste, že ji znáte, pane Falkirk?“ otázala se Emily.

„Ano.“ Falkirk se zamračil. „Alespoň jsem si to myslel.“ Svýma neúprosnýma hadíma očima si Rosabelu nepřestával zkoumavě měřit. Věnovala mu ledový pohled a zvedla bradu. Pan Falkirk se najednou smál. „Promiňte mi, slečno Kellandová. Spletl jsem si vás s vaší sestrou. Ta podoba je opravdu neuvěřitelná.“

„Nic se nestalo, pane. Lidé si nás často pletou.“

„No, tak to jsme vyřešili,“ uzavřel Philip. „Co kdybychom si dali něco k jídlu? Vždycky je to stejné. Na vlastní party se člověk nikdy nenají. Pojd'te, má milá. Jak znám Maynarda, určitě nám něco schoval. Uvidíme se později, Falkirk.“ Philip nabídl Rosabele rámě a odvedl ji pryč.

„Bylas báječná,“ pošeptal jí, sotva byli z doslechu. „Později si s ním ale stejně budeme muset popovídat. Nechci, aby to vypadalo, že se mu vyhýbáme.“

Toho večer musela Rosabela zmobilizovat všechnu svou odvahu, když ji Falkirk požádal o tanec. Philip už tančil s někým jiným, Emily rovněž. Kdyby odmítla,

vzbudilo by to podezření a pan Falkirk zdaleka nebyl přesvědčen.

„Slečno Kellandová,“ začal už cestou na parket. „Nemáte náhodou současnou sestřinu adresu? Rád bych věděl, kdy se má vrátit do Londýna. Něco u ní mám a chci si to vyzvednout.“

„S tím vám bohužel nepomůžu, pane Falkirku. Sestra se mi neozvala už několik týdnů. Ale váš vzkaz jí vyřídím, až se uvidíme. Určitě je stále se svou kmotrou.“

„Ano, s lady Ordwayovou. Dámy cestují samy? To vůbec není bezpečné.“

„Pokud vím, je s nimi plukovník Stanton, synovec lady Ordwayové.“

„Giles Stanton? Stantonovi mají panství v hrabství Derbyshire, že ano?“

Rosabela se na pana Falkirka tázavě zadívala. „To bohužel nevím.“

„Neřekl bych, že pro dámy cestující v takových poměrně odlehlých končinách je plukovník Stanton tím nejvhodnějším průvodcem.“

Rosabela se už už chystala dát mu za pravdu, když si uvědomila, že Annabela by plukovníka neměla znát osobný. „Myslíte? Vy se s plukovníkem Stantonem znáte?“

„Ne, ale slyšel jsem o něm. Má pověst bezohledného člověka.“

Rosabela by si ráda poslechla podrobnosti, ale nechtěla vzbudit podezření. Pravdou bylo, že Annabela se jí už dlouho neozvala, a to jí dělalo starosti.

„Je to koneckonců Stephenův dědic,“ prohodila nedbale. „Má sestra s ním má stále nějaké neshody. Pochybuji ale, že by udělal něco, co by vyvolalo skandál.“

„To jistě ne,“ odvětil pan Falkirk. Rosabela postřehla, že to míní ironicky. Tvářila se však, jako by si ničeho nevšimla. Začala hovořit o hudbě a hostitelích a podobných tématech, k nimž se lidé uchylují, když nevědí, co by řekli.

Večírek se chýlil ke konci. Rosabela se cítila k smrti vyčerpaná. Neutuchající zájem pana Falkirka o její osobu si vybral svou daň. Emily neuniklo, že její tolik očekávaný host slečnu Kellandovou neustále sleduje pohledem. Dotklo se jí to a bylo to na ní znát. Rosabela věděla, jak se Emily cítí, ale nemohla své přítelkyni nijak pomoci. Nezbyvalo než doufat, že se Julian Falkirk svým chováním Emily jednou provždy znechutí.

Konečně jí oznámili, že kočár už na ni čeká. Pan Falkirk jí nabídl doprovod. Rosabela, konsternovaná hrůzou, se nezmohla ani na slovo. „Jsem tím slečně Kellandové povinován kvůli její sestře,“ poznamenal úlisně. „Silnice nejsou v noci bezpečné.“

„V Berkshire ano, pane,“ usadil ho Philip stroze. „Mimo to jsem otci této dámy slíbil, že ji doprovodím osobně.“

„V tom případě vám popřeji dobrou noc.“ Obrátil se k Emily. „Děkuji vám za skutečně velice příjemný večer, slečno Winboltová. Kdybyste mi dala vědět, až příště

pojedete do Londýna, obstaral bych vám lístky do divadla. Většinou se mi podaří zajistit nejlepší místa.“

Rosabelu potěšilo, že Emily pana Falkirka rozhodně nevyznamenávala svou přízní. „Děkuji vám, pane s Falkirkem. Myslím, že teď nějakou dobu zůstaneme na venkově. Dobrou noc.“

Pana Falkirka se strohé rozloučení zjevně nijak nedotklo. Věnoval Emily charismatický úsměv, při němž Rosabelu zamrazilo.

„Dobrou noc, slečno Winboltová.“ Úklona, poslední pohled na Rosabelu a byl pryč! Rosabela se málem rozplakala úlevou. „Emily –“

„Máš na šatech skvrnu, Anno. Dole na lemu. Doufám, že to půjde vyprat.“

Rosabela sklonila hlavu. Na nehodu s vínem úplně zapomněla. Skvrna mezitím vybledla do tmavě hnědá. „Becky si s tím poradí. Doufám, že ses dobře bavila, Emily. Byl to skvělý večírek.“

„Ano, děkuji. Bavila jsem se dobře. Jen myslím, že ty šaty byly omyl. Ta barva mi nesluší. Dobrou noc. Philip tě doprovodí.“

„Uvidíme se zítra?“

„Asi ano. Jsem trochu unavená. Dobrou noc, Philipe.“ Emily se otočila a pomalu zamířila po schodech do patra.

Philip se za ní díval s pochmurným výrazem ve tváři. Pak se otočil a vzal Rosabelu za ruku. „Je nešťastná. Přál bych si, aby Falkirka nikdy nepotkala!“

„Ano, je nešťastná, ale bude dobře, když na něj zapomene. Věř mi, s mužem, jako je on, by se Emily neměla vůbec stýkat.“

„Věřím ti. Pojedeme?“

„Nemusíš jet se mnou, Philipe. Jak by ses dostal zpátky?“

„Roso, miláčku! Dnešní večer považuju za začátek našeho neoficiálního zasnoubení. Jestli si myslíš, že bych tě nechal jet domů samotnou, tak jsi šílená! Zpátky poletím na křídlech lásky nebo mi John Bostock půjčí koně, jak budeš chtít.“

Se smíchem se vydali k čekajícímu kočáru. Emily je pozorovala z okna své ložnice a v očích měla nekonečný smutek.

Uběhl týden a po Julianu Falkirkovi nebylo ani vidu, ani slechu. Rosabela začínala zase volně dýchat. Byl to týden šťastný i nešťastný. Emily se trápila. Před večírkem ji pomyšlení na to, že jí bude brzy pětadvacet, nijak nezkrušovalo. Nyní se o svém věku a nedostatku vyhlídek zmiňovala často. Zájem Juliana Falkirka o Rosabelu zranil její pýchu. Tvářila se ale, že na to zapomněla. K Rosabele byla stejně přátelská jako dřív. Jen teď častěji hovořila o budoucnosti.

„Je třeba podívat se pravdě do očí, Anno. Je jasné, že ty a Philip jste pro sebe stvořeni. Vlastně nechápu, proč jste ještě neoznámili vaše zasnoubení veřejně. Až se vezmete, sotva budete stát o to, aby s vámi žil někdo třetí.“

„Emily! Shearing je dost velký pro tucet sester, vždycky to bude tvůj domov. Pokud jde o naše

zasnoubení, jistě chápeš, že nechceme nic oznamovat, dokud se nespojím se svou sestrou. Napsala jsem jí už alespoň třikrát a stále žádná odpověď. Ty dopisy se musefy ztratit, jinak si to nedokážu vysvětlit.“

Emily jí konejšivě položila ruku na rameno. „Nedělej si starosti. Když jsme cestovali kolem jezer my s Philipem, nikdo o nás neslyšel celé týdny.“

„Ale už je říjen! Na výlety po venkově podzim není zrovna tou nejlepší roční dobou. Lady Ordwayové to určitě nesvědčí.“

„Už brzy se ti ozvou, za to ti ručím. A teď mi pověz, pojeděš se mnou a s Philipem k lady Harwardenové?“

Rosabela se usmála. Rozhodně neměla v úmyslu se Roné dámě přiblížit dřív, než zjistí, o co jde v té záležitosti s koněm. „Bohužel už mám na programu něco jiného.“ Snažila se vypadat, že ji to mrzí.

Obdobná konverzace proběhla i mezi Philipem a Rosabelou.

„Chci, aby celý svět věděl, že patříme k sobě,“ argumentoval Philip. „Co je na tom divného?“

„Philip, nemůžeš oznámit své zasnoubení s Annabelou Kellandovou a pak si vzít Rosabelu Ordwayovou. Co by tomu řekli sousedé?“

„K čertu se sousedy!“ Povzdychnul si. „Ano, ano. Máš pravdu. Nemůžeme nechat pobíhat po Anglii dvě Rosabely Ordwayové. Kde že je teď ta tvá sestřička?“

Rosabela se zachmuřila.

„Nevím a dělá mi to starosti.“

„Roso, miláčku, netvař se tak. Znal jsem Annabelu jen krátce, ale vím, že ta se o sebe postará a o lady Ordwayovou taky.“

„Je s nimi Giles Stanton. Bojím se, že s ním nejsou v bezpečí.“

„Stanton? Giles Stanton je s nimi? Jak to?“

„Je synovec tety Laury a Stephenův dědic. Jeho matka byla starší sestrou sira Johna Ordwaye.“

„Myslel jsem, že Giles je někde ve Francii nebo ve Vídni. Prostě někde v Evropě.“

„Vrátil se do Anglie už vloni s vévodou z Wellingtonu. Do ciziny zajíždí už jen občas.“

„Tak to můžeš být klidná. Anna by nemohla být v lepších rukou. Gilese Stantonů znám. Byli jsme spolu v armádě. Skvělý muž.“

„Myslíš?“ otázala se Rosabela pochybovačně.

„Dokážu si představit, že by se dámám mohl zdát příliš drsný. Nikdy neztrácí čas zdvořilostními frázemi.“

„To ne!“ přisvědčila Rosabela roztrpčeně.

„Má ryzí charakter. Anna nemůže mít lepší doprovod. Nakonec, drahá, nejsou přece někde v divočině. Jen na jeho panství v Derbyshire!“

„Tak proč nepíše?“ povzdychla si Rosabela ztrápeně.

V den, na který byla naplánována návštěva Winboltových u lady Harwardenové, zůstala Rosabela doma. Jiný program pochopitelně neměla. Stejně jako Philipa ji vůbec netěšilo, že musí zasnoubení odložit. Za svým rozhodnutím si však stála a pan Kelland ji v tom podporoval.

„Anna to všechno podnikla jen proto, aby ti pomohla, Roso. Nemůžeš se prostě prohlásit za Rosabelu, dokud si s ní nepromluvíš. Nevíme, jestli by to teď neohrozilo její postavení.“

„Ale Philip a já –“

„Se chcete zasnoubit a vzít, nejlépe hned. Trpělivost, má milá. Nejste děti, můžete počkat. Tak a teď se běž projít, potřebuju tady něco dodělat.“

Když se ochladilo, pan Kelland znovu zaujal své staré místo o krbu a obklopil se knihami. Literatura ho však už riepohlcovala tolik jako dřív. Philip docházel několikrát týdně na partii šachu a Rosabela otce často navštěvovala a povídala si s ním. Nyní však pan Kelland dokončoval esej o umění starých Řeků a na dceru neměl čas.

Rosa se tedy vydala na procházku po parku. Obloha byla zatažená, vítr ohýbal větve stromů a honil listí po zemi. Pomalu začínala zima.

Už jsem na Temperley skoro šest měsíců, pomyslela si. Celého půl roku. Jak se za tu dobu můj život změnil! Hlavou se jí honila spousta otázek. Jak asi Annabela vychází s Gilesem? Jestlipak ho přiměla změnit názor na Rosabelu Ordwayovou? Becky byla skálopevně přesvědčena, že Annabele se Giles líbí. Rosabele se to zdálo absurdní, i když... Philip má o Gilesovi tak dobré mínění.

Zvláštní, že se ti dva znají. No, vlastně ani ne. Jsou stejně staří, oba sloužili v armádě. Možná jsem Gilesovi přece jen křivdila, pomyslela si.

„Co byste řekla, kdybych vám teď sdělil, že jsem našel vaši sestru, Rosabelo?“

Otočila se. Stál tam Selder. Opíral se o dub a posměšně ji pozoroval. Byl to šok, ale Rosabela ho zvládla.

„Pane Falkirku! Co tady děláte?“

„Myslel jsem, že byste ráda věděla, kde je Annabela.“ Rosabela bojovně zvedla bradu. „Annabela? Co tím myslíte? Já jsem Annabela.“

„To se teprve uvidí.“

„Mluvíte nesmysly, pane. Víte, kde se paní Ordwayová právě nachází?“

„Ne. Ta pěkná vdovička mi pořád uniká. Není v Buxtonu. Jestli ale je s Gilesem Stantonem, pak vím, kde ji mám hledat. Jen nechci plýtvat časem, protože Rosabela Ordwayová možná stojí přímo přede mnou.“

„Nebudu se tu s vámi dohadovat, pan Falkirku. Buď víte, kde Rosa je, nebo ne. Pokud ano, budu vám vděčná, když mi to sdělíte. Pokud ne, nebudu plýtvat časem ani vaším, ani svým.“

„Řekněme, že jste slečna Annabela Kellandová, Rosabelo. Rád bych paní Ordwayové něco vzkázal. Její manžel jí něco dal. Patří to mně a já to chci zpátky. Ona už bude vědět, oč jde. Vyřídíte jí, že když mi to nedá po dobrém, vezmu si to sám. Po zlém. Jste nějaká bledá, Rosabelo. Copak, vybavují se vám ošklivé vzpomínky?“

„Ne, jen se mi nelíbí, s jakou záští to říkáte, pane. Začínám se o svou sestru bát a přestaňte mi prosím říkat Rosabelo.“

„Když udělá, oč ji žádám, nic se jí nestane. Prostě jí to vyřídíte.“ Otočil se. Zjevně se chystal odejít.

„Pane Falkirku!“

„Ano?“

„Opravdu... opravdu netuším, kde by Rosa mohla být. Jak bych jí tedy mohla váš vzkaz vyřídít?“

„V tom případě doufejte, že ji najdete dřív než já. Zase vás navštívím.“

„Ne!“ Rosabelin výkřik zanikl v poryvu větru. Selder byl pryč.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Rosabela se posadila na kmen spadlého stromu. Motala se jí hlava. Nechápala, co po ní Selder chce. Její manžel jí přece nic nedal, a ona přece o něj pečovala s tetou Laurou až do jeho smrti. Stephen nakonec strašným zraněním, která mu způsobil Selder, podlehl. V deliriu sice mumlal něco o penězích, ale nebylo mu rozumět.

Rosabela a lady Ordwayová se zoufale snažily zabránit skandálu, který by je nepochybně neminul, kdyby některé Stephenovy aktivity vešly ve známost. Kromě nich k němu nikdo nesměl. Ošetřoval ho pouze rodinný lékař, ale ani jeho se Stephenem nenechávali samotného. Podle oficiální verze spadl Rosabelin manžel

ze schodů. Ať už si doktor myslel cokoliv, jejich vysvětlení, pravděpodobně z úcty k lady Ordwayové, nezpochybnil.

Co budu dělat? říkala si. Brzy zjistila, že mnoho možností se jí nenabízí. S Annabelou se spojit nemohla a Falkirk už byl pryč. Měla svázané ruce. Pokušení svěřit se Philipovi, přenést to strašné břímě na jeho bedra, bylo silné... Pak si ale vzpomněla na Stephenovo zubožené tělo a zabořila hlavu do dlaní. To nemůžu udělat, povzdychla si. Nemůžu vystavit milovaného Philipa takovému riziku. Musím to zvládnout sama.

Co když ale Falkirk Annu najde dřív, než se mi podaří ji varovat? Při pomyšlení na to, co by mohl Anně udělat, ji mrazilo. Jak bych tomu mohla zabránit? zoufala si. Po několika minutách došla k závěru, že není o čem přemýšlet. Nemá na výběr.

Večer napíšu Anně, aby se se mnou okamžitě spojila, rozhodla se nakonec. Jestli neodpoví do Falkirkova návratu, budu mu muset říct pravdu. Přiznat se, že skutečně jsem Rosabela Ordwayová. Uvědomila si, že je promrzlá na kost, a zamířila zpátky k domu.

Uběhl další týden, týden pro Rosabelu neobyčejně stresující. Philipa vídala skoro každý den. Bylo těžké před ním tajit, jaká muka prožívá. Hrozila se dne, kdy se jí zeptá, co se děje. A když už si byla jistá, že ten den nadešel, přišla z Arlington Street zpráva, že lord Winbolt onemocněl. Philip okamžitě odjel do Londýna.

Po jeho odjezdu napětí, v němž žila, alespoň částečně polevilo. Postrádala ale Philipovu podporu a sílu. O

několik dní později se na Temperley zastavila Emily se zprávou, že lord Winbolt je už mimo nebezpečí. Philip ale i nadále zůstal v Londýně. Dohlížel na dědečkovy obchodní záležitosti a dával pozor, aby se lord Winbolt příliš nepřepínal.

„Požádal mě, abych za den za dva přijela za ním a pomohla mu dědečka trochu rozptýlit. Starého pána je totiž dost obtížné udržet v posteli. Mezitím tu mám dohlédnout na tebe, Anno. Philip si dělá starosti. Říkal, že jsi hrozně bledá. Stalo se něco? Nechceš se mi s něčím svěřit?“

„Philip je přehnaně starostlivý, Emily. Vždyť ho znáš. Je nějaká naděje, že se lord Winbolt zotaví úplně?“

„Doufáme v to, ale v jeho věku není nic jisté. Nevím, jak by to Philip nesl, kdyby dědeček zemřel. Má ho moc rád.“

„Kdy... kdy že jsi říkala, že odjíždíš do Londýna?“

„Ještě to nevím jistě. Asi hned, jak pro mě Philip pošle.“

Koncem onoho týdne pan Falkirk opět poctil Rosabelu svou nevíтанou návštěvou. Objevil se stejně náhle jako posledně, když byla venku na procházce.

„Koho to nevidím, krásná slečna Kellandová, nebo snad paní Ordwayová?“

Rosabela bojovně vypjala hrud'. „Polekal jste mě, pane Falkirku. Našel jste mou sestru?“

„Ne, ještě ne, ale moji lidé ji hledají. Stanton ji někde schovává a vy možná víte kde... slečno Kellandová. Měla jste už možnost předat jí můj vzkaz?“

Rosabele se prudce rozbušilo srdce. Nadešel okamžik, kdy se musela rozhodnout. Od Anny nepřišel ani řádek, řekne tedy Falkirkovi pravdu. Letmo se jí mihlo hlavou, jak by bylo báječné, kdyby tu Philip byl s ní... Nemělo cenu to protahovat.

„To nebylo třeba, Seldere. Už se nebudu vytáčet. Měl jste pravdu. Jsem Rosabela Ordwayová.“

Falkirk byl skokem u ní a pevně jí stiskl paži. „*Neříkejte mi Seldere!*“ zasyčel. „Jmenuju se Falkirk. Rozuměla jste?“ Zacloumal s ní.

„Ano,“ vydechla Rosabela vydešeně. „P-pust'te mě. To bolí.“

Pustil ji a s předstíranou lítostí ji poplácá po ruce. „Omlouvám se. Někdy se neovládnu, když mi někdo připomíná staré, méně šťastné časy. Hmm... tak vy jste Rosabela Ordwayová?“

Rosabela přikývla.

„Tak mi řekněte, kde jsou ty papíry.“

„Jaké papíry?“

„Neplýtvejte mým časem. Dobře víte, co hledám.“

„Mýlíte se. O vašich papírech nic nevím. Stephen se o nich nikdy nezmnínil. Mně je rozhodně nedal a lady Ordwayová také ne.“

„Ne? Tomu nevěřím.“

„Musíte mi věřit! Přísahám, že nic nemám! Au!“

Falkirk ji chytil za zápěstí a zkroutil jí ruku za zády. Do ucha jí svým sametovým hlasem pošeptal: „Budu pamatovat na to, že jste dáma. Prozatím. Mám v úmyslu stát se úctyhodným občanem, má milá, a ty papíry by mě

mohly ohrozit. Tak mi prostě povězte, kde jsou.“ Znovu s ní pořádně smýknul.

Rosabela vykřikla bolestí. „Klidně mi zlámejte všechny kosti v těle, jako jste to udělal Stephenovi!“ vykřikla. „Nemůžu vám říct něco, co nevím! Stephen se mi o žádných vašich papírech ani slovem nezmínil. Přísahám, že je to pravda!“ Zoufalství v jejím hlase ho zřejmě přesvědčilo. Pustil ji a o krok couvnul.

„Začínám vám věřit. Nevíte nic,“ řekl pomalu. „Vůbec netušíte, o čem mluvím. Chcete vědět proč? Lhala jste mi. Vy nejste vdova po Stephenu Ordwayovi. Vy se tu jen snažíte chránit svou sestru. Jste... Annabela Kellandová!“

Rosabela na něj ohromeně vytřeštila oči. To nečekala. „Mýlíte se! Já jsem Rosabela Ordwayová, přísahám!“

„Klidně si přísahajte, má drahá.“ Jednou rukou ji chytil vzadu za krk a znovu si ji přitáhl k sobě. Druhou ji pevně objal kolem pasu. „Jste rozkošná, to se musí nechat. Obě jste takové vzrušující kočky. Kdybych měl víc času, vidělo by se, jestli v sobě máte víc krve rtež Rosabela. No, alespoň vám na krku nevisí chcípácký manžel.“

Rosabela se upřeně podívala do jeho černých, hadích očí. „Pusťte mě!“ Nechtěla dát najevo, jak moc se ho bojí. „Já ani má sestra vám nemáme co říct.“

„Uvidíme...“ Usmál se, sklonil hlavu a pomalu ji políbil. Držel ji přitom tak pevně, že se nemohla hýbat, nemohla dýchat. Měla pocit, že se udusí... „Pane Falkirku! Anno!“

Falkirk se prudce otočil, Rosabelu postrčil před sebe jako štít. Když zjistil, kdo je vyrušil, pustil ji. Rosabela se dopotácela k nejbližšímu stromu a opřela se o kmen. Přerývaně a dychtivě vdechovala doušky studeného podzimního vzduchu. Pan Falkirk se galantně uklonil. Úsměv mu ani na okamžik nezmizel z tváře.

„Slečna Winboltová. Myslel jsem, že jste s bratrem v Londýně.“

Emily byla znechucená a očividně v šoku. Ve tváři se jí zračilo pohrdání.

Rosabela chtěla něco říct, všechno vysvětlit, ale v ústech měla úplně sucho. Zmohla se jen na to, aby zaskřehotala přítelkynino jméno. „Emily –“

„Omlouvám se, že jsem přerušila tuto... tuto idylku. Netušila jsem, že se tak dobře znáte,“ podotkla Emily ledově.

Falkirk se rozesmál. „Mýlíte se, my se neznáme! Jen jsem zkoušel, jestli je slečna Kellandová k máni tak snadno jako její sestra.“

„To není pravda!“ vykřikla Rosabela ochraptěle. „Ubránila jsem se tehdy, ubránila bych se i teď, Seldere –“ Falkirk ji probodnul pohledem, vzduch kolem zhoustnul. Zhluboka se nadechla a pokračovala. „Totiž... Falkirku, sotva... bych našla někoho, kdo by ve mně vzbuzoval větší odpor a děs než vy!“

„Sestra se vám zřejmě svěřila, Annabelo, ale, jak se zdá, ne se vším. Odpor a děs? Statečná slova. Myslí to vážně, co říkáte, slečno Winboltová?“

Emily se dívala z jednoho na druhého. Rosabela byla sinalá a ve Falkirkově postoji bylo cosi nepřirozeně

napjatého. „Nevím, pane,“ řekla nakonec pomalu, „ale vidím, že slečně Kellandové není dobře.“

„Prosím tě, Emily, pomoz mi zpátky na Temperley.“

„Já? Nebyla bys raději, kdyby tě doprovodil pan Falkirk?“ Emilyin hlas zněl stále chladně, ale bylo znát, že váhá.

Falkirk se usmál a odmítavě zavrtěl hlavou. „Omlouvám se, madam. Není to ode mě galantní, ale bohužel spěchám. Mám moc práce – na severu. Pokud se dozvíte něco o současném pobytu vaší sestry, Annabelo, nechte mi vzkaz u hostinského *U labutě se dvěma krky*.“

„Ne!“ vykřikla Rosabela zoufale. „Nejezděte na sever! Nechte mou sestru na pokoji! Říkám vám... přísahám, že já jsem Rosabela Ordwayová!“

„To povídejte jejímu bratrovi.“ Zasmál se Falkirk a kývl hlavou k Emily. „Ale dejte si pozor! Ten chudáček by vám mohl uvěřit. Jistě vždycky snil o nevinné, panenské nevěstě. Jak myslíte, že by se mu líbilo mít místo ní za ženu vyžilou vdovu?“ Krátce se zasmál, odvázel koně od stromu, nasedl a byl pryč.

Rosabela se napůl sesula k zemi, hlava jí klesla do dlaní. Bylo ticho. Když konečně vzhlédla, Emily tam pořád ještě stála a dívala se na ni. Z výrazu její tváře se nedalo nic vyčíst.

„Věříš mu, Emily?“

„Když jsem se v Londýně s panem Falkirkem seznámila, byl... jiný. Myslela jsem, že jsem možná konečně našla někoho, komu bych mohla důvěřovat... tak jako jsem důvěřovala tobě. On ale není tím mužem, za jakého jsem ho měla.“ v „Emily –“

„A totéž zřejmě platí i o tobě.“

„Tak to není, Emily.“

„Přisahala jsi, že se jmenuješ Rosabela.“

„Ano. Říkala jsem mu pravdu, ale on mi nevěřil,“ souhlasila Rosabela nešťastně.

„To mi připadá zvláštní. Měsíce jsi nám tvrdila, že jsi Annabela. Buď jsi lhala jemu, nebo sis ze mě a z Philipa a vlastně tady ze všech celou tu dobu dělala blázny.“

„Je... je mi to líto. Philip ale ví, kdo doopravdy jsem a otec taky.“

„Ví Philip i o panu Falkirkovi?“

Rosabela byl unavená. Minulost a lži, vina a podvody s ní spojené ji nakonec dostaly. V tu chvíli byla tak skleslá, že ani neměla sílu se bránit. „Ví co?“ zeptala se nakonec.

„Žes s ním měla poměr.“

„To není pravda, Emily! Nechci se s tebou hádat. Neznáš Falkirka ani měsíc. Se mnou se přáteliš od Velikonoc a určitě víš, co cítím k Philipovi. Rozhodnout se musíš sama.“ Rosabela se postavila. Chvěla se. Už byla zima. „Teď se musím vrátit zpátky na Temperley. Pomůžeš mi, nebo mám jít sama?“

„Pomůžu ti, nejsem žádný necita. Vidím, že jsi vyčerpaná. Kromě toho jsem svého koně nechala u vás ve stáji. Paní Bostocková mi pověřila, že ses šla projít do hájku. Chtěla jsem ti jen říct, že Philip zařídil, abych mohla odjet do Londýna už zítra.“

„Aha.“

„Proč jsi to udělala, Anno... Rosabelo? Teď ani nevím, jak ti mám říkat!“

Už byly na cestě k domu, Rosabela se zastavila a podívala se Emily do očí. „Určitě jsi někdy v životě byla smutná, Emily. Víím, taky jsi to neměla lehké, ale jedno mi věř. Tvůj život byl procházka růžovým sadem ve srovnání s tím, co mám za sebou já. Prosím, nesuď mě přísně. O Velikonocích mi Annabela nabídla pomoc, únik ze situace, která pro mě začínala být nesnesitelná, a já jsem přijala. Nechtěly jsme nikomu ublížit. Mělo to být jen na měsíc, nanejvýš na šest týdnů.“

„Tak proč jste se zase nevyměnily?“ Emily zůstávala jako kus ledu.

„Nevím, kde teď Anna je. Někde na severu s mou kmotrou a Gilesem Stantonem, ale netuším přesně kde. Neozvala se mi už celé týdny.“

Pokračovaly dál. „Vyměnily jste se tedy o Velikonocích. To vysvětluje mnohé. Philip to celou tu dobu věděl?“

„Ne, řekla jsem mu to na tvém večírku, ale tušil to už dřív. Já ho miluju, Emily. Za nic na světě bych mu neublížila.“

Emily dlouho mlčela. Promluvila, až když byl dům na dohled. „Byl to pro mě šok. Nevím, co si o tom mám myslet. Už je to dlouho, co jsem někomu důvěřovala tolik jako tobě. Když jsme se setkaly poprvé, měla jsem dojem, že jsi přímá a otevřená. Ale to jsi vlastně nebyla ty... Sama vidíš, nevím.“

Teď byla řada na Rosabele, aby mlčela. Chtěla něco říct, ale tváří v tvář tak zjevnému nepřátelství to nebylo snadné. Když se ale Emily chystala odjet, Rosabela už nemohla svou prosbu dál odkládat.

„Emily, ráda bych tě požádala, kvůli nám všem, abys nikomu neříkala, kdo ve skutečnosti jsem. Nechci nikoho klamat déle, než to bude nezbytně nutné, ale napřed se musím spojit s Annou.“ Odmlčela se, ale Emily neodpovídala. Rosabela tedy pokračovala: „Na tom jsme se s Philipem shodli.“

„Dobře... Anno,“ odvětila Emily chladně.
„Vynasnažím se nic neprozradit.“ v „A... a...“

Emily ji rozčileně přerušila: „Jestli chceš, abych ti slíbila, že Philipovi o dnešním ránu nic nepovím, tak ti rovnou říkám ne.“

„Ale –“

„Nejsem žádný žalobníček. Sama o tom nezačnu, ale jestli se mě zeptá, povím mu pravdu. Žádat mě, abych mu lhala, je plýtvání časem. Sbohem... Anno.“ Emily s kamennou tváří nasedla a odjela.

Když Emily dorazila do Londýna, lord Winbolt se už cítil téměř úplně dobře. Philip byl rád, že ho může nechat její péči a věnovat se obchodním záležitostem. Večer, když se sešli u večeře, se však Emily nemohla otázkám na poslední události v Berkshire vyhnout. Bylo jí zatěžko předstírat, že jí podvod, jehož se stala obětí, neublížil. Předstírat, že všechno je v pořádku. Několikrát se vyhnula přímé odpovědi, až nakonec Philip ztratil trpělivost: „Co se děje, Emily? Obvykle nebýváš tak neochotná podělit se se mnou o poslední klepy. Jak se daří našim přátelům na Temperley?“

„Ehm... vlastně jsem je moc neviděla,“ odvětila jeho sestra váhavě a napila se vína.

„Jak to? Vždyť jsem tě přece žádal, abys dohlédla... na dámu mého srdce.“

Taková výčitka od zbožňovaného bratra byla na Emily příliš. Vybuchla. „Už to nevydržím! Řekni mi, Philipe, proč ‚dámu svého srdce‘ nikdy neoslovuješ jménem?“

Chvilí bylo ticho. Pak Philip pomalu řekl: „Aha... Tak je to. Pověděla ti to, nebo jsi to uhodla?“

„Řekněme, že jsem na to prostě přišla,“ odvětila hoře.

„Jak? Nikdo kromě lidí z Temperley to neví.“

Emily se neovládla. „Myslíš?“ podotkla uštěpačně.

„Kdo to ví? Falkirk? To není možné, přesvědčili jsme ho, že je Anna. Proč se směješ?“

„Je to tak neuvěřitelně legrační!“ Hystericky se zasmála, znovu usrkla trochu vína a vyhnula se Philipovu pohledu. „Já jsem si myslela, že je Anna. Ty jsi věděl, že je to Rosa. Ona řekla Falkirkovi, že je Rosa, a on...“ Emily pro smích ani nemohla dokončit větu. „On řekl, že jí nevěří. Myslí si, že je to Anna. A ona mi pak přísahala, že je Rosa! Ach Philipe, rozplést tu síť intrik a podvodů, kterou utkala, je tak těžké!“

Philip vstal, obešel stůl a vzal Emily sklenici s vínem z ruky. „To, co říkáš, mi nedává smysl, Emily. Kdy a kde se odehrála tato konverzace?“

Emily se opřela a podívala se mu do očí. Chtěla i nechtěla mu to povědět. „Den před mým odjezdem. V hájku u Temperley.“ Philip očividně čekal, že bude pokračovat, ale Emily jen vzdorovitě dodala: „Musíš se

mě ptát. Slíbila jsem, že sama o tom nezačnu, ale když se zeptáš, odpovím ti.“

„Zatraceně, to není hra, Emily! Pověz mi všechno!“ Nikdy na ni nemluvil takovým tónem. Šokovalo ji to. Philip si uvědomil, že to přehnal. Vzal ji za ruku a pokračoval trochu jemněji. „Je to vážná věc. Musím vědět, co se stalo. Pověz mi to! Řeklas, že Falkirk byl s Rosou v lesíku.“

„On... líbal ji. Říkal, že chce vědět, jestli je jako její sestra... jestli taky jeho návrhy ráda uvítá. Naznačoval, že Rosabela Ordwayová ho v minulosti líbala, Philipe.“

„Pokračuj. Co na to Rosa?“

„Popřela to, samozřejmě. Byla rozčilená. Tvrдила, že ho odmítla tehdy i teď.“ Emily se na okamžik zamyslela. „Bylo to zvláštní. Tomu, co se stalo pak, jsem moc nerozuměla. Ale... měla jsem dojem, že v tu chvíli měl chuť ji zabít. To by ale neudělal, že ne?“ s „Co mu řekla, Emily?“

„Napřed jsem si myslela, že ho oslovila *Seldere*. Pak se ale opravila a pokračovala dál. Byla skutečně vyděšená. Řekla, že by sotva našla někoho, kdo by v ní vzbuzoval takový odpor a děs.“

„Selder!“

„To slovo něco znamená? Myslela jsem, že se přeřekla.“

„Je to jméno. Dobrý bože, tak takhle to je!“ Philip, který dřepěl vedle Emilyiny židle, teď vstal a začal přecházet po místnosti. „Selder!“ Když se trochu uklidnil, vrátil se k Emily a znovu se k ní sklonil. „Co se stalo pak?“

„Anna nevypadala dobře. Požádala mě, abych ji doprovodila do domu. Já... já jsem byla pobouřená a řekla jsem něco v tom smyslu, že by jí měl pomoci Falkirk, ale on odmítl. Někam spěchal. Pak se ještě zmínil o její sestře a nějakých papírech... Požádal ji, aby se s ním spojila.“

„Jak?“

„Má nechat vzkaz u hostinského od *Labutě se dvěma krky*.“

„Tam to znám. Je to zájezdní hostinec. Ještě něco?“

„Falkirk už byl na odchodu, když na něj Rosa začala křičet. Přisahala, že ona je Rosabela Ordwayová, a žádala ho, aby nechal její sestru na pokoji.“

„Holčička moje! A co na to Falkirk?“

„Pobavilo ho to. Začal se smát. To je všechno. Více méně.“

„Chci slyšet úplně všechno, Emily!“

„Já ti to ale nechci říct.“

„No tak, Emily!“

„Říkal, že se neoženíš... s vyžilou vdovou.“

Philip prudce vstal a sevřel ruce v pěst. „Jak rád bych toho chlapa zabil! A možná to udělám, pokud ho dřív nepověsí!“ Podíval se na Emily... Po tvářích jí tekly slzy. „Neplač, Emily. Je dobře, žes mi to pověděla. Ušetřila jsi mi spoustu starostí a ty sama... ani nevíš, jaké jsi měla štěstí.“

V prvním okamžiku plánoval Philip Falkirka okamžitě vyhledat a škrtnout ho tak dlouho, dokud z něj nedostane pravdu. Zvítězil však v pořadí až druhý, a rozhodně prozíravější nápad. K *Labuti se dvěma krky*

poslal na výzvědy jednoho všímavého podkoního a sám se spokojil s nenápadným výsledkem dědečkova lékaře. Předmětem jeho zájmu byla pochopitelně smrt Stephena Ordwaye.

„Smutná záležitost,“ vyjádřil se Sir James. „Cottrell je jejich rodinný lékař. Zmínil se, že ta zranění byla opravdu strašná. Ty dvě ubohé ženy, lady Ordwayová a její snacha, vyjadřoval se o nich velmi obdivně. Ošetřovaly ho až do konce.“

„Prý upadl. Ze schodů do sklepa.“

„Ano, říkalo se to.“

Ať se Philip snažil sebevíc, už ze sira Jamese nic nedostal. Starý pán pevně stiskl rty a odmítl o té nešťastné záležitosti dál hovořit. Bylo zřejmé, že se Stephenovou smrtí nebylo všechno v pořádku.

Podkoní se vrátil se zprávou, že Falkirk v hostinci stále bydlí a má dokonce zapláceno na další týden. Zatím se to vyvíjelo dobře. Philip začal obcházet kluby a hospody, o nichž věděl, že je Falkirk navštěvuje. Nikdy se však na něj nevyptával. Naopak dělal všechno pro to, aby se potkali jakoby náhodou, a skutečná náhoda je nakonec přece jen svedla dohromady. Philip byl právě na cestě do Gilesova bytu, aby tam nechal příteli vzkaz, že se s ním má co nejdříve spojit. Na Falkirka narazil na rohu Charles Street. Mělo mě to napadnout, že to znovu zkusí u Ordwayových, pomyslel si.

„Pan Falkirk!“ Hned se k němu hnál. „To je mi ale překvapení! Byl jste u Ordwayových? Jsou doma?“

„Ne!“ Falkirk očividně nebyl v dobrém rozmaru. „Nejvyšší čas, aby se vrátili.“

„Myslím, že slečně Kellandové se taky ještě neozvali. Pochopitelně to nevím jistě, už jsem s ní nějakou dobu nemluvil.“

„Nenavštívil jste ji v poslední době?“

„Ne. Můj dědeček, lord Winbolt, onemocněl. Vrátil jsem se do Londýna hned po večíрку.“

„Jak se daří slečně Winboltové?“

Philip si dovilil mírně nechápavý úsměv. „Mé sestře? Přijela do Londýna předevečírem. Ještě jsme ani neměli čas si popovídat. Daří se jí dobře, pokud vím. Je snad jen trochu tichá. To se ovšem dalo očekávat.“

„Skutečně?“ podotknul Falkirk ostře. Philip se zatvářil překvapeně. „Samozřejmě,“ jal se zcela vážně vysvětlovat. „Na dědečkovi jí hodně záleží. Tráví s ní skoro všechn svůj čas. Jdete mým směrem, Falkirku?“

Sladili krok. „Právě jsem byl u Stanton, zeptat se, jestli o něm služebnictvo něco neví. Slečna Kellandová mě o to požádala. Obávám se ale, že hospodyně neví o nic víc než my. Povězte mi, Falkirku, proč je vlastně sháníte? Vy se přece se Stantonem neznáte. Pokud se pamatuj u, přál jste si hovořit pouze s paní Ordwayovou.“

Falkirk si Philipa pátravě přeměřil očima. Pan Winbolt se ale tvářil naprosto nevinně. „Ano,“ souhlasil pomalu. „Má nějaké moje... papíry.“

„Papíry?“

Falkirk očividně dospěl k jakémusi rozhodnutí. „Abych k vám byl upřímný, Winbolte, jde o jistou delikátní záležitost. Paní Ordwayová a já... víte, jak to chodí. Stephen Ordway byl takový chcípáček a Rosabela

je krásná žena. Vášnivá žena. Už to skončilo, ale svého času jsem jí napsal pár dopisů...“

„Chápu. Chcete je zpátky.“

„Přesně tak. Nerad bych, by se dostaly do špatných rukou.“

„Odmítla vám je vrátit?“

„Ne. Určitě mi je ráda dá. Problém je v tom, že ji nemůžu zastihnout.“

„Proč to tak spěchá? Máte v úmyslu se v brzké době oženit?“

Falkirk mu věnoval svůj zářivý, charismatický úsměv. „Nic bych si nepřál víc! Ale slečna Winboltová by o mě asi nestála.“

Philip měl co dělat, aby se na něj nevrhnul. Taková drzost! „Rozumím vám. Zeny s takovými věcmi hodně nadělají. No, jestli se o těch dopisech něco dozvím, dám vám vědět.“

Došli na roh Arlington Street. „Mimochodem, Falkirku,“ dodal Philip důvěrným tónem. „Pokud uvidíte slečnu Kellandovou, nezmiňujte se jí o těch dopisech. Nerad bych, aby se dozvěděla, že její sestra měla milence. Je to přece jen nevinná venkovská dívka.“ Philip na Falkirka spiklenecky mrknul.

Bylo zřejmé, že Falkirk ho má za idiota. „Ne, samozřejmě.“ Ani se neobtěžoval skrývat, jak panem Winboltem pohrdá. „Pozdravujte ji ode mě, až ji uvidíte. Vaši sestru pochopitelně také. Na shledanou.“

Když Philip oznámil své sestře, že odjíždí do Berkshire na krátkou návštěvu, chytila ho pevně za

rukáv a řekla: „Ne, Philipe! Neměla jsem ti o Rosabele nic říkat. Přemýšlela jsem o tom a věřím, že jsem se mylila. Je nevinná.“

„Co si myslíš, že mám v plánu, Emily?“

„Chceš zrušit vaše zasnoubení.“

„Ty jsi ale hlupáček. Ani na okamžik jsem nepochyboval, že by ta dívka v Berkshire, ať už se jmenuje jakkoliv, neměla být nevinná. Je snad jen tvrdohlavá. Snažila se mě chránit – směšná představa.“

„Chránit tě?“

„Ano. Je to zvláštní, že? Mimochodem, nechci, abys chodila ven, když tu nebude. Jde jen o den nebo dva. Když budeš něco potřebovat, pošli si pro to. Jestli se tu Falkirk ukáže, nejsi doma. Nechci, aby se s tebou ještě viděl.“

Emily se zachvěla. „Taky o to nestojím.“

„Výborně! Věnuj se dědečkovi. Vráťím se co nejdřív.“

Philip odjel druhého dne brzy ráno. Cestoval kočárem, protože měl v úmyslu Rosabelu přesvědčit, aby se do Londýna vrátila s ním. Byl nejvyšší čas, aby se ty záhady, které od začátku sužují jejich vztah, konečně vyřešily. Byl pevně rozhodnut nespokojit se s ničím jiným než s čistou a celou pravdou.

Jakmile dorazil na Shearing, převlékl se a ihned se vydal na Temperley. Otevřela mu Becky.

„Pan Winbolt?! To je ale překvapení! Slečna Bela je s panem Kellandem –“

„Děkuju,“ odvětil ponuře a zamířil po schodech nahoru do pokoje pana Kellanda, kde právě probíhala Rosina první hodina šachu.

„Pane,“ Philip pozdravil svého souseda úklonem hlavy.

„Rád vás zase vidím, mladý muži. Jak se tak na vás dívám, máte zřejmě na srdci něco důležitého. Doufám, že se lordu Winboltovi nepřitížilo.“

„Ne, dědečkovi se daří lépe.“

„To je dobře. Tak spust'te a pak se můžete pokusit rozveselit mou dceru. Už se na mě neusmála celé dny.“

„Rád bych s ní hovořil o samotě, pokud by vám to nevadilo.“

„Samozřejmě. Odved'te si ji dolů.“

Rosabela se nezmohla ani na slovo. Philipův náhlý příjezd tak brzy poté, co Emily odjela do Londýna, mohl znamenat jen jedno. Emily si to, čeho byla svědkem, nedokázala nechat pro sebe a možná ani nechtěla. Opustí mě? říkala si Rosabela. Bude chtít vědět, co měli Ordwayovi společného s Julianem Falkirkem? Ne, to mu nikdy neprozradím, umanula si. Je to příliš nebezpečné.

„Tak,“ Philip za nimi zavřel dveře. „Rosabelo Ordwayová, nehodlám čekat už ani minutu. Chci slyšet pravdu! Celou pravdu!“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Emily se na mě určitě ještě zlobila, když Philipovi tu scénu v lesíku popisovala, pomyslela si Rosabela. A on se na mě teď taky zlobí. Tvářil se hrozivě.

„Ty víš, že tu pan Falkirk byl, že, Philipe?“ otázala se váhavě.

„Ano, Emily mi vaše setkání podrobně vylíčila. Totiž tu část, jíž byla svědkem. Mám za to, že o dobrou polovinu přišla. Co po tobě Falkirk chce, Roso?“

Odvrátila hlavu. „Víš, co chce. Rád by, abych... abych na něj byla milá.“

„Tím myslíš, abys ho políbila? To jsi přece udělala.“

„On políbil mě, Philipe. Proti mé vůli. Ať ti Emily řekla cokoli –“

„Emily z toho vynecháme, Roso. Řekla mi, co viděla a slyšela. Neví ale, co za tím vším vězí.“

„Víš, že jsem Rosa. Zlobí se na mě.“

„To ji přejde. Když jsem odjížděl, už se za tebe přimlouvala a nesmíš jí vyčítat, že mi o tom pověděla. Přinutil jsem ji. O jakých papírech to Falkirk mluvil?“

Rosabela vyděšeně zvedla hlavu. „Papírech? Já nevím, Philipe! Nevím, co tím myslel.“

„Nepsala jsi mu dopisy, že ne?“

„Ne! Emily si myslí, že jde o dopisy?“

„Dohodli jsme se, že Emily z toho vynecháme.“

„Nikdy jsem neudělala ani nenapsala nic, čím bych dala Falkirkovi byt' jen tu nejmenší naději. Je mi odporný.“

„Ano, vzbuzuje v tobě odpor a hnus. Tak nějak jsi to říkala, ne?“

„Ano, Emily má dobrou paměť.“

„Co dál mi můžeš povědět o panu Falkirkovi?“

Rosabela se vyhnula Philipovu pohledu. „Byl to Stephenův přítel. Není... není to milý člověk. Mrzí mě, že tvou sestru to, co viděla, tak rozrušilo. Pokud to ale znamená, že už nemá zájem pana Falkirka blíže poznat, stálo to za to.“

„Emily mě v tuto chvíli tolik nezajímá, i když v tomto bodě s tebou souhlasím. Proč přede mnou kličkuješ, Rosabelo? Slíbilas přece, že mi povíš pravdu.“

„Bylo by lepší, kdybys některé věci nevěděl, Philipe,“ zašeptala tiše s hlavou stále sklopenou.

„Třeba jako že Falkirk se ve skutečnosti jmenuje Selder?“

„Cože?“

„Emily postřehla, že jsi řekla *Selder*. V tu chvíli jí to nedošlo, mně ale ano.“

Rosabela se mu pověsila na paži. Svírala ji tak pevně, že jí zbělely klouby. „Philipe, prosím tě, zapomeň, žes to jméno slyšel. Já tě o to prosím! Je to jen jméno, s námi to nemá co dělat.“ Byla smrtelně bledá a chvěla se. Philip v duchu zaklel, vymanil se z Rosabelina sevření a objal ji. Tiskl ji k sobě několik minut, pak se konečně přestala třást a zvedla hlavu.

„Neboj se, Roso. Neboj se. Není proč! Já tě vždycky ochráním. Víš přece, že tě miluju.“

„Ach Philipe!“ přerývavě vydechla. „Myslela jsem, že už se mnou nechceš mít nic společného, žes mi to přijel oznámit. Byla jsem tak nešťastná.“

Philip vztekle stiskl rty. „To musí přestat!“ Usadil ji na pohovku a sám zůstal stát přímo před ní, vysoký, vzpřímený, odhodlaný ke všemu. „Podívej se mi do očí, Rosabelo Ordwayová! Co vidíš? Nějakého hejska? Chvastouna?“

Byla překvapená a rozhořčená. „Samozřejmě že ne! Proč se ptáš?“

„Tak proč si myslíš, že se tak budu chovat?“

„Nic takového si nemyslím.“

„Ale myslíš!“ Poklekl vedle ní. „Tolikrát jsem ti přísahal, že ti věřím, že si tě vážím, že chci, aby ses stala mou ženou. Přísahal jsem, že tě miluju a budu tě milovat, dokud budu dýchat.“

„Ach Philipe –“

„Ještě jsem neskončil. Dávno nejsem žádný zajíček. Víím, co říkám. Užíval jsem života plnými doušky, Roso. Mnohokrát jsem byl zamilovaný. Dělal jsem chyby a platil za ně. Bojoval jsem ve válce a pracoval jsem pro věci, ve které věřím. Já víím, co chci!“

„Neuvědomila jsem si... Prosím tě, odpusť mi to!“

„Už žádné pochybnosti?“ Tvář měla zabořenou v jeho kabátě, a tak jen zavrtěla hlavou. „Miluješ mě?“

„Ano!“

„Tak mi to dokaž!“

Objala ho pevně kolem krku. Tolik se jí ulevilo, že úplně zapoměla na to, co se sluší a nesluší, a začala ho dychtivě líbat. Na tváře, na obočí, na bradu, na rty. U

těch se na okamžik zdržela a pak Philip políbil ji. Vášnivě a hluboce. Svět kolem přestal existovat. Pomalu klesli na pohovku.

Nakonec Philip zvedl hlavu. „Dobře, dokázalas mi to.“ Hlas se mu chvěl.

„Stačí ti to?“

„Nikdy mi to nebude stačit, miláčku.“ Láskyplně jí odhrnul prameny, které jí padaly do tváře. Rosabela s úžasem zjistila, že má rozpuštěné vlasy. Podívala se na své šaty, byly ve značném nepořádku. Tváře jí zrůžověly.

„Nesměj se mi. Raději mi pomoz najít sponky do vlasů. Becky každou chvíli přinese čaj. Kdy jsi naposledy jedl?“

„Něco jsem si vzal, než jsem vyrazil na cestu.“

„To bylo nejméně před šesti hodinami! Pomoz mi zapnout ten poslední háček. Ne, Philippe, zapnout!“

„No dobře. Běž za Becky, já si zatím promluvíím s tvým otcem. Sejdeme se tady za půl hodiny.“ Bylo zřejmé, že nechce, aby Rosabela byla rozhovoru s panem Kellandem přítomna. Rosabele to nevadilo. Věděla, že Philip má v úmyslu požádat otce o její ruku, a za takových okolností to byl normální postup. Odebrala se tedy do kuchyně.

„Pojďte dál, Winbolte, a nenechávejte ty dveře otevřené. Vy, Waltersi, zmizte.“

Philip vstoupil do ložnice pana Kellanda a pečlivě za sebou zavřel. „Pracujete, pane? Rád bych si s vám promluvil. O Rose.“

„Opravdu?“ otázal se pan Kelland s předstíraným překvapením.

Philip se zasmál. „Víte, že si ji chci vzít. Čím dřív, tím líp.“

„Máte mé požehnání, Winbolte. Myslím, že jste pro ni ten pravý, ale...“

„Vím, musíme počkat, až se vaše dcery zase vymění.“

„Přesně tak. Hned potom vás rád přijmu do rodiny. Těžko byste mohl být Rose horším manželem než váš předchůdce.“

„Děkuju,“ podotkl Philip ironicky.

Pan Kelland se pousmál. „To ode mě nebylo hezké. Měl jsem spíš říct, že lepšího manžela bych pro Rosabelu nenašel.“

„Děkuju. Svou ženu jsem schopen přiměřeně finančně zajistit. Přepokládám, že si budete přát hovořit se správcem mého majetku. Zařídím to. Rosa dostane svatební smlouvu a všechno ostatní.“

„Ano, ano. Později.“

„Ale...“

„Ale co?“

„Leží mi na srdci ta záležitost s jejím zesnulým manželem.“

„Ujišťuju vás, že je opravdu po smrti.“

„Ne, ne. O tom vůbec nepochybuju, ale rád bych věděl, jak zemřel a proč.“

Pan Kelland probodl Philipa pohledem. „Tušíte, že v tom něco neklape, co? Já vám ale nepomůžu, nic o tom nevím. Té historce, se kterou přišla lady Ordwayová,

nevěřím. To byl jen zoufalý pokus zachránit rodině jméno. Rosa se mi ale nikdy nesvěřila, jak to doopravdy bylo.“

„Aha...“

„Měl jsem jisté podezření. Svého času jsem se poptával. Byl závislý na drogách. Bral hlavně opium a vůbec všechno, k čemu se dostal. A byl taky...“ pan Kelland se znechuceně ušklíbnul. „Hodně jsem toho přečetl, Winbolte. Hned tak něco mě nešokuje. Znudění mladíci se baví. Nic nového pod sluncem, ale když se to pak týká vaší vlastní rodiny... Ordway měl... zvrácené choutky.“

„Vy jste to věděl? A dovolil jste, aby se vaše dcera za něj provdala?“ Philip se snažil – s částečným úspěchem – nedat najevo své jistě spravedlivé rozhořčení.

„Samozřejmě že ne! Zjistil jsem to až po svatbě. V každém případě, i kdybych něco tušil už předtím, moc bych s tím nenadělal. Lady Ordwayová Rosu do toho sňatku prakticky dotlačila a Rosa by udělala cokoliv, aby se své kmotře zavděčila.“

„Stejně...“

„Ano, ano. Máte samozřejmě pravdu. Nesplnil jsem svou otcovskou povinnost. Tehdy mě to ale nezajímalo natolik, abych si stál za svým. Byla by kolem toho spousta řečí. Netvařte se tak šokované, Winbolte! Lady Ordwayová Rosu prakticky adoptovala. Od jejích šesti sedmi let, jsem ji vídal jen v létě. Mrzelo mě to, samozřejmě. Zvláště v posledních několika měsících jsem si uvědomil, že to byla chyba.“

Philip vyvinul maximální úsilí, aby hovořil klidně a nezvyšoval hlas.

„Takže mi k tomu nemůžete nic říct?“

„Rosa jediná zná pravdu. Jestli to opravdu chcete vědět, přinuťte ji, aby vám to pověděla. Ale podle mého byste to měl nechat být.“

„Hmm... rozmyslím si to, pane Kellande,“ uzavřel Philip jejich debatu stručně a vstal.

„Nezapomeňte na dveře, Winbolte. Hrozně tu táhne,“ dodal pan Kelland a natáhl se pro knihu.

Philip vyšel z ložnice a velice pečlivě za sebou zavřel. Gentlemani nikdy netřískají dveřmi.

Po vydatné svačině se Rosabela s Philipem šli projít. Byl jasný říjnový den, pozdní odpoledne. Podzimní rudozlaté tóny listů zářily ve světle zapadajícího slunce. Philip zabočil k lesíku.

„Ne, Philipe. Pojďme jinudy.“

„Proč? Chci se podívat, odkud mohl Selder přijet.“

„Prosím tě, Philipe, to jméno nikdy nevyslovuj. Ani tady ne! Není to bezpečné. Proč o něm vůbec musíme mluvit?“ dožadovala se zoufale.

„Protože, má nejmilovanější,“ odvětil Philip, „hodlám toho hada zneškodnit.“ Zastavili se.

„Ne!“ vykřikla Rosa zděšeně. „O tom nechci ani slyšet. Musíš ho nechat na pokoji!“

„To nemůžu. Co by bylo s Annou? Udělá všechno pro to, aby ty své papíry získal. Sám to nikdy nevzdá. Buď je najde, nebo ho někdo musí zastavit.“

„Já vím, ale ty se do toho nesmíš zaplést. Já už to nějak zvládnu.“

Philip Winbolt se nedokázal ovládnout jen zřídkakdy. Taková chvíle právě nadešla.

„Za koho mě máš, Roso?“ obořil se na ni. „Tvá sestra o mně jednou řekla, že jsem ňouma, a Bůh ví, že ty mě jako ňoumu bereš!“

„Tak to není, Philipe! Tak to vůbec není!“ hájila se. „Selder nemá žádné skrupule. Nemůžu riskovat, že tě zbije do bezvědomí jako Stephena, že tě zabije! To bych nesnesla!“

„Dobrý bože! Máš o mně ještě horší mínění, než jsem si myslel. Ty mě nemáš za ňoumu. Myslíš si, že jsem stejný ubožák jako tvůj bývalý manžel! Že se budu jen tak dívat, jak válčíš s takovým ničemou, jako je Falkirk! Máš mě za chudáka, který si lehne na zem a počká si, až ho zkopou?“

Rosabela se nezmohla ani na slovo. Philip ale na odpověď nečekal. „Nechci se tu naparovat jako kohout na smetišti, ale svého času jsem potkal větší darebáky, to mi věř, a porazil jsem je.“

Rosabela se konečně vzpomatovala. „Tys neviděl, jak Stephen vypadal, když s ním Falkirk skončil,“ skoro křičela. „Já ano! Snažila jsem se mu zastavit krvácení, obvazovala jsem mu hlavu. Dávala jsem mu opium, aby necítil bolest...“ Už nemohla dál. Přes slzy neviděla, hrdlo měla úplně stažené.

Philip ji objal. „Ššš, já vím, já vím, miláčku. Ale Stephen byl zbabělec. Proti někomu, jako je Falkirk, neměl šanci. Říkáš, že mi věříš –“

„V tomhle ne!“

„Musíš mi věřit ve všem! Podívej se pravdě od očí, Rosabelo. Tvoje problémy jsou teď i mými problémy. Budu se za tebe bít, ať se ti to líbí nebo ne. Víím, že vyhraju, ale bojovalo by se mi líp, kdybys mi pomohla. Důvěřuj mi, pověz mi všechno. O Falkirkovi i o těch ostatních.“

Hleděli jeden druhému do očí a Rosabela si překvapeně uvědomila, že takového Philipa nezná. To není ten okouzlující muž s jedinečným smyslem pro humor, který se před pár měsíci vloudil do jejího srdce. Ani ten vášnivý milenec, jehož polibky v ní probouzely nádherné, dosud nepoznané pocity. Ani ten milý, nenáročný přítel, na kterého tak ráda spoléhala. Ne, byl to muž připravený se jí zastat, bojovat za ni. Bylo zbytečné se s ním přít. Bude ji bránit tak jako tak.

Dívala se na něj úplně novými očima. Došlo jí, že pod Philipovými dokonalými gentlemanskými způsoby se skrývá ocelové jádro a autorita, kterou až dosud nepovažoval za nutné projevit. Pochopila, že Philip má pravdu. O tom, co je pro něj riskantní a nebezpečné, musí rozhodnout on sám. Pro oba bude bezpečnější, když budou spolupracovat. Zhluboka se nadechla a usmála se.

„Začneme?“ zeptal se.

Odebrali se na místo, kde se Rosabela s Falkirkem setkala naposledy.

„Je jasné, že o ty papíry zoufale stojí. Buď představují jmění, nebo ho nějakým způsobem ohrožují.

Rád bych věděl, co z toho bude..." uvažoval Philip nahlas, zatímco se procházeli po malé mýtině.

„To druhé, Philipe. Říkal to. Určitě ho nějak kompromitují.“

„Tady u toho stromu stál, když sis ho poprvé všimla?“

„Ano. Pokaždé se objevil naprosto nečekaně, jako by spadl z nebe. Prostě tam najednou stál.“

„A co jeho kůň?“

„Ano, podruhé přijel na koni. Poprvé jsem si nevšimla.“

„Kde jste se setkali poprvé?“

„V zahradě.“

„Zahrada je na druhé straně domu, dál od cesty... Jestli tehdy neměl koně, musel přijít pěšky přes pole. Ted' zpátky k druhé návštěvě. Ten kůň, zdál se ti unavený? Myslíš, že měl za sebou dlouhou jízdu?“

„Nedívala jsem se... asi ne.“

„Řeknu někomu ze svých lidí, aby se poptali po okolí. Ta cesta se napojuje na hardenskou silnici a vede až do Readingu. Pěšina na druhé straně pole se sbíhá se silnicí do Readingu asi o deset mil dál. Bydlel tedy někde tady v okruhu deseti mil.“

„Co se snažíš zjistit, Philipe?“

„Pan Falkirk je pro nás tak trochu záhada, drahá. Zjevuje se a zase mizí, jak se mu zlíbí. Chci ho vystopovat. Zjistit, jestli přespává v hostinci, nebo v okolí někoho zná a zůstává u něj. To je samozřejmě teprve začátek. Chci, abys se mnou zítra nebo pozítří

odjela do Londýna. Je načase, aby ses seznámila s mým dědečkem, a taky nás tam čeká spousta práce.“

„Do Londýna? To nemůžu!“ vyhrkla Rosabela. „Nejsem na to připravená! Nemám žádné šaty... nemůžu opustit tatínka.“

Philip se rozesmál. „Ty mě vždycky pobavíš, drahá. Paní Bostocková ti pomůže sbalit, otec se bez tebe obejde, a pokud jde o šaty... Určitě nějaké máš a další si vyzvedneš.“

„Kde?“

„V domě na Upper Brook Street. Jistě tam nějaké zbyly. Předpokládám, že domovník bude mít klíče.“

„Většinou je necháváme našemu právníkovi. Co... co chceš dělat v tetině domě?“

„No, zastavíme se tam pro ty šaty a... rád bych se podíval po těch papírech, co o ně Falkirk tolik stojí.“

„Nic takového tam není!“

„Jak to můžeš vědět? Ještě nedávno jsi ani nevěděla, že existují.“

„Co když mě Falkirk uvidí?“

„S tím si nedělej starosti. Tak co, pojeděš se mnou?“

Rosabela se zhluboka nadechla. Slíbila, že mu pomůže, a tohle byl teprve začátek. „Ano, ráda.“

Večer, když se jí Philip začal opatrně vyptávat na život se Stephenem, musela Rosabela sebrat všechnu odvalu a sílu, aby mu vůbec mohla odpovídat. Philip byl trpělivý, ale rány byly ještě příliš čerstvé a vzpomínky je jitřily. Dobrali se až k době, kdy Rosabela začínala tušit,

že její manžel je zapletený do jistých pochybných a snad i nelegálních aktivit.

„Už brzy po svatbě mi bylo jasné, že naše manželství nebude šťastné.“

Philip vzal její ruku do své. „Není třeba zacházet do detailů, Roso. Tvůj otec mi řekl, co byl Stephen zač.“

„Děkuju,“ zašeptala. „Od toho se ale všechno odvíjelo. On... snažil se, víš. Zbožňoval svou matku a chtěl jí vyhovět. Prakticky jsme spolu vyrůstali, ale on... mi nedůvěřoval. Naše manželství nefungovalo.“ Zavřela oči, a když je po chvíli zase otevřela, zračilo se v nich utrpení.

„Tvrdil, že je to má vina. Někdy se na mě hrozně rozzlobil. Dlouho jsem mu to věřila a trápila se výčitkami. Snažila jsem se... vyjít mu vstříc, i když mi to bylo proti srsti. Pak... pak našel to, o co skutečně stál. Řekl mi, že se zamiloval do někoho jménem Selder.“

Vstala a začala přecházet po místnosti. Hovořila překotně a přerývaně. Byla rozčilená, styděla se.

„Myslela jsem, že Stephen má milenku. Bylo to pro mě ponižující, ale alespoň mě nechával na pokoji. Zdál se být dokonce šťastný.“

Philip ani nedýchal. Smutný průběh Rosabelina manželství ho naplňoval lítostí a hněvem, ale neodvažoval se ji přerušit. Ne proto, že se potřeboval dozvědět o Falkirkovi co nejvíc. Musel jí dát příležitost, aby se konečně zbavila té sněti, která jí po léta užírala život. Sněti, která snad byla příčinou smutku, který vždy cítil za jejím úsměvem.

„Pak jednoho dne,“ pokračovala, „se teta Laura a Stephen hrozně pohádali. Kvůli mně. On mi to jako vždycky vyčetl. Svou matku velice miloval a strašně ho mrzelo, že s ní nevychází. Chtěl mě potrestat. Ten večer, když šla teta Laura spát, přivedl Falkirka na návštěvu. Napřed mi to vůbec nedošlo. Myslela jsem, že *Selder* je křestní jméno nějaké ženy. Přes to všechno jsem byla tak... nevinná.“ Poslední větu vyslovila s hořkým sebeopovržením.

„Kolik ti tehdy bylo, Roso?“

„Už se přesně nepamatuju. Devatenáct? Dvacet?“

„Můj bože!“

„Pak jsem to pochopila. Byl to pro mě šok. Stephen nás představil. Byl do něj blázen a nestyděl se to dávat najevo ani přede mnou. Falkirk... byl jiný. Napřed se ke Stephenovi choval jako k dotěrnému štěněti. Dokonce se mi zdál laskavý. Dokážeš si to představit? Přes to všechno se mi docela líbil!“

„Kdy jsi na něj změnila názor?“

„Stephen se přede mnou rád vychloubal svými přáteli. Časem mi došlo, že Falkirk udělá pro peníze všechno. Pro něj to byla obchodní záležitost. On a ještě dva nebo tři další vydělávali na tom, že poskytovali... zoufalcům, jako byl Stephen, co potřebovali. Drogy... to druhé a ještě horší věci. Mnohem horší.“

„Horší?“

V místnosti už byla skoro tma. Rosa se držela u zdi, kam nedosahovalo světlo svíček, jako by jí vadilo, že se na ni někdo dívá. „Strašné... strašné věci. Děti... nedokážu to! Nemůžu to vyslovit.“

Na okamžik se zastavila. Hlas se jí chvěl, dýchala přerývaně. Philip toužil, aby ji mohl obejmout, ujistit ji, že je to za ní, ale ovládl se. Bude lepší, když celá ta nechutná záležitost konečně vypluje na povrch.

Rosabela pokračovala. „Na Falkirka jsem tedy změnila názor. Byla jsem zoufalá, ale nemohla jsem s tím nic dělat. Byla jsem tak sama. Stephen byl do něj blázen. Tetě Lauře jsem se svěřit nemohla a nikoho jiného jsem neměla.“

„A co Anna a tvůj otec?“

„Jak bych se k nim mohla být jen přiblížit? Připadala jsem si tak... nečistá. Děkovala jsem Bohu, že Temperley je na míle daleko, a nejezdila jsem sem.“ Najednou se odmlčela. Philip se už neovládl, vstal a objal ji, ale Rosabela ho odstrčila. „Chci to dovyprávět.“

„Víš to jistě? Můžeme to nechat na zítřek.“

„Ne! Krize nastala, když Falkirka začal Stephenův otrocký obdiv nudit. Můj odpor k němu ho naopak vzrušoval. Rozhodl se tedy nadále věnovat svou pozornost mně.“

Po celou dobu jejich rozhovoru jako by ani nebyla žádná Rosabela, jen roztřesený hlas, který ze tmy popisuje svou noční můru. Teď však Rosa vyšla ze stínu a posadila se vedle Philipa. Měla pocit, že se jí každou chvíli podlomí kolena. Philipovi stačil jediný pohled na její křídově bledou tvář. Rozhodl se. Čeho je moc, toho je příliš. Rosa si potřebuje odpočinout.

„Pro dnešek to stačí, drahá. Jsi vyčerpaná.“

„Myslíš? Asi ano. Chtěla jsem to dokončit, Philipe, ale už nemůžu. Neuvědomila jsem si, co to se mnou udělá. Je mi, jako bych to prožívala znovu.“

„Nechceš na to raději úplně zapomenout, Roso?“

„Ne, ne! Teď když už jsem začala, ti chci vypovědět všechno,“ povzdychla si. „Myslím ale, že to do zítřka počká.“

Rosabela se bála, že ji v noci budou pronásledovat zlé sny a vzpomínky. Spala však klidně, žádné noční můry se nedostavily. Druhý den ráno se vzbudila svěží a připravená se Philipovi se vším svěřit.

Philip dorazil na Temperley v hodinu, která by se ve slušné společnosti sotva dala považovat za vhodnou pro návštěvy. Becky z toho byla celá rozpačitá.

„Bůh mi to odpusť! Pan Winbolt v tuhle dobu! Kdo by to byl řekl? Než se s vámi seznámil, býval to takový dobře vychovaný mladý pán, slečno Belo!“

„Asi má dojem, že už není třeba tak lpět na formalitách, Becky. Požádal mě o ruku. Budeme se brát.“

„Slečno Belo! Mám takovou radost! Ne že bych to netušila. Jen jsem si říkala, jestli to nějak vyřešíte. Ví... ví, kterou z vás si bere, slečno Roso?“

„Ano! Ví o všem a stejně mě miluje. Chce, abych s ním co nejdřív odjela do Londýna. Rád by mě představil svému dědečkovi. Mohla bys s Marthou začít balit? Přijdu vám pomoci, jen musím ještě něco vyřídit.“

„Tak vyřídit?“ bručela si Becky pro sebe, když se Rosabela rozeběhla ke dveřím přivítat Philipa. „To je mi

vyřizování. Líbat se tady přede všemi! Jdeme, jdeme, Martho! Práce nepočká.“

Rosabela si vzala teplý kabát a vyšla s Philipem do parku. Bylo ještě brzy a slunce moc nehrálo, ale oba toužili být venku. Také pravděpodobnost, že by někdo v polích zaslechl, co si povídají, byla menší.

„Jseš si jistá, Roso? Opravdu o tom chceš mluvit?“ otázal se Philip.

„Ano, jsem si jistá. To nejdůležitější teprve přijde.“

„Dobře. Ale slib mi, že přestaneš, když toho na tebe bude moc.“

„Pomáhá mi to, Philipe. Chci se toho všeho zbavit. Dusila jsem to v sobě tak dlouho.“

„Tak mi pověz, co se stalo, když tě Falkirk začal svádět.“

„Stephen šlel. Plakal, zuřil, přísahal, že se mi pomstí. Myslím, že tehdy napsal ty dopisy.“

„Dopisy? Jaké dopisy?“

„Ne ty, co chce Falkirk. Dopisy Gilesi Stantonovi. Obviňoval mě v nich, že jsem mu zlomila srdce, že jsem ho podváděla. Giles tomu samozřejmě uvěřil.“

„Počkej, to není fér. Giles je tvrdý chlap, ale nespravedlivý není.“

„Zapomněla jsem. Je to tvůj přítel. Jak může muž jako ty... To je jedno! Zřejmě jste se poznali za úplně jiných okolností. Je pravda, že neměl důvod Stephenovi nevěřit. Dřív byli přátelé. Ujišťuju tě ale, že když jsem se s Gilesem setkala, neměl pro mě žádné pochopení.“

„Budu si s ním o tom muset promluvit. A co se stalo mezi Stephenem a Falkirkem?“

„Falkirkovi jsem se vyhýbala a on na mě nakonec zapomněl. Tou dobou už byl ale Stephen zamilovaný do někoho jiného. Tedy Kingsley k nám alespoň docházel častěji než Falkirk, ostatní jsem si domyslela.“

„Kingsley.“

„John Kingsley. Nemá cenu ho hledat. Je mrtvý. Nevím, jak a proč zemřel, ale jsem si jista, že Falkirk v tom měl prsty. Buď ho zabil sám, nebo ho nechal zabít. Stephen to křičel ze spaní tu noc, co zemřel. Byl úplně bez sebe. Křičel, že Falkirka zničí, že bude viset.“

„Proto zřejmě musel zemřít.“

„Ano. Philipe, tolik se bojím. Ti dva, Falkirk a jeho nohsled Burrows, nemají co ztratit.“

„I strach může být užitečný, Roso. Člověk si pak dává větší pozor. To ale neznamená, že se hned vzdáš a běžíš se schovat.“

„Já vím, ale Anna ani netuší, že by si měla dávat pozor!“

„O Annu si starosti nedělám. Jestli je s Gilesem, nic se jí nestane. Tím si buď jistá.“

„Dobře. Pokusím se nedělat si s tím hlavu. Kdy odjíždíme?“

„Budeš zítra ráno připravená? Všechny šaty sbalené a tak?“

„Jestli se s Annou někdy nepohodneme, bude to kvůli jejímu šatníku. Jí zřejmě na módě vůbec nezáleží.“

„Ale drahá, mě jsi v Anniných šatech okouzlovala šest měsíců! Neměla bys soudit vkus své sestry tak přísně.“

Do Londýna dorazili příštího dne odpoledne. Přes zdrcující kritiku Annina šatníku kočár přetékal krabicemi a kufry.

„Je dobře, že jsme se rozhodli najmout ti komornou až v Londýně,“ poznamenal Philip. „Kdybychom s sebou vzali nějaké děvče z Temperley, muselo by jet na střeše.“

„Mám děvčata z Temperley moc ráda, ale služebnictvo v Londýně je úplně jiné. Dívka z venkova by mezi nimi nebyla šťastná. Myslíš, že Emily mi pomůže někoho sehnat?“

„Jak znám Emily, bude se snažit všechno ti vynahradit. Jen ji nechej, ať se chvíli cítí provinile. Bude k tobě mnohem laskavější, když bude mít pocit, že ti něco dluží.“

„Jsi nemožný, Philipe! Nic takového neudělám!“

Pomalu se blížili k Londýnu, Rosabela dychtivě vyhlížela z okna. Touto cestou jezdívala jako malá s tetou Laurou dvakrát ročně. Začátkem června na Temperley a pak v září zpátky do Londýna. Jako dítě nedočkavě počítala milníky a cedule kolem silnic.

Cesta uběhla rychle. Najednou byli na Piccadilly a za chvíli už zatáčeli do Arlington Street.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Pár minut byl všude samý hluk a spěch a čeledíni, lokajové a ostatní služebnictvo se k nim nahrnuli, aby se ujali své práce. Philip uvedl Rosabelu do impozantního, i když poněkud tmavého domu.

U dveří je přivítal majordomus lorda Winbolta. Byl tak laskav, že se na počest slečny Kellandové ani netvářil tak pochmurně a vážně jako obvykle.

„Jak se daří dědečkovi, Maynarde?“ otázal se Philip, když mu věrný sluha odebral svrchník.

„Velmi dobře, pane Philipe. Ehm... je v horním salonu.“

Philip se zarazil a probodl Maynarda pohledem.

„Slečna Emily se opravdu snažila, pane,“ pokračoval Maynard téměř omluvně. „Jeho lordstvo si nepřálo přijmout slečnu Kellandovou v ložnici.“ To byla skutečně jen velmi volná parafráze slov jeho lordstva. Ve skutečnosti lord Winbolt prohlásil, že nepřipustí, aby ho budoucí nevěsta jeho vnuka při jejich prvním setkání spatřila, jak v noční košili srká hovězí vývar jako nějaký zmatený, senilní stařec. „Paní Jackmanová zavede slečnu Kellandovou do pokoje pro hosty, pane Philipe.“

„Tudy prosím, madam.“

Hospodyně se uklonila a pokynula rukou k nádhernému schodišti.

„Anno! Tak jsi konečně tady!“ Emily seběhla ze schodů, ale dole se rozpačitě zastavila.

„Emily,“ pozdravila ji Rosabela. Pak se na sebe obě dívky usmály a objaly se. Emily vzala Rosu kolem pasu a společně následovaly paní Jakckmanovou do prvního patra.

„Dala jsem tě do jednoho ze zadních pokojů, Anno. Je tam klid a budeš mít výhled na park. Vidiš?“ Emily ji uvedla do rozkošné malé ložnice, z jejíž oken se dala přehlédnout část Green Parku.

„Děkuju. Ehm... Emily, ráda bych to mezi námi dala do pořádku –“

„Není třeba. Philip mi všechno vysvětlil. Mrzí mě, že jsem posledně nebyla chápavější. Omlouvám se, Anno.“

„Zapomeňme na to. Ale... opravdu se jmenuju Rosa, Emily.“

Emily ji políbila na tvář. „Budu si to pamatovat. Teď mi pověz, přivezla sis komornou? Pro případ že ne, jsem požádala jednu z našich dívek, aby ti pomohla. Pošlu pro to děvče, a jestli budeš chtít, zítra ti najdeme vlastní komornou. Nedáš si něco k jídlu nebo k pití?“

„Ne, děkuju, zastavili jsme se v hostinci.“

Když se komorná dostavila, Emily se vrátila do salonu a Rosabela se začala upravovat. Když byla hotova, sešla do prvního patra a sluha ji uvedl do krásného pokoje, jemuž dominovalo arkýřové okno s výhledem do zahrady. Ve velkém křesle u krbu seděl starý pán a s neskrývaným zájmem si ji prohlížel. Philip a Emily tam byli také.

„Roso, rád by ti představil svého dědečka, lorda Winbolta.“

„Hmm. Tak už jste se rozhodla, kdo vlastně jste, má milá? Můj vnuk mi říkal, že má v tomto ohledu jisté pochybnosti.“

„To už je dávno, dědečku,“ namítl Philip. „Teď jsem si stoprocentně jistý. Chci se s paní Ordwayovou oženit...“

„No dobrá, dobrá, i to je jméno, ze kterého nejsem právě nadšený. Nepřekvapuje mě, že byste se ho ráda zbavila. Budu vám říkat Roso. Nevadí vám to?“ Zpod hustého stříbrného obočí na ni vrhnul pronikavý pohled.

„Velice by mě to potěšilo, pane.“

„Posaďte se vedle mě a povyprávějte mi o Shearing Hall a o vašem panství v Berkshire, jak že se to tam jmenuje... Temperley? Říkali mi, že za svobodna jste byla Kellandová...“

Rosabela statečně přestála výslech, který lord Winbolt nakonec uzavřel slovy: „Jste půvabná, vlastně krásná. Říkáte, že vaše sestra vypadá přesně jako vy?“

„Ano.“

„Je na vás určitě nádherný pohled, když jste pohromadě. Předpokládám, že žádný vlastní majetek nemáte.“

„Ne, lorde Winbolte.“ Rosa se kousla do rtu.

„Není třeba se kvůli tomu trápit, má milá. Philip má dost pro vás oba, a až tu nebudu, bude mít ještě víc.“ Rosa zamžikala údivem nad ním, jak klidně hovoří starý pán o své smrti. Lord Winbolt se na ni jen usmál a pokynul Philipovi, aby se k nim připojil. „Je pěkná, milá, skromná – no jen se podívej, jak se červená! A hloupá taky nebude.“

„Evidentně je taky velice trpělivá, dědečku! Je opravdu nutné, abys mou milovanou takhle týral?“

Lord Winbolt se zachechtal pod vousy. „Je to ta poslední radost, co mi zbyla! Musím přiznat, že vyhlídka na přibuzenství s Ordwayovými mě moc netěší. No, s tím se asi nedá nic dělat. Ona zřejmě za tamto nemohla. V každém případě proti zbytku rodiny nemám výhrady. Kellandovi, to je dobrá krev. Máš mé požehnání, chlapče.“

Philip se usmál a přitáhl si Rosabelu k sobě. „Děkuju, dědečku. Věděl jsem, že se ti bude líbit.“

„Ale kdybych byl proti, stejně by sis ji vzal, co?“

„Ano.“

„No dobrá, dobrá. Kdy bude svatba? Doufám, že to nehodláte moc odkládat. Mně už moc času nezbyvá.“

„Napřed musíme najít Rosabelinu sestru. Svatba bude hned potom, slibuju. Ehm... zatím bude Rosa ve společnosti vystupovat pod jménem své sestry.“

„Cože? Ach ano, samozřejmě. To nebude problém. My se stejně s nikým moc nestýkáme.“

Rosabela s překvapením zjistila, že Londýn je teď pro ni úplně jiné město. Rušné ulice, nové budovy, staré čtvrti, to všechno nabylo na lesku a zajímavosti, když byl Philip s ní, když ji bavil a všude doprovázel. I nákupy s Emily pro ni představovaly úplně novou zkušenost.

Emily byla neuvěřitelně marnotratná a štědrá. Když Rosabela občas dospěla k názoru, že si pěkný šál nebo rukavičky, které by se jí zvlášť hodily, nemůže dovolit,

bylo jí zatěžko Emilyiny velkorysé pozornosti odmítat. Její úsilí přišlo stejně většinou vniveč, protože tytéž rukavice či šál později dostala od Philipa darem.

„Rozmazluješ mě!“ varovala ho se smíchem.
„Vychováváš si rozhazovačnou manželku.“

„Máme spoustu problémů, Roso, ale potíže s penězi mezi ně nepatří. Když už jsme u toho... Rád bych tě dnes odpoledne vzal k právníkům tvé tety. Čeká nás mnoho práce.“

„Ano,“ souhlasila Rosa. Úsměv jí zmizel z tváře.
„Samozřejmě. Skoro jsem na to zapoměla.“

„To je dobře! Přesně to jsem chtěl. Okouzila jsi dědečka, pomohla jsi Emily utratit ještě víc než obvykle a na chvíli sis odpočinula od Falkirka a jeho přátel. Teď zase vzhůru do boje. Ještě jsem se ti ani nezmínil, co se podařilo zjistit mým lidem.“

Cestou do Lincolnova hostince jí Philip pověděl, že Falkirk byl občasným hostem jedné putyky asi devět mil na západ od Readingu poblíž Woolhamptonu. Majitel toho podniku ho znal pod jménem Selder. Sám se pohyboval na samé hranici zákona a pro Falkirkovy aktivity měl tedy pochopení. Falkirk se v hostinci scházel s nějakým námořníkem ze západního pobřeží.

„Z Bristolu?“

„Vypadá to tak.“

„Víme, jak se ten člověk jmenuje?“

„Decoster nebo tak nějak.“

„Proč se ale scházejí? Ze by si něco předávali?“

„Chytrá holka! Hostinský si myslí, že šlo o zlato, že Selderovi platil.“

„Bristol, námořník, zlato... Dával Selder tomu muži něco na oplátku?“

„Ne, zřejmě ne. Možná informace, ale jaké informace by Selder mohl prodávat?“

„Philipe! John Kingsley pracoval pro pojišťovnu Lloyds!“

„Dobrý Bože! Informace o lodní dopravě? Bristol a jeho okolí jsou proslulé svými kontakty s piráty.“

Dívali se jeden na druhého. „Philipe, jestli Falkirk předával informace o lodích... za to ho pověsí! Co když Kingsley nechal Stephenovi nějaké důkazy?“

„Falkirk by o ně určitě zoufale stál. Kam je jen Stephen mohl schovat?“

„Nevím.“

„Nasadím na to své muže. Tak a jsme tady. Nezapomeň, že si chceš jen vyzvednout šaty. Není třeba zmiňovat se o ničem jiném. Jak že jsi říkala, že se ten právník jmenuje?“

„Jmenuje se Keetham. A nejsem žádná husa, Philipe!“

Jakmile se pan Keetham vzpamatoval z překvapení nad náhlým příchodem paní Ordwayové, byl ochota sama. „Samozřejmě, samozřejmě. V současné době nejsme s plukovníkem Stantonem v kontaktu, ale jsem si jist, že by nic nenamítal. Můj koncipient vám hned najde klíče.“

„Klíče, pane Keethame? Myslela jsem, že v budově je domovník. Určitě nás pustí dovnitř.“

„Obávám se, že tu teď máme takový drobný problém. Dům v současné době domovníka nemá. Ten

bývalý měl před pár dny nehodu a my zatím místo něj nikoho nepřijali. Chtěli jsme někoho najmout už zítra. Pochopitelně jsem se postaral, aby byl dům pečlivě uzamčen. Hlavní vchod je na závoru. Budete muset projít stájem. Je to nepříjemné, ale ujišťuji vás, že tento stav nebude mít dlouhého trvání. Kdybych věděl, že přijдете do města, nechal bych všechno připravit, paní Ordwayová.“

Pan Keetham dal svému koncipientovi patřičné instrukce a pak pozval pana Winbolta a paní Ordwayovu na sklenku madeiry. Choval se velice diskrétně. Přesto bylo znát, že by rád věděl, v jakém jsou jeho hosté vzájemném vztahu. Jméno Winbolt mělo dobrý zvuk a Philip, jakožto budoucí lord Winbolt, byl pro řiěj jako potenciální klient velice žádoucí.

„Doufám, že lordu Winboltovi se daří lépe. Zpráva o jeho nemoci nás tady všechny velice zarmoutila.“ Philip ho ujistil, že starý pán má pevný kořínek, a pan Keetham se znovu obrátil k Rosabele. „Paní Ordwayová, od té doby, co jsme se viděli naposledy, došlo k několika změnám, které se týkají majetku vaší rodiny. Přejete... přejete si, abych vás o nich nyní informoval?“ Vrhł významný pohled na Philipa.

„Pan Winbolt se těší mé plné důvěře, pane Keethame. Můžete mluvit naprosto otevřeně.“

„Paní Ordwayová souhlasila, že se za mě provdá, pane Keethame.“ Pan Keetham vyjádřil své potěšení nad touto zprávou a začal jim gratulovat, když ho Philip přerušil: „Děkujeme, ale rádi bychom, abyste si to zatím nechal pro sebe. Teď nás bohužel dost tlačí čas.“

„Samozřejmě, samozřejmě.“ Vstal a otevřel dveře.
„Bennette! Už jste našel ty klíče?“

„Hned jsem s nimi u vás, pane Keethame!“

Pan Keetham se vrátil ke svému psacímu stolu.
„Doufám, že se opět brzy uvidíme, paní Ordwayová. Jistě váš potěší, že vaše záležitosti jsou teď, co se jich ujal plukovník Stanton, v lepším stavu. Pochopitelně nyní, když se hodláte znovu provdat, se všechno změní.“ Zářivě se na ně usmíval, když v tom vešel koncipient s klíči. Pan Keetham sebou trhnul. „Aá, klíče! Přejete si, abych tam s vámi někoho poslal?“

S díky jeho pomoc odmítli. Slíbili, že klíče vrátí hned, jak je nebudou potřebovat. Když konečně unikli opětovným gratulacím pana Keethama, vydali se zpátky k Piccadilly a odtud do Upper Brook Street. Tou dobou už ale bylo po čtvrté a pomalu se začínalo stmívat.

„K čertu s tím právníkem! Dnes večer už toho moc nenaděláme, Roso. Budeme se sem muset vrátit až zítra. Dům je prázdný, chci podniknout pár bezpečnostních opatření. Ta domovníkova nehoda se mi nechce líbit.“

„Nemohla bych si vzít alespoň jedny šaty, Philipe? Ráda bych si je oblékla dnes večer na ples. Opravdu s sebou žádné jiné vhodné nemám.“

„Dobrá. Koneckonců panu Keethamovi jsme přece řekli, že kvůli tomu sem jdeme. Ale ať ti to netrvá moc dlouho! Už brzy bude tma.“

Hlavní vchod byl opravdu pečlivě uzavřen. Požádali tedy kočího, aby na ně čtvrt hodinky počkal na Grosvenorském náměstí. Sami vešli do domu zadním

vchodem kolem stájí. Vyšli nahoru po tmavém schodišti a zamířili k ložnicím, když vtom se Philip najednou zastavil a chytil Rosabelu za ruku. Položil si prst na ústa a ukázal dolů. Spodní patra měla být zatemněná, ale o pár metrů pod nimi zářilo mihotavé světlo svíčky.

Ze tmy se ozval hlas. „Nikdo tu není.“

Philip potichu odvedl Rosabelu ke stěně.

„Říkám ti, Burrowsi, že jsem něco slyšel! Máš pistoli?“ Rosabela ztuhla. Ten hlas znala a měla z něj hrůzu. Philip ji varoval očima, Rosabela přikývla a ani nehlesla.

„Jdi se podívat do jídelny,“ poručil starý známý „Třeba to byla krysa.“

„Tady?“ odvětil sametový hlas s pohrdáním nad zřejmou stupiditou svého společníka.

„Krysy jsou i v těch nejlepších domech. Zvlášť když tam není nikdo, kdo by je hubil. Jak dlouho už tu nikdo nebydlí?“

„Jdi se podívat do té jídelny, Burrowsi. Jestli tam bude krysa, nech ji být. Nechceme dělat rozruch kvůli kryse, že? Když to ale bude někdo jiný, třeba někdo ze staré party, vyříd ho. Já tu budu hlídat.“

Bylo slyšet čísi kroky na schodech a pak dole v hale. Následné ticho přerušila až převrácená židle, která s třísknutím dopadla na podlahu, a někdo rychle vyběhl do patra. „Co jsem ti povídal. Byla to krysa. Už je pryč. Víme přece, že se Ordwayovi ještě nevrátili a nikdo jiný by se sem neodvážil. Kromě toho naši staří přátelé by se o pár papírů stejně nezajímali.“

„Ale zajímali, kdyby věděli, co v nich je. Do vězení by se jim nechtělo o nic víc než tobě nebo mně.“

„Do vězení?“

„Nebo na šibenici. Měl jsem Stephena Ordwaye zabít.“

„Vždyť jsi ho zabil.“

„Měl jsem ho zabít, než se dostal ke Kingsleyho přiznání a k mému dopisu. Ta děvka musí vědět, kde jsou! Byl jsem na její sestru moc měkký, ale Bůh je mi svědkem, že na Ordwayovou zdvořilostmi plýtvat nebudu. Ještě ráda mi to poví.“

„To ji napřed budeš muset najít.“

„Najdu ji.“ Selderův hluboký, krásný hlas se chvil zástí. „A až ji najdu...“

„Měli bychom vypadnout.“ Burrows začínal být nervózní. „Už se stmívá, světlo svíček bude prosvítat skrz okenice. Mám toho dost. Dalšího domovníka uplatit nemůžeme a už brzo sem určitě pošlou nového. Prohledáváme to tady skoro týden – a nic.“

„Stephen Ordway je někam schoval a Rosabela Ordwayová musí vědět kam.“

„Bylo by lepší, kdybychom ji napřed našli. A teď už pojd’!“

Philip s Rosabelou se zatajeným dechem poslouchali, jak kroky vetřelců pomalu slábnou a mizí v zadní části domu.

„Dveře!“ zašeptala Rosabela vyděšeně.

„Zamknul jsem za námi. Ničeho si nevšimnou. Na kočáru naštěstí není erb, a i když ho uvidí, řeknou si, že zrovna přijel.“

„Philipe, tolik se bojím!“

„Není proč. Měli jsme štěstí. Pojd', už jsou pryč. Dojdi si pro ty šaty a taky odsud zmizíme.“

Rosabela už v téměř naprosté tmě dotápala ke skříni, vzala šaty a pak rychle vyšli ven. Kočár na ně čekal na smluveném místě. Kromě nich na ulici nebylo ani živáčka.

Doma našli Emily velice rozrušenou.

„Roso! Kde jste proboha byli? Nebudeme mít čas se připravit. To jsou ty šaty? Dej je komorné, ať ti je vyžehlí.“

„Má milá Emily, čtyři hodiny je dost dlouhá doba i na tu nejnáročnější toaletu,“ namítl Philip. „Trvám na tom, aby se Rosa napřed najedla.“ Aniž by si toho Rosabela všimla, vrhnul na Emily významný pohled.

Emily se podívala na svou budoucí švagrovou. Rosa byla smrtelně bledá. „Zrovna jsem si chtěla sama něco dát, ale jestli přijdeme pozdě, padne to na tvou hlavu, Philipe. Přípravy rozhodně nemůžu odbýt. Na plese v chesterfieldském paláci musím být dokonalost sama. Pojd', Roso. Posváčíme u mě v pokoji. Philipe, mohl bys nám nechat nahoru poslat šampaňské?“ Philip se na svou chápavou sestru souhlasně usmál a slíbil, že si to vezme na starost.

O plese v chesterfieldském paláci se u Winboltů hodně mluvilo. Rosabela se nechtěla objevovat ve společnosti pod jménem své sestry a až dosud se takovým společenským akcím vyhýbala. Emily s

Philipem ji ale nakonec přesvědčili, aby se protentokrát zúčastnila.

„Můžeme tě představit jako mou přítelkyni Annabelu Kellandovou. Philip se prostě bude muset ovládat!“ rozhodla Emily vesele. „Prosím tě, pojď tam s námi, Roso! Bude to báječné!“

Rosabela tedy napůl s obavami a napůl ráda souhlasila.

Po tom, co se stalo v Upper Brook Street, by ráda zůstala dnes večer doma. Nechtěla ale zklamat své přátele. Půlhodinka přátelského posezení s Emily, sklenka šampaňského a lehká večeře ji naštěstí zase postavily na nohy. Hned se cítila líp. Emily jí šaty nadšeně pochválila. Nakonec se Rosa vzpamatovala natolik, že se společně zasmály jejich barvě. Když se k nim Philip připojil, ještě se hihňaly.

„Nechápu, čemu se smějete,“ dožadoval se vysvětlení. „Nikdy jsi nebyla hezcí, Emily, a Rosabela je v modré, tedy v azurové vždycky okouzlující.“

„Ne, ne... to není azurová, Philipe.“ Emily se dusila smíchem. „To je blankytná modř.“

Philip se stále tvářil nechápavě, a to dívky pobavilo ještě víc. Než Philipovi vysvětlily podstatu vtipu, Rosabela na své obavy docela zapomněla. Když pak všichni tři pomalu stoupali po majestátním schodišti chesterfieldského paláce, vypadala Rosa krásně a klidně. Ten večer měla na sobě šaty, které madame Fachonová osobně považovala za své nejzdařilejší. Byly z jasné modrého hedvábí s živůtkem pošitým perličkami.

Celý večer tančili a povídali si a Rosabela se výborně bavila. Philip dbal na to, aby byl diskrétní. S „Emilyinou přítelkyní“ tančil jen párkrát, aby nevzbudili nežádoucí pozornost. Kdyby jeho jméno bylo spojováno se sestrou Rosabely Ordwayové, později by jim z toho vyvstaly značné potíže. Přesto celý večer nespouštěl z Rosabely oči. Julian Falkirk byl všude vítaným hostem, dokonce i zde, v nejvyšších kruzích, a Philip nechtěl nic riskovat. Právem.

Ples byl v plném proudu, když se Emily s Rosabelou uchýlily na toaletu, aby se před večeří upravily. S Philipem se měly sejít u vchodu do jídelny. Cestou zastavila Emily postarší dáma, která si s ní chtěla popovídat o lordu Winboltovi. Emily pokynula Rosabele, aby šla sama, že přijde za ní. Rosa ale neudělala ani dvacet kroků, když vtom ji někdo zezadu popadnul a vtáhl ji do úzké boční chodby.

„Opovažte se zaječet,“ pošeptal jí Falkirk svým sametovým hlasem, „a já vám zakroutím krkem.“

Když se konečně Emily objevila u dveří, Philipovi už očividně začínala docházet trpělivost. „Kde je Anna?“ zeptal se.

„Dávno tu měla být,“ odvětila Emily. „Zdržela jsem se s lady Grantovou. Řekla jsem jí, ať jde napřed, že hned přijdu.“

„Dobrý bože! Kdes ji viděla naposledy?“

„Na té chodbě, co vede ke knihovně, ale –“

Philip jí netrpělivě skočil do řeči. „Počkej tady, Emily. Já se po ní podívám.“

„Ale proč –“

„Říkám ti, počkej tady!“ S tím zmizel v davu. Vrátil se na místo, o kterém mluvila Emily. Rozhlížel se, hledal, kde Rosa mohla špatně odbočit nebo zabloudit, a brzy si všimnul oné úzké chodby...

Rosabela si o svých šancích nedělala žádné iluze, ale věřila, že Philip jí přijde na pomoc. Falkirk ji táhl chodbou k zadním dveřím do zahrady. Jednou rukou jí zacpal ústa a druhou ji držel kolem pasu tak pevně, až měla pocit, že jí rozdrtí žebra. Kousala ho, škrábala a kroutila sebou tak, že jí zasyčel do ucha: „Nemelte sebou tak! Nemám v plánu vás zabít, pokud nebudu muset. Potřebuju vás!“

Když dorazili ke dveřím, Rosabela byla úplně vyčerpaná. Falkirk jí mrštil o zeď, jednou rukou ji chytil pod krkem a druhou zašmátral po klíče.

„Já jsem... já jsem –“ skřehotala.

„Kašlu na to, kdo jste. Ordwayová nebo Kellandová, je mi to jedno. Nechám si vás, dokud nenajdu tu druhou. Pak se uvidí, která z vás zazpívá!“

Falkirk ji vystrčil ze dveří a začal ji vláčet za sebou po cestičce pryč od domu. Rosabela horečně a vztekle uvažovala, kde jsou všichni ti sloužící, číšníci a komorné. Kam se najednou poděli? Falkirk si místo k únosu zvolil prozíravě. Do této části zahrady zřídka kdy někdo zabloudil a cestička vedla k dnes už nepoužívaným stájím. Široko daleko ani živáčka. Rosabela si začínala zoufat.

„Otoč se, Falkirku!“ ozvalo se za nimi ledově a zlověstně.

Falkirk uskočil do tmy a Rosabela se mu při tom vysmekla.

„Utíkej, Roso, utíkej!“ vykřikl Philip, který nespouštěl ze svého protivníka oči. Dobře dělal, protože Falkirk na něj vzápětí skočil. Rosabela vykřikla a zakryla si tvář dlaněmi. Už je to tady! Její noční můra se měla každou chvíli stát skutečností. Selder Philipa umlátí k smrti stejně jako Stephena. „Bože, to nesnesu,“ zasténala.

Rosabela slyšela, jak oba muži těžce oddechují. Slyšela dopadat rány a Falkirkovo zlostně zavrčení. Najednou jí něco došlo. Ruce jí klesly podél těla. Nemůže tu přece jen tak stát a dívat se. Musí Philipovi pomoci! Rozeběhla se k muži stojícímu vedle nehybného těla na zemi a zasypala ho ranami.

„Roso! No tak, Roso! Počkej! To bolí!“ Rosabela ztuhla. To byl Philipův hlas!

„Je tohle vůbec moje něžná, jemná Rosabela? Tomu nemůžu uvěřit!“ Philip ji chytil za ruce, jeho oči byly najednou tak blízko. Rosabela se podívala na zem. U jejích nohou ležel Falkirk a sténal.

„Philip! To jsi ty! Bože, myslela jsem... Myslela jsem –“ Rosabela se rozplakala.

„Já vím. Myslela sis, že jsem příliš gentleman na to, abych si dokázal poradit s takovým padouchem, jako je Falkirk. Uklidni se, drahá, uklidni se! Pojď, zavedu tě za Emily. Jen se poohlédnu po někom, kdo by toho darebáka pohlídal, než se vrátím.“

Vraceli se toutéž chodbou. Philip cestou oslovil nějakého sloužícího. „Venku v zahradě leží muž. Zřejmě... zřejmě mu není dobře. Počkejte u něj, prosím, dokud se nevrátím. V žádném případě mu nedovolte odejít!“

Lokaj zaznamenal Rosabeliny roztržené a zmuchlané šaty, Philipovy rozcuchané vlasy a natržený kabát a na okamžik se zdálo, že dá najevo svůj údiv. Ovládl se však a řekl naprosto neutrálně: „Jistě, pane Winbolte. Kde že se ten pán přesně nachází?“

Philip pak poslal dalšího sluhu, aby přivedl Emily. Když dorazila, nechal Rosabelu v její péči. „Vezmi ji na toaletu a něco udělejte s těmi šaty. Byl to pro ni šok, ale bude v pořádku. Ještě tu musím něco dokončit, pak pojedeme domů.“

Philip se vrátil na zahradu právě ve chvíli, kdy se lokaj poněkud neohrabaně zvedal ze země.

„Neřekl jste mi, že je to rváč, pane!“ vmetl našťavaně Philipovi na uvítanou. „Hned jak jsem otevřel dveře, tak mi jednu vrazil. Přeskočil zeď a byl pryč, než jsem mohl zavolat o pomoc! Je mi to líto, pane Winbolte.“

Philip zuřil. Na sloužícího se nezlobil, byla to jeho chyba. „Měl jsem se ujistit, že je neškodný,“ podotkl zachmuřeně. „Jak se jmenujete?“ s „Jenkins, pane.“

„Dobrá, Jenkinsi, je mi líto, že jsem vás do toho zatáhnul. Doufám, že mi to odpustíte a pokud možno na všechno zapomenete.“ Philip při těch slovech vtiskl Jenkinsovi do ruky minci.

„Óó, děkuju, pane!“

„O té dámě ani slovo, Jenkinsi. Pamatujte si to!“

„Ani slovo, pane. Nikdy. Děkuju, pane.“

Vrátili se do domu. Philip mohl s uspokojením konstatovat, že Jenkins obsluhuje hosty s neproniknutelně kamenným výrazem ve tváři, jako by k oné události v zahradě nikdy nedošlo.

Mohl se tedy klidně odebrat za dámami. Rosabela vypadala docela vesele a její šaty nejevily známky žádného poškození. Emily se naopak zdála otřesená. „Co se stalo s Falkirkem?“

„Nic,“ odvětil Philip. „Utekl.“

Chvilí bylo šokované ticho. Pak Philip dodal: „Po zralé úvaze soudím, že je to tak nejlepší. Rosa by se jinak dostala do řeči a je to to poslední, oč bychom v současné situaci stáli.“

„Falkirk si nedá pokoj, dokud se ti nepomstí za to, žes ho dneska tak ponížil,“ namítla Rosabela ustaraně. „Sám víš, jak dokáže být podlý.“

„Přesně tak, Roso. Budu na to připravený. Když jsem ho porazil jednou, porazím ho i podruhé.“

„A co když nebude sám?“

„Nemusíš se znepokojovat, drahá. Postarám se, abys byla v bezpečí, a sám taky nebudu zbytečně riskovat. Emily, vypadáš vyčerpaně. Vrátime se domů?“

„Ne,“ odvětila Emily pomalu. „Nechci, aby nám ten darebák zkazil večer.“

„Souhlasím,“ přidala se Rosabela. „Jen doufám, že ty zavírací špendlíky, co mi drží šaty pohromadě, vydrží zapnuté.“

Všichni tři se tedy vydali do jídelny. Ten večer mohli hosté sezvaní na ples lorda Chesterfielda klidně nabýt

dojmu, že v životě pana Winbolta a jeho dvou společníků není nic, s čím by si museli dělat těžkou hlavu.

Titíž hosté by však byli velice překvapeni, kdyby věděli, kam se pan Winbolt vydal příštího rána na pochůzku. Gentlemani dbalí bontonu totiž obvykle taková místa nenavštěvují. Když se Philip vracel ze sídla policie v Bow Street domů, doprovázelo ho jisté individuum s poněkud zneklidňujícím zvykem neustále se rozhlížet kolem sebe. Onen muž se jmenoval Barnaby Stokes a byl to profesionální tělesný strážce.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Barnaby Stoke byl mnohem lepší tělesný strážce než sluha, v domácnosti Winboltových byl však pověřen zastávat obě tyto funkce. V livreji služebnictva lorda Winbolta jako lokaj sice vypadal, ale při otvírání dveří kočáru a vysunování schůdků byl neuvěřitelně neobratný. Měl nohy do O a při chůzi se mírně kymácel ze strany na stranu. Dámám, které doprovázel po městě, tedy rozhodně na eleganci a stylu nepřidával. Totéž se dalo říct o jeho zvyku cpát si balíčky a krabice zcela neesteticky pod paži, případně si je všet kolem krku.

Veškeré pokusy o domluvu byly marné. Dámy se pokaždé dočkaly stejné odpovědi. „No, no, madam! Jak vás mám chránit, když mám ruce furt plný nějakých

balíčků? Vyškolili mě u policie, ne v nějaký agentuře pro poskoky.“

Po jedné či dvou menších katastrofách si Philip od lorda Chesterfielda dočasně půjčil jednoho z lokajů. Od té doby fungoval Barnaby Stokes pouze jako Philipův sluha a dámy při jejich pochůzkách po městě sledoval z diskrétní vzdálenosti. Kdykoliv teď slečna Winboltová a její přítelkyně slečna Kellandová opustily dům, doprovázel je jejich nový sluha jménem Jenkins.

Jenkins a Barnaby Stokes spolu výborně vycházeli a jeden od druhého se toho hodně naučili. Pan Winbolt je najal, aby chránili mladé dámy, a oba byli do práce celí žhaví. Taky se shodli na tom, že pan Winbolt je „vopravdovej džentlas, fajn chlap a rozhodně ne žádněj škrť“. O Rosabele a Emily se vyjadřovali v tom smyslu, že „tak pěkný a milý dámy“ ještě nepotkali.

Pod ochranou svých nových tělesných strážců Philip a Rosabela důkladně prohledali dům na Upper Brook Street. Dívali se na všechna možná i nemožná místa, ale papíry, o něž Falkirk tolik stál, nenašli. Stephen je schoval opravdu dobře. Když se svých povinností ujal nový domovník, nezbylo jim než smířit se s porážkou a vrátit klíče panu Keethamovi.

„Tolik jsem doufala,“ lítostivě si povzdychla Rosabela. „Myslela jsem, že se Falkirka konečně zbavíme, že konečně budeme žít v klidu. Ale teď...“

„Není důvod propadat zoufalství, Roso. Stephen určitě nebyl jediný, kdo měl na Falkirka pífku. Pamatuješ si ještě jména lidí, s kterými se Stephen přátelil?“

„Falkirk, Burrows, John Kingsley... Jeden se jmenoval... North?... Neath? Ne, Nairn! Samuel Nairn. A pak ještě někdo jménem Fraser, ale toho jsem nikdy neviděla.“

Philip si všechno pečlivě zapsal. „Decostera už tu mám. Na dnešek bych měl pro Stokese a Jenkinse nějakou práci. Máte s Emily v plánu jít ven?“

„Ne, chystáme se prohlížet si poslední čísla módních časopisů. Emily se ale zítra možná bude chtít jí podívat na nové hedvábí a mušelíny...“ Oba se usmáli a Rosabela pokračovala. „Co chystáš?“

„Pošlu Jenkinse a Stokese na výzvědy. Rád bych se o těch lidech dozvěděl víc.“

Když však Philip ukázal svůj seznam Stokesovi, ten mu oznámil, že nejméně jednoho pána z uvedených dobře zná.

„Samuel Nairn je pokud vím ve vězení Newgate. Dostal ho tam jeden můj přítel ani ne před měsícem.“

„Za co?“

„Ten chudák byl až po uši v dluzích. Pití a opium se dost prodraží.“

„Mohl byste ho navštívit? Je... je při vědomí?“

„Myslím že jo, pane. Nevím, co s ním vězení udělalo. V Newgate je to vopravdu hrozný, ale puďu za ním a pak vám to povím.“

„Dobrá. Rád bych, abyste panu Nairnovi položil pár otázek. Napíšu vám je. Vyříd'te mu, že když mi pomůž'e, udělám zase já na oplátku něco pro něj.“

„Pane Winbolte...“ vložil se do rozhovoru Jenkins.

„Co je?“

„Pan Kingsley je mrtvý, pane. Znáám se s jeho bývalým komorníkem. Mám si s ním promluvit, pane?“

„Ano. Pokuste se zjistit, co se dělo té noci, co Kingsley zemřel. Tak a co Burrows? Ví někdo z vás něco o Burrowsovi? Případně o Decosterovi nebo Fraserovi?“

Oba muži odmítavě zavrtěli hlavou. Stokes se ale nabídl, že se na ně informuje u svých známých od policie. Jenkins zase slíbil poptat se v hospodě *U Lokajova přítele*, kde se komorníci a sluhové scházeli na kus řeči.

Jejich úsilí nakonec přineslo ovoce a taky měli štěstí. Samuel Nairn zůstal nějakým zázrakem navzdory vysokým dávkám opiátů přičetný. Navíc byl hotov poskytnout informace o Falkirkovi výměnou za pomoc pana Winbolta. Přesněji řečeno, byl ochoten odpřisáhnout, že Falkirk se před ním vychloubal, že Johna Kingsleyho zabil. Slíbil dokonce, že jim to dá písemně. Philip okamžitě podnikl patřičné kroky.

Komorník Johna Kingsleyho byl po značném přemlouvání připraven odpřisáhnout, že tu noc, co John Kingsley zemřel, slyšel, jak se jeho pán s někým hádá. Dotyčného pána sice neviděl, ale pan Kingsley ho oslovoval „Selly“. Slyšel, jak „Selly“ jeho pánovi vyhrožuje. Ráno pak našel svého pána mrtvého. Nikdy se o tom nikomu nezmínil, protože se bál. Pod nátlakem byl ochoten připustit, že Sellyho hlas je nápadně podobný hlasu jistého pana Juliana Falkirka.

„Musím vás varovat, pane Winbolte. Svědectví sloužících a dlužníků nemá u soudu valnou váhu. Zvlášť

když budou říkat, že tenhle ‚Selly‘ je ten pan Falkirk, co se má stát lordem.“

„Aá, tak on to byl. Tehdá večer v zahradě!“ Jenkins jim vzrušeně skočil do řeči. „Říkal jsem si, že jsem ho už předtím někde viděl. To mě podržte! Pan Falkirk!“

„To je mi jasné, Stokesi,“ souhlasil Philip. „O soud tu ale teď ani tak nejde. Pokud se nám však podaří přesvědčit Burrowse, že by si mohl zachránit krk, kdyby promluvil, mohli bychom se obrátit na policii.“

„Takže vám jde hlavně o Burrowse?“

„Ano, je to Falkirkova pravá ruka.“

„Dobrá, pane. My vám ho najdem.“

Příštích několik dní pokračoval Philip ve sběru informací. Získal svědectví Samuela Nairna, který měl být teď každým dnem propuštěn z vězení, a obdržel i písemné prohlášení od Kingsleyho komorníka. O Decosterovi neměla policie žádný záznam. Kdosi si ale vzpomněl, že nějaký Da Costa se pohyboval kolem bristolských korzárů.

Burrowse vystopovali v jedné zaplivané putyce na druhé straně Leicester Square. Poslední jméno na seznamu si vzal na starost Philip sám. Fraser pocházel z dobré rodiny a pohyboval se v nejvyšších kruzích.

Nedávno se však začaly šířit jisté pověsti o tom, jak zachází se služebnictvem, a Fraser na čas někam zmizel. Nedávno ho znovu viděli, ale do lepší společnosti se zatím neodvažoval. Falkirk jako by se do země propadnul. Philip stále zvažoval, co by měl podniknout,

když ho nečekané komplikace přiměly úplně změnit plány...

Týden se pomalu chýlil ke konci a Londýn se zahalil do listopadové mlhy. Bylo opravdu ošklivo, šero a zima. Lord Winbolt se ráno podíval z okna a rozhodl se strávit den ve svém pokoji. Philip šel do města něco vyřizovat a dámy trávily den čtením u krbu v saloně. U večere byl stůl prostřený jen pro tři, protože lord Winbolt se rozhodl zůstat ve svém pokoji.

Už dávno se dohodli, že u jídla se o starostech hovořit nebude. Mluvílo se tedy o knihách, divadle, cestování a umění, když v tom jejich příjemné posezení přerušilo rozčilené bušení na domovní dveře. Na návštěvu už bylo dost pozdě. Z haly k nim doléhaly nějaké hlasy a za okamžik už Maynard stál ve dveřích do jídelny.

„Nějaký plukovník Stanton, pane. Rád by s vámi mluvil. Řekl jsem mu, že večeříte, ale trvá na tom, že vás musí okamžitě vidět.“

„Giles!“ vykřikli Philip s Rosabelou současně a oba vstali.

Giles Stanton odstrčil Maynarda a vstoupil do místnosti. „Omlouvám se, že ruším, Philipe –“ Zůstal stát jako přimražený. „Rosabelo!“ vykřikl. „Tak tady jste! To přestává všechno! Vy si tady klidně sedíte, zatímco já... já šlím hrůzou, co se vám stalo!“

Očividně byl vzteky bez sebe. Jedním skokem byl u Rosabely, chytil ji za ramena a pořádně s ní zatřásl. „Jak jste mohla? Víte, jak je teta Laura vyděšená?!

Věřil jsem, že jste konečně dostala rozum. Vidím, že jsem se mýlil...”

„Ehm... Gilesi, příteli! Přestaň cloumat s mou snoubenkou. Jinak bych tě, i když velice nerad, musel praštit.“ Philip to řekl klidně, ale rezolutně.

Gilese Stantonova to šokovalo. „Philippe! Musel... musel jsem se nejspíš zbláznit. Jak by sis ji mohl vzít? Máš si přece brát její sestru, Annabelu Kellandovou!“

„Ne, ožením se s Rosabelou Ordwayovou.“

Rosabela zbledla.

„Chcete tím říct, Gilesi, že jste mou sestru přivezl do Londýna? Jak jste mohl? Cožpak jsem vás ve svých dopisech dostatečně nevarovala?“

Giles se díval z Rosabely na Philipa a z Philipa na Rosabelu. Nemohl se zbavit dojmu, že ti dva zešíleli. „Vůbec nechápu, o čem mluvíte! To ty jsi Philippe přivezl její sestru do Londýna. Já Annabelu Kellandovou vůbec neznám! Tohle přece nemůže být tvoje snoubenka, Philippe.“ Obrátil se k Rosabele. „Tak mu to řekněte, Roso! Povězte mu, co vám Annabela psala. Jak jste s tetou Laurou doufaly, že si vaše sestra vezme tady Winbolta!“

Rosabela chtěla něco říct, ale nezmohla se ani na slovo.

Giles vztekle zaklel a obrátil se k Philipovi. „Začínám si myslet, že jste všichni opilí,“ podotkl s pohledem upřeným na načatou láhev vína, která stála na stole. „Rosabela Ordwayová – tedy tato dáma – je posledních šest měsíců prokletím mého života. Za celou tu dobu ani jednou, ani jednou nenaznačila, že by se o

tebe v nejmenším zajímala, Winbolte. Naopak, měl jsem dojem, že ji těší, že se chceš oženit s její sestrou.“ Rozzlobeně se znovu obrátil k Rose. „Řekněte mi, proč jste na nás proboha nepočkala na Temperley?“

„Na nás?“ otázal se Philip nechápavě.

„Na tetu Lauru a na mě. Nocovali jsme ve Wallingfordu. Ráno tetě Lauře nebylo dobře, takže jsme nemohli hned odjet. Rosabela se ale nemohla dočkat, až se uvidí se svou sestrou, tak vyrazila napřed. Když jsme dneska ráno dorazili na Temperley, řekli nám, že už je zase pryč.“ Znovu se obrátil k Rosabele. „S Gossem si to ještě vyřídím. Kde vlastně je?“

Philip dospěl k názoru, že je nejvyšší čas se do toho vložit. „Gilesi... nevím, jak bych ti to měl vysvětlit. Vidím, že tě dostaly stejně jako mě. Zřejmě netušíš, že Rosa a Anna jsou dvojčata. Tohle je Rosabela Ordwayová. O Velikonocích si se svou sestrou vyměnily místa, od té doby žila v Berkshire. Dáma, s kterou ses po Velikonocích vydal na cesty, byla Annabela Kellandová.“

Giles Stanton ohromeně klesnul do židle. „Jedu sem celý den, všude je mlha. Když jsem vešel do této místnosti, věřil jsem, že to mělo cenu. Rosa seděla u stolu a byla v bezpečí. A ty se mi teď snažíš namluvit, že to vlastně Rosa není?“ Chvilí ještě nechápavě zíral na Rosabelu, pak mu to začalo docházet. „Teta Laura o tom ví?“

„Ano, je mi to líto, Gilesi. Neměly jsme to dělat, ale já už jsem nemohla dál...“

„Byl jsem hanebně oklamán,“ řekl Giles hořce. Vzápětí ho něco napadlo. „Kde je v tom případě Annabela?“ otázal se.

„Když není na Temperley ani tady –“ začal Philip. Přerušil ho však Maynard, který vešel do jídelny s pochmurným výrazem ve tváři.

„Promiňte, pane, nějaké individuum se domáhá rozhovoru s plukovníkem Stantonem. Právě dorazil z Berkshire. Byl jsem toho názoru, že uvítáte, když vám tuto zprávu sdělím okamžitě.“

„To je Goss!“ vykřikl Giles. „Díkybohu! Určitě bude vědět, kde je Annabela.“

Giles se mýlil. Do jídelny vešel John Bostock. „Plukovníku Stantoně, pane Winbolte, našli Gosse. Byl zraněn. Říkal, že krátce poté, co se slečnou Belou opustili Temperley, je začali pronásledovat dva muži. Gosse postřelili a... a slečnu Kellandovou unesli.“

Giles vstal. „Musím jít.“

„Počkej, Gilesi! Tohle se musí dobře rozvážit.“

Giles chtěl něco namítnout, ale Philip ho začal přesvědčovat a nakonec uspěl. Emily mezitím vzala Johna Bostocka do kuchyně, kde se pro něj našlo nějaké jídlo. Stokese, Jenkinse a Gilesova osobního sluhu poslali na výzvědy. Než se Giles navečeřel, byli zpátky. Bohužel se špatnými zprávami. Falkirka už nějakou dobu nikdo ve městě neviděl. Giles klesnul do křesla a zabořil si hlavu do dlaní.

„Jsem si jistý, že Annabele nic nehrozí, Gilesi,“ uklidňoval ho Philip laskavým hlasem. „Falkirk ještě

stále nemá ty papíry. Jeho jednou nadějí je, že mu je Annabela pomůže najít.“

„Bože, má ji ve svých rukou už od rána! Jestli okamžitě něco nepodnikneme, zblázním se, Philipe! Jdi k čertu s takovým utěšováním. Annabela o těch papírech nic neví.“

„To víme my, ale ne on.“

Giles se obrátil k Rosabele. „Copak Stephen vám před smrtí nic neřekl?“

„Blouznil v horečce,“ vysvětlovala nešťastně. „Dokázal myslet jen na peníze. Znovu a znovu opakoval, že jeho banka ho nakonec zklamala.“

„Ááá!“ vykřikl najednou Giles osvíceně. „Tak tam je schoval. Nechápu, že mě to nenapadlo dřív.“

„Kam je schoval?“ otázal se Philip.

„Zítra ti to ukážu. Napřed ale musíme najít Falkirka. Přisahal bych, že je někde tady, v Londýně.“

„Vím, jak ho vylákat z úkrytu,“ vložila se do rozhovoru Rosabela. „Hlídejí dům, vím to, určitě ho hlídají. Kdybych vyšla na ulici, Falkirk by mě pravděpodobně sledoval. Chce Annu i mě, sám mi to řekl.“

„Ne!“ odmítl to okamžitě Philip. „To je příliš nebezpečné.“

„Proč ne? To já jsem do toho Annu zatáhla. Teď je na mně, abych jí pomohla.“

„Ne, Roso, nemůžu připustit, abys tak riskovala.“

„Nebylo by to tak riskantní, kdybyste s Gilesem byli poblíž. Dovol mi to, Philipe, prosím! Nesnesu... nesnesu

představu, že Anna je s Falkirkem déle, než je nezbytně nutné.“

„Je mi to líto. Pochopitelně tě chápu, drahá, ale nemuselo by to vyjít. Ne!“

„Philip má pravdu,“ souhlasil Giles. „Musíme vymyslet něco jiného.“

Rosabele bylo jasné, že Anna by na jejím místě tvrdě prosazovala svou. Věděla však, že hádka by k ničemu nevedla. Kromě toho se hádala nerada.

„Burrows! Burrows bude vědět, kde Falkirka hledat. Hned zítra ráno se po něm podíváme, Gilesi.“

V Rosabele to vřelo a hlavou se jí honily u ní nevídané myšlenky na vzpouru. Potrvá to možná den nebo dva, než Burrowse najdou a přesvědčí ho, aby Falkirka zradil. Její nápad byl mnohem lepší. Co kdybych ho realizovala sama? říkala si. Už sama ta myšlenka ji děsila, ale zároveň byla velice lákavá.

„Co dělá teď Stokes s Jenkinsem?“ zeptala se.

„Mají za úkol dávat na tebe a na Emily pozor,“ odvětil Philip. „Giles a já Falkirka zvládneme sami. Doufám, že se mnou souhlasíš, Gilesi?“

„To bych řekl. Pamatuješ se, jak to tenkrát bylo na Almeidae?“

„Jak byli Francouzi na jedné straně a partyzáni na druhé? A ten zloděj Villanteo –“

„Ne, Villanteo byl v Tavalerae...“

Rosabela vstala. „Omluvíte mě, pánové? Nechám vás o samotě, abyste si mohli pohovořit o starých zlatých časech.“ Ani Philip, ani Giles nepostřehli, že Rosabelina

poznámka byla míněna ironicky. Už byli duchem někde jinde.

Philip ji doprovodil ke schodům. „Dobrou noc, má drahá. Nedělej si starosti. V domě jsi v naprostém bezpečí a Annabelu ti brzy najdeme.“ Políbil jí ruku a podal jí svíčku.

„Dobrou noc, drahý.“ Rosabela stoupala nahoru po schodech. „V naprostém bezpečí,“ mumlala si pro sebe. „Já budu v naprostém bezpečí a chudák Anna trpí ve spárech toho bídáka Falkirka. Kdoví jak dlouho jim bude trvat, než ho najdou! Takhle by to nešlo, Philipe. Možná se neumím hádat, ale bezpáteřný idiot taky nejsem!“

Druhého dne brzy ráno se oba pánové vypravili po stopách Burrowse a Falkirka. Rosabela sledovala z okna, jak odcházejí, a pak se vydala hledat Emily.

„Emily, půjdeš dneska ven?“

„Ne, asi ne. Jen kdyby se vyjasnilo, tak možná zajdu odpoledne na nákupy. Proč se ptáš?“

„Potřebuju Barnabyho Stokese. Musím si něco zařídit ve městě.“

„Ty něco chystáš, Roso.“

„Není to nebezpečné,“ ujistila ji Rosabela. „Ale byla bych raději, kdyby šel Barnaby se mnou. Prosím tě, Emily, na víc se mě neptej. Nemůžu ti nic jiného říct a nechci lhát.“

Emily nebyla nadšená, ale nakonec rezignovaně souhlasila. „Philipovi o tom ale povím hned, jakmile vejde do místnosti,“ varovala ji.

„Dohodnuto!“ odvětila Rosa. Oblékla si svůj nejsilnější kabát a nejteplejší šál. Obzvláštní péči věnovala výběru rukávniku. Ten, který si nakonec vzala, byl nejen teplý, ale měl uvnitř taky kapsičku. Do ní zastrčila ostrý nůž na papír, který se do té doby povaloval na stole v knihovně. Philip ji na něj nedávno upozornil. Doufala, že je tak nebezpečný, jak jí její drahý tvrdil.

Barnaby Stokes už na ni čekal.

„Tak Barnaby, dnes nebudu chtít, abyste mi nosil balíčky nebo mi pomáhal přes cestu. Právě naopak. Budete se držet pár kroků za mnou. Musí to vypadat, že jsem sama. Rozumíte?“

„Jo, ale pan Winbolt z toho nebude mít radost.“

„Pan Winbolt tu není, Barnaby. Hledá někde venku pana Burrowse.“

„Proč mě nevzal s sebou?“

„Protože já vás na rozdíl od pana Winbolta potřebuju. Navíc mu dělá společnost plukovník Stanton. Tak uděláte, co po vás chci, nebo si mám s sebou vzít Jenkinse? Ven půjdu tak jako tak.“

„No dobře, tak já teda pudu.“

„Ještě jedna věc. Je to velice důležité! Kdyby se mi něco stalo, nepokoušejte se mě zachraňovat. Poběžíte najít pana Winbolta nebo plukovníka Stanton a řeknete jim, že za hodinu přivedu Falkirka do domu na Upper Brook Street. Za hodinu, budete si to pamatovat?“

„Co když do té doby ani jednoho z nich nenajdu?“

Rosabela se zamyslela. „Podle mého na to nedorazí, ale kdyby přece, pošlete za nimi Jenkinse a do Upper

Brook Street mi přijdete na pomoc sám. Spoléhám na vás, Barnaby.“

„Tak moment. Mám takovej dojem, že bych vás vůbec neměl nechat odejít!“

„Mě nic nezastaví. Jdeme!“

Rosabela vyšla na ulici a zamířila k Piccadilly. Byla mlha, viditelnost maximálně tak na padesát kroků. Rosabela se schválně vydala směrem ke Grosvenorskému náměstí. Byla nervózní, ale když pomyslela na Annu, přešlo ji to a přidala do kroku. Z mlhy se vynořil kočár. Měla nervy napjaté k prasknutí. Planý poplach. Vůz pokračoval k ulici Svatého Jakuba. Minulo ji několik mužů na koních a další kočár...

V tom ji někdo chytil za loket. Rosabela se otočila a podívala se dolů. Stál tam chlapec promodralý zimou. Měl na sobě jen nějaké staré hadry a vypadal vyhladověle. Natáhl k ní prázdnou dlaň. Rosabela spěšně vylovila z kapsy pár drobných mincí. Najednou ji někdo chytil zezadu za ruce, mince se rozkutálely po zemi. Neznámý únosce jí vrazil do pusy roubík a bez okolků ji nacpal do kočáru, který se tam z ničeho nic vynořil. Rosabela tvrdě dopadla na sedadlo a vůz se vzápětí rozjel.

Natloukla si a byla vyděšená, zároveň ji ale těšilo, že plán vyšel. Už brzy se uvidím s Annou, jákala v duchu. Posadila se pohodlněji a vůbec poprvé se podívala do tváře svému únosci. Vedle ní seděl úplně cizí muž a se zájmem si ji prohlížel.

„Řekli mi, na co se mám připravit, ale nevěřil jsem tomu. Opravdu jste úplně stejné!“ Vyňal jí roubík z úst.

Rosabela se zhluboka nadechla. „Kdo jste, pane? Co... co mi chcete?“

„Nedělejte si starosti, má milá. Falkirk by ze mě stáhnul kůži, kdybych vám ublížil, než vám položí pár otázek.“

„Falkirk?“ S předstíraným zděšením se vrhla k oknu. Strhnul ji zpátky tak hrubě, že s fingováním děsuplného výkřiku se nemusela obtěžovat.

„Udělejte to ještě jednou a dostanete lekci,“ říkal to klidně, ale oči měl ledově chladné. Těšilo ho, že jí může ubližovat.

„Kdo jste?“ zeptala se znovu. Zuby jí drkotaly hrůzou. Když si tohle plánovala, všechno se zdálo jednodušší. „A kam mě vezete?“

„Za vaší sestrou, kam jinam,“ odvětil. „Pan Falkirk by vám rád položil několik otázek. Doufám, že mu je zodpovíte. Mám dojem, že začíná být zoufalý. Nakonec by mohl udělat něco šíleného – třeba vás obě svěřit mně.“

Kočár zastavil. Byli na dvoře nějakého hostince. Vrata se za nimi okamžitě zavřela. Rosabelu její únosce postrčil ven, chytil ji za zápěstí a táhnul ji za sebou do domu. Dlouhou chodbou došli až ke dveřím značně omšelého pokoje.

„Díky, Frasere. Vidím, že jste dodal Rosabelu Ordwayovou číslo dvě!“ Falkirk stál u okna. Ve vzdálenějším rohu místnosti seděla Annabela s rukama svázanýma za zády. Byla bledá, rozcuchaná, ale očividně stále vzdorovitá. Na spánku měla ošklivou modřinu.

„Ublížili jste jí!“ Rosabela se vysmekla, rozběhla se k sestře a klekla si vedl ní. „Anno, jsi v pořádku?“

„Už mi bylo líp,“ řekla Anna s úsměvem. „Ale vzhledem k okolnostem...“

„Je mi to tak líto, Anno.“

„Tak, teď jste mi mnohé osvětlily, dámy,“ vložil se do diskuse Falkirk. „Záhada je konečně vyřešena. Skutečnou paní Ordwayovou je naše poslední přichozí. Teď nám jistě poví kde hledat, nemám pravdu?“

Rosabela vstala. „Říkala jsem vám, že jsem Rosabela Ordwayová, ale vy jste mi nevěřil. Teď když to víte, můžete mou sestru nechat jít.“

„To záleží na tom, jak mi vyjdete vstříc, Rosabelo,“ odvětil Falkirk. „Pokud bych se vám rozhodnul prokázat takovou laskavost, určitě by to nebylo zadarmo.“ Přistoupil k ní, chytil ji a trhnutím ji postavil na nohy. „Plýtvala jste mým časem už dost dlouho!“ zavrčel o poznání drsněji. „Buď mi povíte, kam váš manžel ty papíry schoval, nebo můžete říct své sestře navždy sbohem.“

„Já... nemůžu.“

Falkirk se znovu ovládl a pokračoval poměrně zdvořilým tónem. „Doufáte, že to není pravda. Nevěříte, že vám nic neudělám, protože jste dámy. Ale já už zabil tolik lidí, mužů i žen, že dvě další vraždy mě rozhodně nerozhází.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Fraser s někým mluvil, pak došel k Falkirkovi a pošeptal mu něco do ucha. Falkirk přikývl. „Dám vám deset minut na rozmyšlenou. Nepustím ani jednu z vás, dokud nebudu vědět, kde ty

papíry jsou. Jestli to opravdu netušíte, Rosabelo, pak Bůh s vámi!“ S tím zmizel za dveřmi a Frasera vzal s sebou.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

„Co se stalo, Anno?“ otázala se Rosabela šeptem.
„Jak to, že tě Falkirk chytil?“

„Jeho lidé hlídali Temperley.“

„Vím, John Bostock nám to přišel říct.“

„Co je s Gossem? Bože, Roso, žije?“

„Ano, ale teď musíme vymyslet co dál.“ Naklonila se k sestře a sotva slyšitelně špitla: „Anno, já nevím, kde ty papíry jsou.“

„Myslela jsem si to,“ odvětila Anna rovněž šeptem.
„Ale Falkirk nám to stejně neuvěří.“

„Ne, a ani nám to nesmí uvěřit. Zabil by nás tady a teď, kdyby na to přišel. Musíme ho přesvědčit, že vím, kde jsou, a že to jen nedokážu popsat, protože je to příliš komplikované. Navnadím ho, že přímo na místě si určitě vzpomenu.“

Annabela přikývla a Rosa pokračovala.

„Philip a Giles dorazí do Upper Brook Street asi tak za půl hodiny. Musíme tam Falkirka dostat, ale ne moc brzo. Nesmíme se rozdělit. Budeme tvrdit, že si jedna bez druhé na nic nevzpomeneme. Předstírej, že se bojíš.“

„To nemusím předstírat!“ namítla Anna roztrpčeně.

Na chodbě se ozvaly kroky. Oba muži se vraceli. Rosabela sestru objala, a když Falkirk vešel, Annabela se rozvzlykala.

„No tak, jak jste se rozhodla? Ven s tím, nemám času nazbyt.“

„Není o čem se rozhodovat, Falkirku. Bylo to nedorozumění, ráda vám je pomůžu najít.“

„Tušil jsem, že to tak bude,“ podotkl Falkirk s cynickým úsměvem. „Tak kde jsou?“

„V salonu,“ odvětila Rosabela váhavě.

„Jen pokračujte, to mi nestačí.“

„Nepamatuju si přesně kde!“ vykřikla Rosabela s předstíraným zoufalstvím.

„Musíš si vzpomenout, Roso!“ přizvukovala jí Annabela ve stejném duchu. „Nepovídala... nepovídalas mi něco o krbové římse?“

„Aá, ano, krbová římsa. Opravdu jsem říkala něco o krbové římse, Anno?“

„Zmínila ses, že je tam nějaký knoflík, nebo kus nějak divně vyřezávaného dřeva...“

„Kde přesně?“ naléhal Falkirk.

„V salonu,“ odvětila Rosabela trochu zmateně.

Falkirk se neovládl. „Dobrý bože! Víím, že je to v salonu, ty slepice, ale kde, kde přesně?“

„Pan Falkirk asi myslí, kde přesně na krbové římse, Roso. Prosím tě, vzpomeň si, drahá,“ přisadila si opět Annabela.

Rosabela svařtila obočí a předstírala, že usilovně přemýšlí. „Už jsem tam dlouho nebyla...“ povzdychla si

a přitiskla si ruku na čelo. „Myslím, že to bylo... napravo.“

„Dál. Dál.“

„Nebo nalevo?“ Zmateně se podívala napřed na levou a pak na pravou ruku. „Asi nalevo.“ Falkirkovi ztmavly oči a Rosabele to neuniklo. Zajíkla se. „Pořád si pletu pravou a levou stranu.“

„To nikam nevede!“ odtušil Falkirk ledově. Otevřel dveře a zařval do chodby: „Frasere! Ať přistaví kočár!“ Pak se obrátil k dvojčatům, která mlčky čekala, co bude. „Vezmu vás do Upper Brook Street,“ oznámil Rosabele. „Kdyby nás někdo zastavil, řeknete, že si potřebujete něco vyzvednout. Vaše sestra zůstane tady.“

„Ne!“ vykřikla Rosabela zděšeně. „Bez Anny si na nic nevzpomenu! Vždycky mi pomáhala. Neopustím ji. Nikdy! Nikdy!“

Bylo zřejmé, že Falkirka tlačí čas. „Dobrá, pojede taky, ale zůstane svázaná. Jdeme!“

„Anna pojede se mnou v kočáře, jinak nikam nejdu. Bojím se, vůbec vám nevěřím, Falkirku.“

„Ty jedna malá mrcho,“ Falkirkovi zase začínala docházet trpělivost. „Řekni, kde ty papíry jsou, nebo se ani jedna z vás nedožije rána.“

„Ráda vám je dám, ale nemůžu si vzpomenout, kam je Stephen schoval. Když tam budu, určitě je najdu,“ koktala Rosabela. „Nemám moc dobrou paměť, a když se mnou není Anna, je to ještě horší.“

„To je pravda, pane,“ přidala se Anna v předstírané snaze se zavděčit. „Vždycky jsme na sobě byly závislé. U dvojčat to tak bývá.“

Falkirk je obě popadl a strkal je před sebou chodbou a ven z domu. Tam Fraser odněkud vytáhl kus provazu, svázal Anně ruce i nohy a posadil ji do kočáru. Rosabela si sedla vedle ní, Falkirk ji následoval. Fraser zaujal místo vedle kočího. Sotva se Rosa posadila, všimla si, že na sedadle se něco povaluje. Byl to její rukávník! Zapomněla ho tam, když přijeli. Nenápadně vytáhla nůž z kapsičky a zasunula si ho do rukávu. Stihla to jen tak tak, Falkirk se k ní právě otočil.

„Pro případ, že byste na mě chtěla něco zkoušet, paní Ordwayová,“ podotkl Falkirk, „mám ještě tohle.“ ,Tohle‘ byla krátká dýka, jejíž hrot se momentálně dotýkal Annina hrdla. Na bílé kůži se okamžitě objevila kapka krve.

Příští půlhodina připomínala noční můru. Cesta byla hrbolatá. Pokaždé, když se kočár s trhnutím zastavil kvůli nějaké překážce, která se náhle vynořila z mlhy, hrot dýky se dotkl Annina hrdla. Pokaždé se objevila nová kapka krve. Jeli velice pomalu, ale i to bylo k něčemu dobré. Philip a Giles měli spoustu času, aby se do Upper Brook Street dostali před nimi.

Když dorazili k cíli cesty, Rosabela měla nervy napjaté k prasknutí. Podlamovala se jí kolena. Mlha zhoustla, Falkirk se rozhodně nemusel bát, že je někdo zahlédne. Fraser seskočil z kozlíku už u vchodu do stájí a za pár minut jim otevíral hlavní dveře. To tedy byla ta bezpečnostní opatření pana Keethama!

Šli rovnou nahoru do salonu. Rosabela jako první, za ní Falkirk a kočí, kteří napůl nesli svázanou Annu.

Okenice byly zavřené. Zrcadla odrážela nezřetelné tvary nábytku, zahaleného lněným nebarveným plátnem. Místnost vypadala v pološeru téměř strašidelně. Annu hodili na křeslo.

„Nic nevidím,“ Rosabela začala hrát o čas.

„Otevřete okenice, Frasere.“

„Je to rozumné?“

„Je přece Ordwayová, ne? Je tu tedy doma. Otevřete je.“

Fraser chvíli neobratně zápolil s neznámým mechanismem, Falkirk to nevydržel: „Bože, proč mě trestáš rakovými idioty?“ a šel mu pomoci.

Rosabela stála vedle své sestry, a ještě než Falkirk došel k oknu, už držela nůž na papír v ruce. Během sekundy přeřízla Anně pouta na rukou a položila nůž na stůl vedle křesla. Anna opět zaujala původní, značně nepohodlnou polohu.

„Tak!“ obrátil se k ní Falkirk. „Zmiňovala jste krbovou římsu.“

Rosabela pomalými kroky došla ke krbu. Kde jen Philip a Giles vězí? uvažovala horečně. Jen doufala, že je Stokes našel. Tuhla jí krev v žilách při pomýšlení, co ji s Annou čeká, pokud jim brzy, hodně brzy nepřijdou na pomoc.

„Ehm... pravá konzole...“ začala nejistě.

„Předtím jste říkala levá,“ přerušil ji Falkirk zostrá.

„Ano, ale teď, když jsme tady, myslím, že je to ta napravo.“ Pohledem horečně přejížděla po vyřezávaném dřevě. Tak třeba ten andílek. Kde proboha Philip s Gilesem jsou? Bože dej, ať se tu brzy objeví! pomodlila

se v duchu. Zhluboka se nadechla a řekla: „To by mohlo být ono.“

Falkirk ji hrubě odstrčil a začal andílka bedlivě zkoumat. „No a co s ním?“

„Má otáčecí hlavu,“ Rosabela vyvinula značné úsilí, aby to znělo přesvědčivě.

Falkirk andílkovu hlavu celou ohmatal a pak s ní začal cloumat. Nic se nestalo. Otočil se a probodnul Rosabelu pohledem. „Jestli si ze mě děláte blázna...“ začal výhrůžné.

Rosabele se roztrásla kolena.

„Musí se zmáčknot určitým způsobem,“ vydechla. „Nemá cenu do něj mlátit.“

„Zkuste to vy!“

Rosabela natáhla ruku, dotkla se andílkovy tváře a... ta se pohnula. Rosa zalapala po dechu a couvla.

Falkirk s Fraserem ji vzápětí odstrčili tak hrubě, až upadla. Anna vyskočila, aby jí pomohla. Falkirk jim nevěnoval žádnou pozornost. On i Fraser se skláněli nad tajnou skříš v krbové římse, když vtom...

Dveře do předpokoje se rozletěly a do místnosti se vrátili Philip s Gilesem. Vmžiku byli u krbu a přirazili Fräsera a Falkirka ke krbové římse. Falkirk zavyl, vymrštil se a Philipa setřásl. Giles zápasil s Fraserem. Začala rvačka. Za chvíli už vzduchem létaly stoly, židle a plátěné povlaky na nábytek. Dvojčata se tísnila v rohu a s hrůzou v očích bitevní scénu sledovala, a to až do chvíle, kdy se ve dveřích objevil Falkirkův kočí.

„Rychle!“ vykřikla Annabela, ale její sestra už byla u dveří. Společnými silami je s třísknutím zabouchly. Z

druhé strany někdo zoufale zavyl. Ten nešťastník zřejmě nestihl včas vytáhnout prsty.

„Zamkni!“ vykřikla Annabela. Rosabela poslechla. Obě sestry s úlevou vydechly a otočily se, aby přehledly bojiště.

Fraser ležel na zemi v bezvědomí. Philip držel Falkirovi ruku zkroucenou za zády. Z výrazu Falkirkovy tváře se dalo soudit, že je to poloha velice bolestivá.

„Hotovo!“ řekl Giles udýchaně. „Teď ještě Burrows.“ Jako na zavolanou se vzápětí objevil Jenkins a Barnaby Stokes. Mezi sebou vedli Burrowse.

Falkirk vztekle zavrčel. „Ty!“ nenávistně si Burrowse změřil. „Tys mě zradil, co...?“ začal mu spílat.

„To by stačilo!“ vložil se do toho Philip. „Hni sebou! Jdeme na policii.“

Giles vytáhl pistoli a namířil na Falkirka. „Prohledej ho, jestli nemá zbraň.“ Jenkins vykonal rozkaz. Falkirkovi byla odebrána dýka a Philip uvolnil svůj železný stisk.

„Měl jsem ti ji vrazit do srdce, když ještě byla příležitost,“ zasyčel Falkirk a pohladil si pohmožděný loket.

„Ohrožoval s ní Annu. Tekla jí krev,“ vložila se do rozhovoru Rosabela.

„Cože?“ Giles na okamžik spustil Falkirka z očí, aby pohledem vyhledal Annu. Seděla na židli, trochu stranou a byla velice bledá. Modřina na spánku jí zfialověla. „Anno!“

„Pozor!“ Philipovo varování přišlo příliš pozdě. Falkirk využil Gilesovy chvilkové nepozornosti a vyrazil kupředu. Sebral něco ze země a zabodl to Burrowsovi přímo do hrdla.

Burrows zachrčel a sklátil se na zem. Rosabela vykřikla, Barnaby Stokes s Philipem se vrhli na Falkirka, ten se ale nebránil. Vypadal jako divoké zvíře zahnané do rohu. Kývnul hlavou směrem k Burrowsově tělu. „Teď už na mě nic nepráskne!“ konstatoval se zřejmým uspokojením.

Giles, který se až dosud skláněl nad Annabelou, Burrowse prohlédl. Pak potřásl hlavou a s ledovým klidem prohodil k Falkirkovi: „Škoda že je tu kolem tolik svědků. Rád bych vás osobně poslal za Burrowsem. Jste oba stejní...“

Barnaby Stokes Gilese přerušil. „Řeči už nic nespraví, pane.“ Obrátil se k Falkirkovi. „Juliane Falkirku alias Seldere, jménem zákona vás zatýkám za úkladnou vraždu George Burrowse. Půjďte se mnou.“

Rosabela si klekla vedle Anniny židle a ustaraně se na svou sestru zadívala. „Anno?“

„Jsem v pořádku. Opravdu. Ale byla bych ráda, kdybychom mohli jít někam, kde je větší klid. Hrozně mě bolí hlava.“

„Vrátíme se do Arlington Street. Zůstaneš s námi, Philip s tím určitě počítá.“

Philip je slyšel. „Jakmile bude Jenkins zpátky, pošleme ho pro náš kočár. Šel pro posily pro seržanta Stokese. A samozřejmě počítám s tím, že Anna zůstane u

nás, drahá! Požádám Jenkinse, aby řekl Emily, ať jí připraví postel.“

Giles byl už zase u Anny. Díval se na ni, ale nic neříkal. Rosa se mezitím připojila k Philipovi. „Je Fraser... je taky mrtvý?“ otázala se rozechvěle.

Philip šťouchnul do ležícího těla špičkou boty. „Bohužel ne. Odnosou si ho, až přijdou pro Falkirka. Možná do té doby přijde k sobě. Nechápu, jak mohl Jenkins přehlédnout, že Falkirk má ještě jeden nůž!“

„Ten nůž... nebyl jeho,“ podotkla Rosa nejisté. „To já jsem ho přinesla. Je tvůj.“

„Můj?!“

„Tvůj nůž na papír. Vzala jsem si ho na obranu.“

„To jsem rád, i když nechápu, co sis myslela, že zmůžeš s nožem na papír!“

Philipova poznámka Annabelu rozohnila. „To neříkejte! Rozřízla mi s ním pouta, takže jsme mohly společnými silami izolovat kočího v předpokoji. Jinak by byli v přesile. Nesmíte s Rosabelou takhle mluvit!“

„Annabelo, musíte se šetřit!“ umlčel ji Giles a položil jí prst na ústa. „Čím dříve začnete odpočívat, tím lépe.“

„Napřed bych byla ráda, kdyby mi někdo konečně řekl, kde jsou ty nešťastné papíry a co v nich je,“ protestovala Anna.

Giles přistoupil k vyřezávanému andílkovi, něco zmáčkl a otočil hlavou na stranu. Když se obrátil, držel v ruce několik listů papíru.

„Stephenova banka,“ vysvětlil. „Když byl ještě chlapec, schovával si sem kapesné.“

„Ale to je přesně to místo... Bože!“ vydechla Rosabela zděšeně.

„Přesně tak,“ souhlasil Philip stroze. „Strašně jsi riskovala, Roso. Jak dlouho by vás asi nechal naživu, až by dostal, co chtěl? Co myslíš?“

„Zblázním se z toho,“ prohlásila Annabela. „Pronásledovali mě, unesli, vyděsili k smrti, zachránili, zbili, uvěznili, podřízli mi hrdlo –“

„Anno!“

„No dobře, skoro mi podřízli hrdlo, a to všechno pro těch pár papírů? Co v nich je?“

„Nesmíte teď mluvit, Annabelo,“ naléhal Giles.

„Opravdu? Můžete mě umlčet jedině tak, že mi odpovíte.“

„Vypadá to jako Kingsleyho přiznání napsané vlastní rukou. A taky je tu dopis od Falkirka, ve kterém Kingsleymu děkuje za informace. Dokonce se podepsal jako Selder! Přesně to jsme potřebovali. Už to samo o sobě by stačilo, aby se dostal před soud.“

„Stephenova pomsta,“ povzdychla si Rosabela smutně, „a jeho rozsudek smrti.“

„Mohl to být i váš rozsudek smrti,“ upozornil ji Philip. „Dorazili jsme v pravý čas!“

„Ale poslala jsem pro vás *já*, Philipe!“ namítla Rosabela.

„Ano, ale myslím, že tuhle diskuzi můžeme nechat na později. Kočár už je tady.“

„Annu ponesu já,“ rozhodl Giles.

„Já vezmu Fraseru,“ souhlasil Philip. Fraser stále ještě nehybně ležel na podlaze, Philip ho tedy odtáhl za nohy do haly.

Pak sešli ze schodů a předními dveřmi vyšli na ulici. Venku už čekalo několik mužů. Jakmile naši hrdinové opustili dům, muži vešli dovnitř, aby Barnabymu Stokesovi pomohli s vězni.

Dům v Arlington Street byl vzhůru nohama, ale pokoj pro Annu byl připravený. Rosabele neuniklo, že Giles byl nápadně neochotný vzdát se svého břemene. Dokonce bryskně odmítl nabízenou pomoc a sám vynesl Annu do schodů. Anniny vlastní protesty ignoroval. Jen ji vždycky napomenul, aby byla zticha a odpočívala.

Philip se jen usmíval. „Nech je být,“ pošeptal své snoubence. „Vyříkají si to sami.“

„Nemůžu tu přece jen tak stát a dívat se, jak takový tyran, jako je Giles Stanton, někam odnáší mou sestru proti její vůli,“ namítla rozhorleně. „Anna má větší kuráž než já, ale teď jí není dobře! Mám s plukovníkem Stantonem své zkušenosti. Z toho, co mi řekl včera večer, když k nám tak vpadl, usuzuji, že se od našeho posledního setkání vůbec nezměnil.“

„Mýlíš se, má drahá. Ale nechrne je na starosti Emily. Ona už dohlédne, aby bylo zachováno nezbytné dekorum. Rád bych si teď s tebou promluvil o samotě.“

Zavedl ji do knihovny. „O ten nůž na papír jsem přišel,“ podotkl. „Je to teď předmět doličný. Proč jsi to udělala, Roso?“

„Proč jsem si půjčila tvůj nůž na papír?“ kličkovala.

„Nehraj si se mnou. Ten nůž je to poslední. Vědělas přece, jak je to riskantní. Falkirk je bezohledný zabiják. Ještě před pár dny tě děsil tak, že jsi o něm ani nechtěla mluvit. Dneska ráno jsi mu ale schválně vběhla do pasti, přestože jsi věděla, že bych ti v tom zabránil, kdybych mohl. Na mě jsi vůbec nepomyslela. Víš, jak by mi bylo, kdyby se ti něco stalo? Proč jsi to udělala, Roso?“

Rosabela viděla, že mu opravdu ublížila. Přistoupila k němu a objala ho. Philip ztuhl.

„Rád bych, abys mi napřed odpověděla.“ Jemně ji odstrčil a odtáhl se od ní.

„Philipe!“

„Nesmíš si myslet, že už tě nemiluju! Toužím po tvém objetí. Mohli bychom se políbit a na všechno zapomenout, ale nic by se tím nevyřešilo.“

„Nechápu...“

„Myslel jsem, že mi důvěřuješ. Byl to pro mě šok, když jsem zjistil, že to není pravda.“

„Tak to není, Philipe! Já ti důvěřuju! Nikdo by nemohl mít v nějakého člověka tolik důvěry, jako já v tebe dneska ráno!“

„Včera večer byla zřejmě jiná situace.“

Rosabela napřed dlouho mlčela, pak se ale přece jen odhodlala. „To mluvíš o úsudku, ne o důvěře, Philipe.“

„Jak to myslíš?“

„Ty a Giles Stanton jste zvyklí rozhodovat o životě jiných lidí.“

„Ano, ale nechápu –“

„Počkej, nech mě domluvit. Včera jsi rozhodl, že moje sestra Anna, moje dvojče, může počkat, dokud

nenajdete Burrowse. Ani ses mě nezeptal, co si o tom myslím. Philipe, já jsem prostě nemohla jen tak sedět doma a čekat! Anna potřebovala mou pomoc. Kdybych měla zůstat tady v Arlington Street, zbláznila bych se. Promiň, jestli se tě to dotkne, ale myslím, že ses nezachoval správně. Měls mi dovolit, abych vám pomohla.“

Rosabela se odmlčela, ale Philip nic neříkal, tak pokračovala. „Nejsem dítě ani žádná panenka. Mám svou sestru ráda. Byl to ten nejrychlejší způsob, jak ji zachránit. Tvrdit, že ti nedůvěřuju, je nesmysl. Svěřila jsem svůj život a Annin vlastně taky do tvých rukou... Copak to nechápeš?“

Philip neodpovídal. Popošla až těsně k němu. „Já tě miluju, Philipe. Před šesti měsíci bych se něčeho podobného nikdy neodvážila. Byla jsem příliš slabá, zbabělá. To ty jsi mi dodal sebedůvěru. Nejsem tak statečná jako Anna. Potřebuju někoho, kdo by mě miloval... snad mi i věřil... Věřil, že něco dokážu... Třeba i... sama se rozhodnout a jednat podle toho. Prosím tě, neupírej mi to, kromě tvé lásky je to to nejcennější, co jsi mi dal.“ Hlas se jí zlomil.

Philip ji vzal do náručí. „Roso, Roso, Roso! Neplač! Už mi nemusíš nic vysvětlovat. Máš pravdu. Choval jsem se jako necitelný netvor. Nikdy jsi pro mě nebyla jen panenka. Jsi nádherná, vášnivá žena, můj poklad, má přítelkyně... má zbožňovaná žena. Pokud tedy o mě ještě stojíš?“

„Ano.“

„Kdy?“

V tom okamžiku cvakla klika u dveří a do místnosti vešla Emily. „Plukovník Stanton právě odešel,“ řekla klidně, „a Anna spí. Doufám, že jste už jste se udobřili. Jsem tu, abyste nepřišli do řečí. Byli jste tu sami dost dlouho. Kromě toho asi umřu zvědavostí, jestli mi někdo hned nevypoví, co se vlastně stalo. Ne, ještě vydržte! Nechala jsem prostřít v jídelně, můžeme si popovídat tam. Dědeček už na nás čeká.“

Když byli tedy všichni pohromadě, Philip vstal a řekl: „Než začnu s vysvětlováním, rád bych, abyste věděli, že Rosa a já konečně můžeme veřejně oznámit naše zasnoubení. Doufám, že se vezmeme co nejdřív.“

Lorda Winbolta ta zpráva nadmíru potěšila. Emily zatáhla za zvonek a vzápětí se objevil Maynard s láhví šampaňského. „Napadlo mě, že bychom ji mohli potřebovat,“ podotkla Emily se spokojeným úsměvem. „Ale nesmí vás ani napadnout, že byste se mohli vzít dřív než o Velikonocích!“

„O Velikonocích!“ Philip se upřímně zděsil.

„Ano, přesně rok po té, co jste se seznámili. Příprava tak důležité události, jako je svatba, zabere nejmíně několik měsíců. Už jenom než vybereme nevěstě šaty!“ Philip byl vzteky bez sebe, ale Emily se očividně dobře bavila. Otočila se ke své budoucí švagrové. „Rosabela se mnou souhlasí, že Roso?“

Rosabele neuniklo, že na ni Emily nenápadně mrkla. „Myslím, že Velikonoce budou možná ještě příliš brzy...“

„To tedy ne!“ vzbouřil se Philip rezolutně. „Mohl bych v nejkrajnějším případě počkat do Tří králů, ale ani

o týden déle. Nepokoušejte mě, mohl bych udělat něco zoufalého. Třeba Rosabelu unést!“

„Plácáš nesmysly!“ usadil ho lord Winbolt nedůtklivě. „Rosa musí vybrat datum tak, aby se hodilo pokud možno všem hostům. Chápu dobře, že si přejete svatbu v Berkshire?“

„Ano,“ přisvědčila Rosabela.

„Dobrá. Vypadá to, že před smrtí ještě uvidím starý dobrý Shearing Hall. Bohužel ale nemůžu slíbit, že vydržím čekat tak dlouho. Mohl bych totiž do té doby dostat naléhavější pozvání.“

„V lednu a v únoru je vždycky horší počasí, Roso,“ snažil se Philip. „Dědeček pochopitelně může přijet, kdy mu to bude vyhovovat, ale čím dříve, tím lépe.“

„O Vánocích by to bylo hezké...“ zasnila se Rosabela.

„Roso!“ vykřikla Emily. „Co tvoje šaty?“

„Na svatbu potřebuje jen jedny,“ namítl Philip. „Ušít jedny šaty přece nemůže trvat tak dlouho.“

Nakonec bylo dohodnuto, že svatba Rosabely Ordwayové s dědicem lorda Winbolta se bude konat o Vánocích nebo krátce po nich.

„Oznámím to Annabele hned, jak se vzbudí,“ řekla Rosabela šťastně.

Annabela přísahala, že taková zpráva stojí za všechny modřiny, poškrábané krky, potlučené hlavy a všechna ostatní příkoří, které musela protrpět. Zbytek dne strávily ona, Rosabela a Emily plánováním té šťastné události.

„Roso, budou to úžasné Vánoce! Musíme všechno probrat s Becky. Pamatuje si všechny staré tradice a zvyky. Svatba o Vánocích, to byl skvělý nápad!“

Emily odešla, aby po domě posbírala všechna čísla *Dámského magazínu*, *La Belle Assemblée* a *Módy*, která najde. Sestry osaměly.

Chvíli si povídaly o životě na Temperley. Pak se Rosabela trochu váhavě otázala: „A co ty, Anno? Mohly by být o Vánocích svatby dvě?“

Annabela zrůžověla, ale odpověděla celkem klidně. „O tom pochybuju. K tomu bych potřebovala manžela, alespoň pro začátek.“

„A co Giles Stanton?“

„Vyloučeno! K hádkám mezi námi dochází s takřka železnou pravidelností.“

„Včera k tobě byl velmi pozorný.“

„Myslíš?“ Růžová barva Anniných tváří se teď změnila v tmavě rudou. „Kdepak! Budu tvoje družička. Možná si nás Philip splete a já nakonec přece jen získám bohatého manžela,“ prohodila vesele a odmítla dál o svém vztahu k Gilesi Stantonovi hovořit.

Druhý den se ukázalo, že v Londýně je ne jeden, ale několik pánů, kteří by rádi získali krásnou „paní Ordwayovou“.

Když dorazila první kytice, Rosabela se cítila velice polichocena – dokud si nepřečetla lísteček s věnováním.

„Kdo proboha je Peter Wainwright?“ otázala se překvapeně. „Musela jsem na něj zapůsobit, ale opravdu si nevzpomínám kde!“

„Měl by si dávat pozor!“ podotkl Philip poněkud nakvašeně. „Je přirozené, že tě obdivuje, ale své květiny a citové výlevy si napříště bude muset nechat pro sebe!“ N „Ehm... ty budou asi pro mě,“ přiznala Annabela rozpačitě. „Plukovník Wainwright byl ke mně velice pozorný, než jsme odjeli do Buxtonu. Asi se dozvěděl, že jsem zase v Londýně.“

Philip s Rosabelou si vyměnili významný pohled. „Chápu,“ řekla Rosabela pomalu.

Když dorazil druhý květinový dar pro paní Ordwayovou, Rosabela byla už lépe připravená. „Zdá se, že plukovník Wainwright má soka. Říká ti něco jméno Richard Pettifer, Anno?“

„Ano, kapitán Pettifer byl velice dvorný. Myslím, že to byl on, kdo přirovnával moje oči k jasné modři horských zvonků... Ne, počkej, to byl major Dabney.“

„Annabelo! Ty jsi s nimi koketovala!“

„Samozřejmě že ne! Jen jsem měla úspěch, to je všechno. Nemáš tušení, jak to bylo příjemné být žádoucí, nosit krásné šaty, přijímat komplimenty. Pochopitelně to byly z větší části nejpustší lichotky, ale i to byla po letech na Temperley příjemná změna. Úplně něco jiného než pořád poslouchat ty gratulace k výnosům panství nebo chvalozpěvy na dobré ploty,“ dodala s potměšilým pohledem na Philipa.

„Bože, ty ploty!“ vzdychla Rosabela při vzpomínce, jak se kvůli nim nadřela. „Kdybys věděla, kolik potíží jsem s nimi měla!“

Další, tentokrát skutečně vážný uchazeč o Annabelinu přízeň se dostavil osobně téhož dne

odpoledne. Lord Monteith byl nepochybně perspektivní a nanejvýš vhodný mladý muž, syn hraběte a dědic rozsáhlého panství na západě Anglie. Annabela ho odmítla přijmout. Omluvila se s tím, že jí není dobře. Když ho Emily vyprovázela, vypadal smutně. Nestává se často, že by tak významnému mladému muži odepřeli spatřit dámu jeho srdce. Annabele na tom však podle všeho příliš nezáleželo. Čekala na někoho jiného.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Nešťastnou shodou okolností se plukovník Stanton objevil právě ve chvíli, kdy se lord Monteith chystal odejít.

Maynard však projevil velké pochopení pro delikátnost této situace a uvedl nového návštěvníka do knihovny.

Jakmile za jeho lordstvem zapadly venkovní dveře, Gilese zavedli do malého salonku, kde už na něj čekala Annabela...

Když tam Rosabela asi za půl hodiny vešla, ve vzduchu jiskřilo napětí.

„Ehm,“ rozpačitě si odkašlala. „Hledám Philipa s Emily. Myslela jsem, že jsou tady. Promiňte mi.“ Začala couvat ke dveřím.

„Nemusíš odcházet, Rosabelo,“ řekla Anna neobvykle chladně. „Plukovník Stanton je právě na odchodu.“

Giles Stanton se zatvářil hrozivě. ^ „Annabelo, –“ začal.

„Pokud okamžitě neopustíte tuto místnost, půjdu já, pane!“

„V tom případě není co dodat,“ odvětil vztekle. „Sbohem, slečno Kellandová. Rosabelo,“ mírně se uklonil Rosabele a opustil místnost.

V salonu bylo chvíli ticho.

„Mužu... vědět, co to mělo znamenat?“ zeptala se Rosabela nakonec.

Annabela s tvářemi zrudlými hněvem vybuchla. „Giles Stanton je bezcitný, arogantní vrták! Doufám, že ho už v životě neuvidím!“

„Anno, on –“

„Odmítám se o něm bavit, Roso! Byla bych ti vděčná, kdybys o něm přede mnou už nikdy nemluvila.“

Annabela zůstala v této záležitosti neoblomná. Kdykoliv se Rosabela, Philip nebo někdo jiný v hovoru zmínil o Gilesi Stantonovi, Annabela zmlkla, a dokud se nezačalo hovořit o něčem jiném, nepromluvila ani slovo.

Zbytek listopadu strávili v Londýně horečným obíháním krejčích, obchodů s látkami a šicími potřebami, ševců a dodavatelů potravin. Práce na tři měsíce se musela stihnout za tři týdny. Rosabela byla většinu času jako ve snách, cítila se dokonale šťastná. Stála a madame Fanchonová nebo její pomocnice

zabíraly, špendlily a stehovaly. Naštěstí měla Annabelu a Emily, aby ji držely trochu při zemi, jinak by asi ty svatební šaty nikdy nedošli.

Kvůli několika zdržením nakonec definitivně opustili Londýn až v druhém prosincovém týdnu. Cestovali s početným doprovodem sloužících, kteří dbali na jejich bezpečí a pohodlí. Nespěchali, jednu noc strávili na cestě, aby si lord Winbolt mohl odpočinout. Počasí jim přálo, mlha úplně zmizela. Přestože dny byly chladné, obloha zůstávala jasná a vzduch svěží. Silnice byly suché a cestovalo se dobře.

Na Temperley už na ně Becky čekala se džbánkem svařeného vína a piva pro každého. Pan Kelland a teta Laura je vyhlíželi z okna salonku a dům bzučel vzrušením a aktivitou. A to už kočáry zatáčely k domu. Podél cesty běžely děti nájemců z obou panství a mávaly jim.

„Tati! Teto Lauro! Becky!“

Všude bylo plno smíchu a objímání, dvojčata byla přivítána, jak se patří.

Philip počkal, až ten rozruch trochu opadne, a pak teprve dal znamení lokajovi, aby pomohl Emily a lordu Winboltovi vystoupit z kočáru. Následovalo komplikované představování, po němž se všichni odebrali do velkého salonu. Byla to místnost tak rozlehlá, že ji skoro nikdy nepoužívali. Becky dohlédla na to, aby se tam řádně zatopilo. V obou krbech teď hořel oheň a jeho světlo ozařovalo dřevěné obložení a těžký, staromódní nábytek.

„Tomu říkám rozumně zařízený pokoj!“ Lord Winbolt s uspokojením pokýval hlavou. „Žádné módní zbytečnosti. Staré dobré dřevo a štuky,“ konstatoval spokojeně a unaveně sklesl do velkého, pohodlného křesla.

Philip mrknul na Rosabelu.

„Určitě mi vyčte změny, které jsem provedl v našem novém domově!“

„Mně se líbí. Ach, Philipe, konečně jsme doma!“

„Ještě ne, drahá, domů na Shearing tě vezmu až po svatbě. Už se nemůžu dočkat.“ Sklonil se a políbil jí ruku.

„Nemůžu si pomoci,“ lady Ordwayová si utírala kapesníčkem oči. „Pohled na zamilované mě tak dojíká.“

„Jistě,“ podotkl pan Kelland bryskně. „Ale prosím nepropadejme sentimentu. Ještě musíme vyřešit jednu záležitost. Může mi někdo říct, kdy přesně se má ta svatba konat?“

„Vezmu si vaši dceru třeba hned, pane.“

„Kéž by to bylo možné, Winbolte. Ušetřilo by nám to spoustu zmatků, ale obávám se, že to nepůjde.“

„Vezmeme se mezi Vánocemi a Novým rokem, tati.“

„Dobrá, proč tedy nezačít nový život na Nový rok? Mohli byste se vzít jednatřicátého. To vám zbývají tři týdny. Dost času, abyste rozeslali pozvánky a oznámení a pořádně oslavili Vánoce.“

Všichni s tím souhlasili a začalo se rozebírat, koho ještě pozvat na svatbu.

Když začalo zapadat slunce, Winboltovi se rozloučili a vydali se domů na Shearing. Kellandovi osaměli.

„Chtěla bys... pozvat ještě někoho jiného, Anno?“ otázala se Rosabela.

„Už mě nikdo další nenapadá,“ odvětila její sestra lhostejně.

Rosabela se na sestru starostlivě podívala. Annabela celé dny žertovala a bavila se s ostatními, škádliila Philipa a povídala si s lady Ordwayovou, ale před svým dvojčetem nic neutajila. Rosabela cítila, že Anna je nešťastná. Napadlo ji, zda to nejsou dozvuky toho, co si její sestra musela vytrpět ve Falkirkově zajetí. Několikrát se jí na to ptala a Anna pokaždé odpověděla: „Nedělej si kvůli mně starosti, Roso. To se brzy zlepší.“

Rosabela měla spoustu práce. Navštěvovala sousedy, jezdila na Shearing za Philipem a samozřejmě pomáhala Annabele a Becky s vánočními přípravami na Temperley. Přesto si našla čas a Annabelu bedlivě pozorovala. Vůbec neměla pocit, že by se Annin stav zlepšoval. Mluvila o tom i s Philipem.

„Trápí se kvůli Gilesi Stantonovi, Philipe. Tím jsem si skoro jistá.“

„Já taky. Navíc si myslím, že Giles je stejně nešťastný jako Anna.“

„Tak proč se nesmíří?“

„Jak by mohli? Vůbec se nevidí, a jestli jim nepomůžeme, pýcha a tvrdohlavost je rozdělí navždy.“

„To od tebe vůbec není hezké, Philipe, říkat takové věci o mé sestře.“

„Já tvou sestru upřímně obdivuju, drahá, ale musíš uznat, že není zrovna ztělesněním trpělivosti. Giles byl vždycky paličák, ale obvykle nakonec přišel k rozumu.“ Philip se na ni usmál. „Mám to nechat na tobě?“

„Dobrá, prozatím.“

O pár dní později seděly sestry Kellandovy samy v malém salonku. Teta Laura odpočívala a pan Kelland si jako obvykle četl. Rosabela se zhluboka nadechla a opatrně začala. „Anno, myslím, že Philip by byl rád, kdyby Giles S –“

„Ne!“

„Anno, nemůžu se zmínkám o Gilesovi vyhýbat donekonečna! Je to synovec tety Laury a jeden z Philipových nejlepších přátel. Proč ho tolik nesnášíš?“

„Ani Samuel Carter ve svých nejhorších dnech se neodvážil říct mi takové věci jako Giles Stanton! Nemáš tušení, jak dokáže být nerozumný a... a krutý,“ bránila se Anna hořce.

„Ale mám, zapomínáš, že ho taky dobře znám! Jsou Vánoce, měli bychom nechat staré spory a hádly. Nemůžu se dívat, jak se trápíš. Dovol mi pozvat ho na svatbu. Nemusíš s ním mluvit, jestli opravdu nechceš.“

„Mýlíš se, Roso. To plukovník Stanton nechce mluvit se mnou! Při našem posledním setkání vyjádřil svůj názor na mou osobu naprosto jasně! Nejsem hodna ani jeho opovržení! Na tom ale stejně nezáleží, protože já se bez něho obejdu!“

„O tom vůbec nepochybuju. Vadilo by ti opravdu moc, kdybich ho pozvala?“

„Už jsem ti to řekla nejmíň stokrát, Roso! Toho netvora už nechci nikdy vidět!“ Annabela se na chvíli odmlčela a pak dodala: „Stejně by nepřišel.“

Rosabela na to neřekla nic.

Na Štědrý večer začalo sněžit. Velké křehké vločky dopadaly na ramena koledníků, kteří se ubírali vesnicí od domu k domu až na Temperley.

„Vzpomínáte na loňské svátky, slečno Annabelo?“ zeptala se Becky. „Tehdy taky sněžilo.“

„Letos ale máme opravdové Vánoce, Becky. Všichni jsou tu s námi a dům vypadá nádherně.“

Annabela přejela očima břečťan, cesmínu a jedlové větvičky všude kolem. Vdechla vůni koření a jehličí. Všechno bylo na svém místě. Jejich přátelé ze Shearing Hall dorazili už odpoledne a měli zůstat až do svatby. Špižirna přetékala zásobami na hostinu a v každém krbu hořel oheň. Z dálky se ozývaly zvony.

Štědrý večer strávili v kruhu přátel a rodiny. Lady Ordwayová a pan Kelland se rozhodli zůstat doma, zbytek společnosti se odebral do kostela na půlnoční. Přestože přestalo sněžit už před několika hodinami, na cestách ležela souvislá vrstva bílého koberce. Philip a jeho mladé společnice se cestou domů klouzaly a koulovaly. Všichni byli rozesmátí a v dobrém rozmaru. Až v hale si vzpomněli, že starší generace už asi šla na kutě a trochu se umírnili.

„Taky jsem docela unavená,“ zívla Rosabela.

„Doprovodím tě do tvého pokoje,“ nabídl se Philip.

Když kráčeli nahoru po schodech, Philip své snoubence pošeptal: „Asi jsem se mýlil. Giles je neústupný.“

„Napsala jsem mu, ale teď už neprijede. Cesty jsou zasněžené,“ podotkla Rosa smutně.

„Snažila ses, drahá. Nebud' nešťastná. Už jenom týden a nebudeme se muset loučit před dveřmi tvé ložnice.“ Sklonil se, aby ji políbil, když v tom někdo krátce a suše zakašlal. Philip si lítostivě povzdychl. „Ty sestry! Chudinku Emily zase trápí kašel. Dobrou noc, má drahá.“

„Už jen pár dní, Philipe. Vydrž!“ ozvala se Emily. „Někdo musí dohlédnout na to, aby ses choval slušně. Nemůžeme přece připustit, aby Rosabela v této polední fázi přišla o čest!“

„Někdy zacházíš příliš daleko, Emily! Pouze jsem svou snoubenku políbil, ano políbil na dobrou noc.“

„Dobrou noc, Philipe.“

Emily políbila bratra na tvář, významně na Rosabelu mrkla a zmizela v ložnici.

Philip svou drahou něžně políbil a neochotně odešel. Dům se znovu ponořil do ticha.

Annabela pomalu stoupala po schodišti. Vypadalo přesně tak, jak si před rokem představovala. Všude byla spousta jmelí, cesmíny a jehličí. Večer se tam skutečně ozývaly spěšné kroky, šustot hedvábí a potlačovaný smích, jak si všichni přáli dobrou noc. Cítila i vůni levandule, medu a včelího vosku.

V jedné věci se však její dívčí sen nesplnil. Byla sama. Žádný tmavovlasý ctitel se neobjevil, aby jí řekl,

jak jí to sluší, a pozval ji na ples. A ani se nikdy neobjeví. Zavinila jsem si to sama tou svou hloupou palicatosťou, povzdychla si a pomalu zamířila k ložnici.

V tom někdo zabušil na dveře. Becky a John Bostock se vynořili z kuchyně a spěchali otevřít. Když si Becky všimla, že Annabela stojí nahoře na schodech, zastavila se.

„Co máme dělat, slečno Belo?“

„Otevři, Becky. Je pozdě, ale zima, že by psa nevyhnal.“

Annabela sešla o pár schodů níž. Srdce měla až v krku. Vzápětí se dveře rozletěly dokořán a někdo se hlubokým, mužným hlasem otázel: „Slečno Kellandová?“

S dramatickými osudy Annabely Kellandové se setkáte příští měsíc v Historické romanci Annabela.

SYLVIA ANDREWOVÁ

řadu let vyučovala moderní jazyky. Bydlí v Somersetu s dvěma kočkami, psem a manželem, kterému nechybí smysl pro humor a nesnáší interpunkci. Mají spolu jednu dceru, která žije v Londýně a se svou matkou má společnou lásku k divadlu. Sylvia sama sebe charakterizuje jako nelítostnou romantičku.